NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

KAYIP

MARTI

Kayıp
Özgün Adı: Long Lost
Yazar adı: Harlan Coben

Çevirmen	: Elif Sezginci
Düzelti	: Tuğba Yavuzaslan
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın
Kapak Tasarım	: Filiz Odabaş
Türü	: Polisiye, Gerilim
Kitap No	: 169

Baskı: Eylül 2020
ISBN: 978-605-4335-05-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Harlan Coben, 2009
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil telif hakları ajansı tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

KAYIP

Çeviren: Elif Sezginci

MARTI

"Dayan biraz. Bil ki şimdiye kadar hiçbir şey canını bu kadar acıtmamıştı."

— William Fitzsimmons

"Artık Acısını Hissetmiyorum"

BÖLÜM BİR

"Sırrını biliyor musun peki?" diye sordu Win.
"Bilmeli miyim?"
Win omuzlarını silkti.
"O kadar kötü mü?" diye sordum.
"Hem de çok," dedi Win.
"O zaman demek ki öğrenmeyi istemeyeceğim bir şey."

İkimizi birden kapkaranlık bir uçuruma sürüklemekle kalmayıp aynı zamanda bütün dünyayı etkileyecek, yaklaşık on yıldır sakladığı sırrını söylemesine iki gün kala, sabahın beşinde, erotik sayılabilecek bir rüyadan uyandırdı beni. Ne bir merhaba dedi ne de hatırımı sordu. Sadece "Paris'e gel," demişti. O kadar.

Terese Collins'in sesini yaklaşık yedi yıldan beri ilk kez duyuyordum. Hatta cızırtı vardı. Heyecanlanmıştım, "Terese? Sen misin?" diyebildim sadece. "Neredesin?"

"Left Bank'ta küçük bir otelde kalıyorum. Buraya bayılacaksın. Akşam yedide kalkan Air France uçağına binip gelebilirsin."

Yatağımda doğrulup oturdum. İkinci dereceden ağır suça teşvik eden bikinisiyle Terese Collins gözümün önünde canlanıverdi birden. O müstakil ada, pırıl pırıl kumsal, insanın içini eriten bakışları, ikinci dereceden ağır suça teşvik eden bikinisi.

Dikkat ederseniz bikiniyi iki kez vurguluyorum, çünkü buna değer.

"Gelemem," dedim.

"Paris'ten bahsediyorum," dedi.

"Biliyorum."

Yaklaşık on sene kadar önce birlikte o adaya kaçmıştık. Yolunu kaybetmiş iki yabancı sayılırdık. Bir daha birbirimizi hiç göremeyeceğimizi sanıyordum ama yanılmıştım. Birkaç sene sonra oğlumun hayatını kurtarmamda yardımcı olmuştu bana. Ve sonra birden ardında hiç iz bırakmadan ortadan kayboldu. Şu telefonda konuştuğumuz ana kadar.

"Bence bir düşün," diye devam etti. "Işık Şehri Paris. Her gece durmadan sevişiriz."

Zorla yutkunabildim. "Evet tabii, peki gündüz ne yapacağız?"

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam biraz dinlenmeye ihtiyaç duyarsın sen."

"E vitaminlerimi de almam lazım yanıma o zaman," dedim zoraki gülümseyerek. "Yapamam Terese. Hayatımda biri var..."

"On bir Eylül dullarından biri, değil mi?"

Bunu nereden öğrenmiş olabilirdi acaba? "Evet."

"Tek sebep o olmamalı."

"Üzgünüm ama ta kendisi."

"Aşık mısın?" diye sordu.

"Evet desem senin için bir şey farkedecek mi?"

"Aslında hayır."

Ahizeyi diğer elime aldım. "Ne oldu Terese?"

"Bir şey yok. Seninle şehvetli, aynı zamanda romantik bir hafta sonu geçirmek istedim o kadar."

Bir kez daha yutkundum. "Herhâlde senden haber almayalı yedi sene filan olmuştur değil mi?"

"Neredeyse sekiz olacak."

"Seni aradım," dedim, "Hem de kaç defa."

"Biliyorum."

"Sürüyle mesaj bıraktım. Mektup yazdım. Seni bulabilmek için çok uğraştım."

"Biliyorum," dedi yeniden.

Sessizlik. Sessizlikten hoşlanmam.

"Terese? Orada mısın?"

"Bana ihtiyacın olduğunda," dedi, "bana gerçekten ihtiyacın olduğunda hep yanında oldum öyle değil mi?"

"Evet."

"O zaman Paris'e gel Myron."

"Senin için söylemesi o kadar kolay yani."

"Evet."

"Bu kadar zamandır neredeydin?"

"Buraya geldiğinde her şeyi anlatacağım sana söz."

"Gelemem. Biriyle beraberim."

Yine o kahrolası sessizlik.

"Terese?"

"Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?"

Hayatımda yaşadığım en büyük felaketin hemen sonrasında tanışmıştık. Sanırım o da kötü günler geçirmişti o aralar. İyiliksever arkadaşların düzenlediği bir yardım derneği toplantısında birbirimizi gördüğümüz anda ortak mutsuzluğumuz birbirimize çekmişti bizi. Gözlerin, ruhun aynası olduğuna inanmam. Bu tip bir sözdebilime inandırmaya çalışarak, insanları aptal yerine koyan çok psikolog bilirim. Ama Terese'in gözlerindeki hüzün o kadar belirgindi ki o hüzün tüm benliğinden dışarı fışkırıyordu sanki. Ve o gece bir harabeye dönmüş hayatımda, o benliğe müthiş bir açlık duymuştum.

Terese'in bir arkadaşının Karayipler'de Aruba'ya yakın küçük bir adası vardı. Hemen o gece birlikte oraya gittik. Kimseye haber vermeden. Kimseye nerede olacağımızı bildirmeden. Hemen hemen hiç konuşmadan, bolca sevişerek tam üç hafta geçirmiştik.

"Tabii ki hatırlıyorum," dedim.

"İkimiz de un ufak olmuştuk o aralar. Hiç birbirimize nedenini sormadık. Bununla ilgili tek kelime etmedik. Ama ikimiz de biliyorduk aslında."

"Evet."

"Seni perişan eden neyse," dedi Terese, "başa çıkabildin. Çoğu insan gibi atlattın. Üzüntüler geçer gider. Zarar görürüz ama bir süre sonra toparlanırız."

"Peki ya sen?"

"Ben toparlanmayı beceremedim. Toparlanabileceğimi de sanmıyorum. Paramparça oldum ama öyle kalmam benim için daha iyi oldu."

"Seni takip edemiyorum."

Sakin sakin konuşmaya başlamıştı şimdi.

"Eğer toparlanırsam hayatımın nasıl olacağını, neye benzeyeceğini hiç merak etmedim ve etmiyorum da. Sonuçtan memnun kalacağımdan şüpheliyim çünkü."

"Terese?"

Cevap vermedi.

"Yardım etmek isterim," dedim.

"Bana yardım edemezsin," dedi. "Etsen bile bu yardımının hiçbir anlamı olmaz."

Yine sessizlik. Bu sefer ki daha uzun sürmüştü.

"Seni aramadım farzet Myron. Kendine iyi bak," dedi ve telefonu kapattı.

BÖLÜM İKİ

"Ah," dedi Win, "Şu hoş bayan Terese Collins. Dünya standartlarının üstünde birinci kalite popo."

Kasselton Lisesi Spor Salonu'nun köhne sıralarından birine oturduk. Ter ve endüstriyel deterjanların karışımı olan o tanıdık kokuyu alabiliyordum. Etraftaki sesler bu geniş kıtanın dört bir yanına yayılmış benzer her spor salonunda olduğu gibi son derece bozuk çıkıyordu. Bir duş perdesinin hışırtısına benzer garip yankılar. Bu tip spor salonlarını severim. Bu salonlarda büyüdüm ben. Hayatımın en güzel anılarını elimde bir basket topuyla, buna benzer havasız kapalı mekânlarda bıraktım. Top sürerken çıkan sese bayılırım. Maç öncesi ısınma sırasında yüzden fışkırmaya başlayan terin parlak görüntüsüne bayılırım. Topun pürtüklü derisinin parmak uçlarımda yarattığı hisse bayılırım. Gözlerin huşu içinde öndeki çizgiye kilitlendiği, sonra topun yaylandırıldığı ve döndürüldüğü o ana bayılırım. Sanki o anda dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi hisseder insan.

"Onu hatırlamana sevindim," dedim.

"Dünya standartlarının üstünde, birinci kalite popo."

"Evet, anladık. Az önce de söylemiştin aynı şeyi."

Win, Duke Koleji'nde okurken oda arkadaşımdı ve şimdi en iyi arkadaşım Esperanza Diaz'la birlikte iş ortağım olmuştu... Esas adı Windsor Horne Lockwood III dı ve tam da adına yakışan asil bir tipi vardı. Antik Tanrı heykelleri gibi bukleli seyrek sarı saçlar, pembe yanaklar, yakışıklı, asil bir yüz, buz mavisi gözler. Golf oynadığı için sadece V yaka gömleğinden açıkta kalan kısım kızarmıştı güneşten. Oldukça pahalı marka kanvas bir pantalon, pembe yeşil çizgileri olan mavi bir Lilly Pulitzer ceket, bir palyaçonun cebinden fırlayan koca bir çiçeğe benzeyen, ceketin rengiyle uyumlu bir cep mendili.

Kısacası efemine bir giyim stili.

"Terese televizyona çıktığında," dedi Win kibirli bir özel kolej öğrencisi edasıyla ve geç anlayan bir çocuğa önemli bir şeyi izah etmeye çalışıyormuş gibi. "Sunucu masasının arkasında oturduğu için vücudunun neye benzediğini göremiyorduk."

"Evet."

"Ama onu o bikinisiyle gördüğümde,"–hatırlarsanız size bikinisinin ikinci dereceden ağır suça teşvik ettiğini az önce söylemiştim–"şey yani gerçekten müthiş bir kadındı. Spikerlik yaparak kendini harcadı. Çok yazık."

"Hindenburg Zeplini gibi yani," dedim.

"Çok komik bir örnek verdin," dedi Win. "Cuk oturduğunu söyleyemeyeceğim."

Win'in yüzünde sürekli kendini beğenmiş bir ifade vardı. Onu görenler seçkinci, züppe, baba parası yiyen biri

olduğunu düşünürlerdi. Aslında haksız sayılmazlardı hani. Ama bilmedikleri bir şey vardı, o da çok hassas, kolayca kırılabilen bir kalbe sahip olduğuydu.

"Devam et," dedi Win. "Bitir şu hikâyeni."

"Bu kadardı."

Win kaşlarını çattı. "Peki ne zaman gidiyorsun Paris'e?"

"Gitmeyeceğim ki."

Bu arada beşinci sınıf öğrencilerinin maçının ikinci çeyreği başlamıştı. Flörtüm–aslında bu terim bana biraz hafif geliyor. "Sevgilim" mi desem, yoksa "kız arkadaşım" mı, ya da belki de "aşk böceğim" demeliyim. Neyse işte Ali Wilder'ın iki çocuğu vardı. Küçük olanı sahadaki takımlardan birinde oynuyordu şu anda. Adı Jack'ti ve iyi bir oyuncu sayılmazdı. Onu yargılamıyorum, ya da ileride başarısız bir oyuncu olacağını da söylemiyorum. Örneğin Michael Jordan bile liseye kadar basketbol oynamamıştı. Ama tesbitim şu ki; Jack yaşına göre çok fazla uzun ve iriyarı. Bu yüzden de hızlanamıyor ve koordinasyonu zayıf.

Hantal ve başarması için çok çalışması lazım.

Ama Jack basketbola bayılıyor ve bu benim için çok şey ifade ediyor. Çok şeker bir çocuk. İnek ve asosyal bir öğrenci. İlgiye ihtiyacı var, zira o gencecik babasını son derece trajik bir olayda kaybetmiş.

Ali ikinci yarı başlamadan maça gelemeyecek. Hiçbir şey yapamasam da en azından Jack'e destek olmak için buraya geldim.

Win'in kaşları hâlâ çatıktı.

"Yani sen bana diyorsun ki o tam bir piliç olan Bayan Collins'in ve birinci kalite poposunun Paris'te bir butik otel-

de kalma teklifini geri çevirdin. Öyle mi?"

Söylemeden edemeyeceğim. Win'le kadın erkek ilişkileri hakkında konuşmak büyük hata olur.

"Aynen öyle," dedim.

"Neden?" diye sordu Win bana doğru dönüp. Onu afallatacak bir şey söylemiştim sanki. Sonra birden ifadesi yumuşayıverdi. "Dur bakalım, anladım galiba."

"Neyi?"

"Kilo almış olabilir mi? Bu yüzden mi?"

"O konuda hiçbir fikrim yok."

"Peki o zaman niye?"

"Bilmiyor musun yani? Benim bir ilişkim var."

Sanki bir avlunun tam ortasına çömelip kaka yapıyormuşum gibi garip garip bana baktı.

"Ne var?" diye sordum.

Arkasına dayandı. "Kız mısın erkek misin anlamadım ben."

Başlama düdüğü çaldı ve Jack Wilder gözlüklerini takıp yüzünde aptalca çarpık bir gülümsemeyle sallana sallana sayı hakemlerinin masasına doğru ilerledi. Livingston Lisesi beşinci sınıf oyuncuları, ezeli rakipleri Kasselton'a karşı oynuyorlardı. Onları seyretmeye gelen ebeveynleri gibi sahte sahte sırıtmamaya mümkün olduğu kadar gayret ediyordum. Aslında genelleme yapmak istemiyorum ama maçlara gelen anneler iki gruba ayrılır: Sosyalleşmek için maçları fırsat bilen geveze takımı ve evlatlarının her topa dokunuşunda ölüp ölüp dirilen sinir bozucu tipler.

Babalar genelde onlardan daha gürültücü olurlar. Bazıları nefeslerini tutup, bir İngiliz soğukkanlılığıyla, tırnakla-

rını yiye yiye çocuklarını strese sokmamak için duydukları endişeyi gizlemeyi başarır. Diğer babalarsa avazları çıktığı kadar bağırır. Hakemlere, antrenörlere, çocuklara talimatlar yağdırırlar oturdukları yerden.

Win'le adını "Bay Tourette Sendromu" taktığımız bizden iki sıra önde oturan bir baba bütün maç boyunca bağıra çağıra oraya buraya sataşmaktan kendini alamamıştı.

Bu konudaki derinlemesine inceleme yeteneğim herkesten çok gelişmiştir. Doğuştan yetenekli bir sporcuyum ben. Bolitar sülalesindeki tek sportif başarı 1974 yılında Princess yolcu gemisinin güvertesinde disk iteleme turnuvasında birinci olan amcam Saul tarafından gösterildiği için, sporcu olmam, ailemde tam bir şok etkisi yaratmıştı.

Livingston Lisesi'nden mezun olduğumda "Parade" dergisinin yılın en iyi sporcuları listesine girmiştim bile. İki NCAA şampiyonluğu kazanan Duke takımının yıldız gardı ve aynı zamanda kaptanıydım.

Ve sonra hepsi birden puf diye yok oldu.

Ben geçmişe dalıp gitmişken birden birinin "Oyuncu değişikliği!" diye bağırdığını duyup irkildim.

Jack koruyucu gözlüklerini ayarlayıp sahaya koştu.

Rakip takımın antrenörü Jack'i göstererek bağırdı. "Hey Connor! Giren oyuncuya baksana. İri ve yavaş. Etrafında top sürmeye bak."

Bay Tourette Sendromu hayıflanmaya başladı. "Durum berabere. Neden şimdi bunu koydu ki takıma?"

İri ve yavaş mı demişti? Yanlış mı duymuştum yoksa?

Kasselton'ın antrenörüne diktim gözlerimi. Meçli saçlarını köpükle havaya dikmişti. Kısacık kesilmiş koyu keçi

sakalıyla, yaşını başını almış heriflerin kurduğu pop topluluklarının bariton solistlerine benziyordu. Uzun boyluydu. Ayrıca kilosu da doksan-yüz arası gibiydi.

"İri ve yavaş mı?" diye tekrarladım Win'e dönüp. "Bir antrenör bunu nasıl bağıra çağıra alenen söyler böyle?"

Win omuzunu silkti.

Ben de umursamamaya çalıştım. Oyunun heyecanıyla söylenmişti büyük ihtimal. Geçelim. O kötü olay meydana geldiğinde iki takımın arasındaki sayı farkı çok azdı. Mola sonrasında Jack'in takımı, karşı takımın potası altında top sürüyorlardı. Kasselton Lisesi onlara sürpriz bir pres uygulamaya karar verdi. Jack boştaydı. Top ona geçtiğinde defanstaki oyuncunun sıkıştırmasıyla birden paniğe kapılıp ne yapacağını şaşırdı. Çok normal. Jack yardım istiyordu şimdi. Elinde olmadan en yakın sıraya, şaşırıp Kasselton antrenörünün bulunduğu sıraya doğru döndü. Saçlarını köpükle havaya dikmiş antrenör "At! At!" diye bağırdı ve potayı gösterdi.

Yanlış potayı.

Ve büyüklerini memnun etmeyi seven, onlara güvenen efendi çocuk Jack atışını yaptı.

Top potadan içeri girdi. Yanlış potadan. Böylece Kasselton'ın hanesine iki puan daha yazılmış oldu.

Kasselton'lı oyuncuların anne babaları sevinç çığlıkları atıyorlar, kahkahalarla gülüyorlardı. Livingston'lı anne babalar ise ellerini yüzlerine kapatmışlar, bu beşinci sınıf öğrencisinin yaptığı hata karşısında sızım sızım sızlanıyorlardı.

Ve sonra Kasselton antrenörü, dikik saçlı, kart popçu kılıklı keçi sakallı herif, asistanına bir beşlik çakıp Jack'i göstererek bağırdı: "Hey evlat! Aynı hareketi bir daha yapsana."

Jack sahadaki en iri yarı çocuk olabilir ama o anda sanki mümkün olduğu kadar ufalıp yerin dibine girecekti. O çarpık alaycı gülüşü yok olmuştu. Dudakları büzülmüştü. Gözlerini kırpıştırmaya başlamıştı. Üzüntüden neredeyse ağlayacaktı. Ben de öyle.

Kasselton'lı bir baba ayağa kalmış haykırıyordu. Kahkahalar atarak eline bir megafon aldı ve bağırmaya başladı:

"Topu diğer takımdaki kahramana verin. Artık en iyi silahımız o!"

Win, adamın omuzuna vurdu hafifçe. "Hemen şimdi çeneni kapat bence."

Baba, Win'e doğru döndüğünde efemine kıyafetli sarışın, porselen yüz hatlarına sahip adamla burun buruna geldi.

Tam yılışık yılışık sırıtmaya ve cevabı yapıştırmaya hazırlanıyordu ki hayatta kalma dürtüsüyle olacak, yağcı herif birden daha iyisini yapabileceğini düşündü. Win'in buz mavisi gözlerine baktıktan sonra gözlerini aşağı indirdi ve, "Evet, özür dilerim. Biraz haddimi aştım galiba," dedi.

Onu çok iyi duyamamıştım. Hiç kımıldayamaz olmuştum. Öylece koltukta oturup saçları dikili antrenöre dikmiştim gözlerimi. Tansiyonumun yükseldiğini hissettim.

Maçın ilk yarısının bittiğini ilan eden düdük çaldı. Saçları havada antrenör hâlâ kahkahalar atıyor, kafasını neşeli bir şekilde sallayıp duruyordu. Yardımcı antrenörlerden biri ve ebeveynlerden bazıları yerlerinden kalkıp yanına gitti ve elini sıktı.

"Gitmem lazım," dedi Win.

Cevap vermedim.

"Civarlarda olmamı ister misin? Hani ne olur ne olmaz."

"Hayır."

Win kısaca bir hoşçakal dedikten sonra çıkıp gitti. Gözlerim hâlâ saçları havada Kasselton antrenörüne kilitlenmişti. Ayağa kalkıp köhne merdivenlerden inmeye başladım. Tabanlarım yanıyordu adeta. Antrenör kapıya yöneldi. Onu takip ettim. Tam da kendisine yakışır bir şekilde aptal aptal sırıtarak tuvalete girdi. Kapıda bekledim.

Tuvaletten dışarı çıktığında "Mükemmeldi," dedim ona.

Gömleğinde "Antrenör Bobby" yazıyordu. Durup bana baktı. "Pardon?"

"On yaşındaki bir çocuğu topu yanlış potaya atmaya teşvik ettin," dedim. "Hele gururunu kırdıktan sonra şu neşeli bir şekilde 'Hey evlat! Aynı hareketi bir daha yapsana' diye bağırışın. Mükemmeldi Antrenör Bobby."

Antrenörün gözleri kısıldı. Yanındayken çok daha iri yarı olduğunu farkettim. Şişkin pazular, son derece geniş bilek çevresi ve Neanderthal adamı gibi çıkık bir alın. Bu tipleri bilirim. Hepimiz biliriz.

"Bu da oyunun bir parçası ahbap."

"On yaşındaki bir çocukla dalga geçmek mi oyunun bir parçası?"

"Etkilemek. Rakibe hata yaptırmak."

Hiçbir şey söylemedim. Beni şöyle bir inceledi ve sonunda beni yenebileceğine karar verdi. Antrenör Bobby gibi devasa herifler hemen hemen herkesi yenebileceklerini düşünürler. Sadece bakmakla yetindim.

"Bir sorun mu vardı?" diye sordu.

"O çocuklar sadece on yaşında."

"Evet, doğru. Sadece çocuk onlar. Peki sen kimsin? Sa-

hada herkesin eşit olduğunu düşünen duygusal, çıtkırıldım babalardan biri mi yoksa? Kimse kırılmayacak sana göre. Kazanan ya da kaybeden olmayacak değil mi? Hatta istersen skor tabelalarını da ortadan kaldıralım ne dersin?"

Kasselton'ın yardımcı antrenörlerinden biri yanımıza geldi. Aynı gömlekten onda da vardı. Üzerinde "Yardımcı Antrenör Pat" yazıyordu bu sefer. "Bobby? İkinci yarı başlıyor."

Bir adım daha yaklaştım antrenöre. "Adam ol."

Antrenör Bobby tahmin edilebileceği gibi pişmiş kelle misali sırıttı. "Olmazsam ne yaparsın?"

"O hassas bir çocuk."

"Peh! O kadar hassassa spor filan yapmasın."

"Belki sen de antrenörlük yapmamalısın."

Yardımcı antrenör Pat bize doğru bir adım attı. Bana baktı ve işte o tanıdık gülümseme yayıldı yüzüne. "Bak sen şu işe."

"Ne?" diye sordu antrenör Bobby.

"Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?"

"Kimmiş?"

"Myron Bolitar."

Antrenör Bobby'nin adımı duyduğunda bunu hazmetmek için verdiği çaba çok açık bir şekilde görülebiliyordu. Sonra pişmiş kelle gibi sırıttı ve, "Şu süperstar" dedi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak.

"Ta kendisi," diye ekledi Yardımcı antrenör Pat.

"Şimdi anladım."

"Hey, koç Bobby!"

"Ne var?"

"Çocuğu rahat bırakacaksın."

Kaşlarını çattı. "Benimle başının derde girmesini iste-

mezsin herhâlde."

"Yok hayır istemem. Sadece çocukla uğraşmamanı istiyorum."

"Hiç şansın yok ahbap." Gülümsedi ve biraz daha yaklaştı bana. "Umarım bir sorun yoktur."

"Aslında var. Hem de çok."

"Peki o zaman ne dersin? Bunu maç sonrası tartışalım mı? Sadece sen ve ben. Özel olarak."

Kan beynime sıçramıştı. "Beni düelloya mı davet ediyorsun?"

"Aynen öyle. Tabii korkak bir tavuk değilsen. Yoksa öyle misin?"

"Ben korkak bir tavuk değilim," dedim.

Bazen böyle cuk oturturum lafları. Huyum kurusun.

"Şimdi maçım var. Ama sonra sen ve ben sanırım başbaşa bu sorunu halledebiliriz. Anladın mı beni?"

"Anladım."

Yine cuk oturdu laf. Tam formundayım bu aralar.

Antrenör Bobby bir parmağını yüzüme bastırdı. Bir an ısırasım geldi onu. Erkekler bu harekete dayanamaz. "Sen artık ölü birisin Bolitar. Beni duyuyor musun? Ölü biri."

"Sağır biri mi dedin?"

"Hayır. Ölü biri."

"İyi o zaman. Çünkü eğer sağır biri olsaydım seni duyamayacaktım. Bir düşünsene eğer ölü biri olsaydım onu bile yapamayacaktım."

Zil sesi duyuldu. Yardımcı antrenör Pat, "Hadi gel Bobby," dedi ona.

"Ölü bir adamsın," dedi bir kez daha.

Onu zor duyuyormuş gibi yapıp ellerimi kulağıma götürdüm ve bağırdım, "Ne? Ne dedin?"

Ama hızla dönüp koridordan çıkmıştı bile.

Kendinden son derece emin, omuzları gerili, kollarını abartılı bir şekilde sallaya sallaya bir kabadayı edasıyla ağır ağır yürüyordu. Tam saçma sapan bir şey söylemek için arkasından bağırmak üzereydim ki bir elin koluma dokunduğunu hissettim. Bu Ali'ydi. Jack'in annesi.

"Neler oluyor burada?" diye sordu.

Yemyeşil gözleri ve bence ona çok ama çok çekici bir hava veren geniş bir yüzü vardı. Onu havaya kaldırıp öpücüklere boğmak istedim o an ama hiç yeri ve zamanı değildi.

"Bir şey yok," dedim.

"İlk yarı nasıldı?"

"İki sayı öndeler sanırım."

"Jack sayı yaptı mı?"

"Yok. Yapmadı sanırım."

Ali bir an yüzümü inceledi ve gördükleri hoşuna gitmedi. Arkama döndüm ve sıralara doğru yürüdüm. Oturdum. Ali de yanıma oturdu. İkinci yarının başlamasından iki dakika sonra Ali dönüp, "Söyle bakalım neler oluyor?"diye sordu.

"Hiçbir şey olduğu yok."

Hiç rahat olmayan koltuğumda kımıldandım.

"Yalancı," dedi Ali.

"Oyuna konsantre ol."

"Yalancı."

Ona dönüp, riyasız yüzüne, o yaşta orada olmaması gereken ama onu müthiş derecede sevimli yapan çillerine bak-

tım. Endişeli görünüyordu.

'Sadece bugün değil' diye düşündüm. Son birkaç haftadır bir şeyler yolunda değildi sanki. Ali soğuk davranıyordu. Tedirgin bir hâli vardı ve bu konuda konuşmak istemiyor gibiydi. Ben de işyerinde fazlasıyla yoğun olduğumdan, konuşması konusunda ısrar etmemiştim.

Gözlerini sahadan ayırmıyordu. "Jack güzel oynadı mı?"

"Gayet iyiydi," dedim ve sonra ekledim, "yarın uçağın saat kaçta?"

"Üçte."

"Ben seni havaalanına bırakırım."

Ali'nin kızı Erin, Arizona State Üniversitesi'ne kayıt olacaktı. Ali, Erin ve Jack birlikte oraya gidip Erin'in kayıt işlemlerini halledeceklerdi.

"Ben o işi hallettim. Taksiyi ayarladım."

"Seni ben götürmek istiyordum ama."

"Sen zahmet etme. Gayet iyi böyle."

Bu konuda daha fazla tartışmak istemediğini belirtmek için kesin ve net bir cevap vermişti. Arkama yaslanıp kendimi maça vermeye çalıştım. Nabzım hâlâ hızlı atıyordu. Birkaç dakika sonra bana dönüp, "Neden sürekli rakip takımın antrenörüne bakıyorsun?" diye sordu Ali.

"Hangi antrenöre?"

"Hani şu berbat televizon dizilerindeki kabiliyetsiz aktörlere benzeyen, Robin Hood sakallı adama."

"Sakalını inceliyordum."

Yarım yamalak gülümsedi Ali.

"İlk yarıda çok oynadı mı Jack?"

"Yeteri miktarda," dedim.

Oyun sona erdi. Kasselton üç sayı farkla maçı almıştı. Seyirciler salonu terketmeye başladılar. Her bakımdan iyi bir insan olan Jack'in antrenörü ikinci yarı oynamamasını tercih etmişti. Ali'nin aklını karıştırmıştı bu biraz, zira antrenör her zaman oyuncularını eşit zaman aralıklarıyla oyuna sokmayı tercih ederdi. Ama hiçbir şey söylemedi bu konuda.

Ekipler aralarında maçla ilgili konuşa konuşa soyunma odalarına dağıldılar. Ali'yle birlikte salonun kapısının dışında, okul koridorunda bekliyorduk. Çok geçmeden yine aynı kabadayı yürüyüşüyle ve kavgaya hazır sıkılı yumruklarıyla antrenör Bobby göründü. Yanında yardımcı antrenör Pat ve iki adam daha vardı. Hepsi de iri yarıydı.

Antrenör Bobby benim bir metre kadar önümde durdu. Üç amigosu da kollarını göğüslerinde kavuşturarak dik dik bana bakmaya başladılar.

Bir an için kimse konuşmadı. Haşin haşin bana bakıyorlardı.

"Filmin bu sahnesinde korkudan altıma işemem mi lazım?" diye sordum.

"Livingston'daki Landmark Barı'nı biliyor musun?" dedi Antrenör Bobby.

"Tabii biliyorum," dedim.

"Bu akşam saat onda barın arkasındaki otoparkta."

"O saate kadar dışarıda kalma iznim yok," dedim. "Hem önce bir yemek yiyelim. Belki sana çiçek de getiririm."

"Eğer gelmezsen," dedi Antrenör Bobby. Bu arada yine parmağını uzatıp yanıma yaklaşmıştı. "Kendimi tatmin etmek için başka yollara saparım. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Pek anlamamıştım ama kendisinden izah etmesini iste-

meme fırsat vermeden sertçe ayağını yere vurup geriye döndü. Kafadarları da onu takip etti. Arkalarına dönüp bana baktılar. Onlara bir elimle nanik işareti yaptım ve bir öpücük gön derdim. Bir tokat yemiş gibi dönüp gittiler.

Öpücük göndermek homofobikleri kızdıracak en güzel harekettir.

Ali'ye döndüm. Yüzünü gördüğümde "Yoo olamaz" dedim kendi kendime.

"Bu da neydi böyle?"

"Sen gelmeden önce bir şey oldu da onunla ilgili," dedim.

"Ne?"

Ona olanları anlattım.

"Yani şimdi sen antrenörün üzerine yürüdün."

"Evet."

"Neden?" diye sordu.

"Neden derken ne demek istiyorsun?"

"Durumu daha da zorlaştırıyorsun. Kendini beğenmişin teki işte. Çocuklara böyle şeyler yapılması normal."

"Ama Jack neredeyse ağlayacaktı."

"O zaman ben hallederdim. Maçoluk taslaman gerekmezdi."

"Maçoluk tasladığım yok. Jack'e sataşmasını engellemek istedim, o kadar."

"Jack'in ikinci yarıda oynamadığına şaşırmamak lazım. Herhâlde antrenörünün bu aptalca gösterinden haberi oldu ve ateşe körükle gitmek istemedi. Şimdi rahatladın mı peki?"

"Henüz değil," dedim. "Landmark'ta suratının ortasına bir yumruk atmadan rahatlamam mümkün değil. Evet evet. Ancak o zaman rahatlayacağım."

"Aklının ucundan bile geçirme."

"Ne söylediğini duydun ama."

Ali başını salladı. "Buna inanamıyorum. Senin neyin var Allah aşkına?"

"Jack'i savunuyordum sadece."

"Bu senin görevin değil. Buna hakkın yok. Sen..."

Durdu.

"Söyle, çekinme Ali."

Gözlerini kapattı.

"Haklısın. Ben onun babası değilim."

"Bu değildi söyleyeceğim."

Aynen böyle söyleyecekti ama fazla üzerinde durmadım. "Evet, belki bu benim görevim değil ama başka bir çocuğa da aynısını yapsaydı, aynı şekilde bu herifle uğraşırdım."

"Neden?"

"Çünkü yaptığı yanlış."

"Peki sen kimsin ki bu adama kafa tutuyorsun?"

"Ne düellosu? Yanlış yanlıştır. Doğru da doğrudur. O yanlış davrandı."

"Kendini beğenmiş dangalağın teki. Bazı insanlar böyledir. Hayat böyle. Jack bunu anlayabilir ya da zamanla tecrübe kazanarak anlayacak. Büyürken öğrenecek. Bu tip dangalaklarla karşılaştıkça öğrenecek bazı şeyleri. Bunu göremiyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Hem oğlum bu kadar derinden yaralandıysa," diye devam etti dişlerini sıkarak, "sen kimsin ki deminden beri bütün olan biteni bana anlatmıyorsun? Sana sordum hatırlarsan, antrenörle aranızdaki tartışma, nedir, diye ikinci yarı başlamadan

önce."

"Evet."

"Bana, bir şey yok dedin."

Bir süre daha sessizliğimi korudum.

"Aklından ne geçiyordu Myron? Küçük hanımın gururu kırılacak diye mi korktun?"

"Hayır. Düşündüğün gibi değil."

Ali kafasını salladı ve konuşmayı kesti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Onunla yakınlaşmana ben izin verdim," dedi.

Kendimi yere çakılmış gibi hissettim bir an.

"Kahretsin!" dedi.

Bekledim.

"Genelde çok zekice davranan bir adamsın ama bazen nedense çok kalın kafalı olabiliyorsun."

"Tamam. Belki adamın peşinden gitmemeliydim kabul ediyorum ama orada olsaydın, Jack'in yüzünü görseydin bana hak verirdin."

"Ben bundan bahsetmiyorum."

Durup düşündüm. "Tamam o zaman, haklısın. Ben kalın kafalı adamın tekiyim."

Ali benden otuz santim daha kısa boylu. Yaklaştı ve kafasını kaldırıp bana baktı. "Arizona'ya Erin'i yerleştirmeye gitmiyorum. Ya da en azından oraya gidişimin nedeni bu değil. Annemle babam orada oturuyor ve tabii onun da anne ve babası."

"O" derken kimi kasdettiğini biliyordum. Eski kocası. Artık varlığını kabullenmeyi, hatta bazen bağrıma basmayı öğrendiğim hayalet. Bu hayalet aramızdan asla çekilmiyordu. Bazı zamanlar bunu şiddetle istesemde, ki bu düşüncenin

korkunç bir şey olduğunu biliyorum, çekileceğinden de emin değildim artık.

"Hem onunkiler hem de benimkiler oraya taşınmamızı istiyorlar. Bu şekilde onlara yakın olabiliriz. Onlar açısından düşünürsen bence de gayet mantıklı."

Kafamı sallamakla yetindim, çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu.

"Jack ve Erin'in ve kahretsin! Benim de buna ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Bir aileye. Büyük annesiyle büyük babası, Jack'in hayatının içinde olmak istiyor. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Elbette anlayabiliyorum."

Sanki son söylediğimi ben değil de başka biri söylemişti. Kendi söylediğime kendim gülmüştüm.

"Bize bir ev bulmuşlar. Gidip bakmamızı istiyorlar," dedi Ali. "Onlarınkiyle aynı sitede."

"Siteler iyidir," dedim salak salak. "Fazla bakım gerektirmezler. Sadece az miktarda bir aidat ödeyeceksiniz o kadar, değil mi?"

Bir şey söylemedi.

"Tamam o zaman, yani şimdi bizim açımızdan bunun anlamı nedir?"

"Scottsdale'e taşınmak ister misin?" diye sordu.

Tereddütte kaldım.

Elini kolumun üstüne koydu. "Bana bak," dedi.

Ona baktım. Sonra bana, ondan hiç beklemediğim bir laf etti:

"Bizim ilişkimiz sonsuza dek sürmeyecek Myron. Bu-

nu biliyorsun."

Bir grup çocuk koşa koşa yanımızdan geçti. Biri bana çarpıp özür diledi. Bir düdük sesi duydum. Bir klaksonun çaldığını duydum.

"Anne?"

Jack'ti bu. Tanrı güzel kalbini kutsasın. Köşeden döner dönmez kendimizi toparlayıp gülümsedik. Gülümsememize karşılık vermedi. Genelde ne kadar kötü oynarsa oynasın hep hiçbir şey olmamış gibi etrafa gülücükler saçar, çak yapıp elime vururdu. Çocuğun etrafa saçtığı cazibenin bir parçasıydı bu. Ama bugün farklıydı.

"Hey evlat," dedim sadece, zira ne diyeceğimi bilememiştim. Bu tip durumlarda bir sürü insan genelde, "İyi oyundu," gibi bir şeyler söyler ama çocuklar bunun koca bir yalan olduğunu, teselli edilmek için söylendiğini bilir ve bu da durumu daha da kötüleştirir.

Jack bana doğru koştu, kollarını belime doladı ve yüzünü göğsüme gömüp hıçkırarak ağlamaya başladı. Kalbim parçalanmıştı. Elimi başının üzerine koydum. Ali bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştım.

"Kötü bir gündü," dedim. "Hepimiz böyle günler geçiririz. Seni üzmesine izin verme tamam mı? Elinden geleni yapmaya çalıştın." Sonra oğlanın asla anlayamayacağı ama kesinlikle doğru olan bir şey söyledim: "Bu tip maçların o kadar da önemi yoktur."

Ali ellerini oğlunun omuzuna koydu. Oğlan ona doğru döndü ve bu sefer ona sarıldı. Sakinleşene kadar bir iki dakika o şekilde kaldık. Sonra ellerimi birbirine vurdum ve zorla gülmeye çalıştım.

"Kim dondurma ister?"

Jack anında cevap verdi. "Ben!"

"Bugün olmaz," dedi Ali. "Bavulları hazırlanmamız lazım."

Jack suratını astı.

"Belki başka bir zaman."

Jack'in itiraz edeceğini düşünmüştüm ama belki de o da itirazına karşılık annesinin de itiraz edeceğini anlamıştı. Başını eğdi ve sonra tek kelime etmeden bana döndü. Ellerimizi yumruk yapıp birbirine vurduk. Hep bu şekilde selamlar ya da uğurlardık birbirimizi. Sonra da kapıya doğru yürümeye başladı.

Ali gözleriyle uslu dur der gibiydi. "Onunla dövüşmeyeceksin değil mi?" diye sordu Ali.

"Bana meydan okudu," dedim.

"Güçlü olan bir adım geri atar."

"Belki filmlerde öyle olabilir. Konfetilerin, paskalya tavşanlarının, cici perilerin bulunduğu yerlerde. Ama gerçek hayatta geri adım atam adamlara hanım evladı derler."

"Beni düşünmüyorsan Jack için yap. Bu gece o bara gitme. Bana gitmeyeceğine dair söz ver."

"Eğer gitmezsem tatmin olmak için başka yollara saparım dedi ama bana."

"Palavra sıkıyor. Bana söz ver."

Beni, gözlerine bakmam için zorladı.

Teredütte kaldım ama bu uzun sürmedi. "Tamam. Gitmeyeceğim."

Yanağıma bir öpücük kondurmadan dönüp yürümeye başladı.

"Ali?"

"Ne var?"

Bir an için koridorda sadece ikimiz kalmıştık sanki.

"Ayrılıyor muyuz?"

"Scottsdale'de yaşamak istiyor musun?"

"Cevabı hemen şimdi mi istiyorsun?"

"Hayır, çünkü cevabını biliyorum zaten. Sen de biliyorsun."

BÖLÜM ÜÇ

Ne kadar zaman geçtiğinden pek emin değilim. Belki bir ya da iki dakika. Sonra arabamın yanında buldum kendimi. Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Bir an için durup gözlerimi yumdum ve kafamı gökyüzüne doğru kaldırdım. Ali'yi düşündüm. Paris'te bir butik otelde kalan Terese'i düşündüm.

Yere baktım, iki adım daha attıktan sonra onları gördüm. Bir Chevy Expedition'nın içinde antrenör Bobby ve arkadaşları.

Derin bir nefes aldım.

Dördü de oradaydı: Arabayı yardımcı antrenör Pat kullanıyordu. Antrenör Bobby yanına oturmuştu. Diğer iki kereste de arka koltuklarda. Cep telefonumu çıkarttım ve hızlı arama yapmak için bir numaralı tuşa bastım. Win ilk çalışta cevap verdi.

"Sizi dinliyorum," dedi.

Açık ve seçik olarak arayanın ben olduğumu görse dahi

telefonu açtığında hep bunu söylerdi ve evet bence de son derece rahatsız ediciydi bu.

"Bence buraya geri dönsen iyi olur," dedim.

"Oh," dedi Win. Sesi bir Noel sabahı hediye paketlerini gören bir çocuk gibi neşeli bir tonda çıkıyordu. "Bu harika işte."

"Ne kadar sürer gelmen?"

"Sokağın aşağısındayım. İçime bir şeylerin olacağı doğdu sanki."

"Kimseye silah çekmek yok tamam mı?"

"Tamam anneciğim."

Arabamı park alanının arkasında bir yerlere koymuştum gelirken. Chevy yavaş yavaş beni takip ediyordu. Çiseleyen yağmur hafifçe yüzüme vuruyordu. Planlarının ne olduğunu merak etmeye başlamıştım. Hiç şüphesiz salakça maço bir plandı bu ve ben de planın gidişatına göre hareket etmeye karar verdim.

Win'in Jaguar'ı göründü ve uzakta bir yerde beklemeye başladı. Benim arabam Ford Taurus. Ona Manita Avcısı derim ben. Win arabamdan nefret eder. İçine oturmaya bile tenezzül etmez. Anahtarlarımı çıkartıp uzaktan kumandaya bastım. Arabadan hafif bir bip sesi geldi ve kapı kilidi açıldı. İçeri girdim. Tam o sırada Chevy hızla hareket edip çıkmamı engellemek için tam Taurus'umun arkasında durdu. Arabadan ilk çıkan antrenör Bobby oldu. Keçi sakalını okşuyordu. İki arkadaşı onu takip etti.

Derin bir nefes alıp dikiz aynasından bana doğru gelişlerini seyrettim.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

"Senin kız, seni azarlamış, öyle duyduk," dedi.

"Başkalarının konuşmalarını gizli gizli dinlemek ayıptır koç."

"Belki fikrini değiştirip bara gelmezsin diye düşündük. O yüzden de işi şuracıkta halledelim dedik. Hemen şimdi."

Antrenör Bobby, yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Tabii korkak bir tavuk değilsen."

"Balık mı yedin? İğrenç kokuyor ağzın."

Win, Jaguar'ını tam Chevy'nin yanına çekti. Antrenör Bobby bir adım geri çekilip gözlerini kıstı. Win arabadan dışarı çıktı. Diğer dört adam, Win'e bakıp suratlarını astı.

"Bu da kim böyle?"

Win gülümseyip az önce bir talk show da takdim edilmiş ve kendisini alkışlayan seyircileri selamlayan ünlü biri gibi elini kaldırdı. "Burada olmak çok güzel," dedi. "Çok teşekkür ederim."

"Bir arkadaş," dedim. "Güçlerimizi dengelemek için yardıma geldi."

"Bu mu yardıma geldi?" deyip bir kahkaha attı Bobby. Arkasındaki koro da kendisine katıldı o sırada. "Evet, tabii tabii."

Arabadan dışarı çıktım. Win, antrenörün üç arkadaşına biraz daha yaklaştı.

"Kıçınızı tekmeleyeceğim," dedi antrenör Bobby.

Omuzumu silktim. "Elinden geleni ardına koyma."

"Şu anda etrafta bir sürü insan var. Şuradaki korulukta açık bir alan var," dedi parmağıyla işaret ederek. "Orada gidersek kimse bizi rahatsız etmez."

"Allah aşkına söylesene, sen orayı nereden biliyorsun?"

"Ben liseyi burada okudum. Orada bir sürü insanın kıçını tekmeledim ben." Bu arada göğsünü kabartıp ekledi. "Hem futbol takımının kaptanıydım aynı zamanda."

"Vay canına," dedi Win tekdüze, heyecansız bir sesle. "Okul balosu için takım armalı ceketini verir misin ödünç olarak?"

Antrenör Bonny dolma gibi parmağıyla Win'in bulunduğu yönü gösterdi. "Eğer susmazsan ceketi sonunda kanını durdurmak için ödünç vereceğim."

Win hafiften dellenmeye başladığının anlaşılmaması için kendini zor tutuyordu.

Ali'ye verdiğim söz geldi aklıma. "İkimiz de kocaman insanlarız," dedim. Ağzımdan çıkan her kelimede sanki kırık cam tükürüyormuşum gibi acı çekiyordum. "Yumruklarımızı konuşturmadan da anlaşabiliriz öyle değil mi?"

Win'e baktım. Kaşlarını çatmıştı. "Yumruklardan mı bahsettin sen?" dedi.

Antrenör Bobby artık özel alanıma doğru bir adım atmıştı. "Sen korkak tavuk musun yoksa?"

Yine o korkak tavuk lafı.

Ama güçlü olan bendim ve güçlü olan bir adım geri atar. Öyle değil mi? Tabii tabii.

"Evet," dedim. "Korkak tavuğum ben. Mutlu oldun mu?"

"Duydunuz mu çocuklar? Herif korkak tavuk çıktı."

Geri kaçtım ama hâlâ gücüm yerindeydi. Ya da zayıftım ve bu sizin nasıl baktığınıza bağlı bir şey. Evet tabii. Güçlü adam. İşte o benim.

Win'i hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Çok büyük hayal kırıklığına uğramıştı.

"Şu arabayı çekerseniz çıkacağız. Lütfen."

"Tamam," dedi antrenör Bobby. "Ama uyarmadı demeyin."

"Ne konuda uyardın bizi? Anlamadım."

Yine özel alanıma girmişti. "Tamam, anladık kavga etmek istemiyorsun. O zaman senin oğlanın avlanma zamanı geldi demektir."

O an birden kulaklarımın kızarıp yandığını hissettim.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Şu yanlış potaya atış yapan spastik çocuktan. Sezonun geri kalanında onu kendime hedef olarak seçtim. En ufak bir hatasını affetmeyeceğim. En ufak bir fırsatta tepesine bineceğim."

O an ağzım sarkmış olabilir, emin değilim. Win'e duyduklarım acaba doğru mu manasında bir bakış attım. Win artık üzgün görünmüyordu. Avuçlarını birbirine sürttü.

Antrenör Bobby'ye döndüm tekrar. "Sen ciddi misin?"

"Bir kalp krizi kadar ciddiyim."

Kaçabileceğim bir mazgal deliği var mı diye ararken, bir yandan da Ali'ye verdiğim sözü tekrarlıyordum kafamda. Sakatlanmayla biten basketbol kariyerim sonrasında gayet iyi olduğumu dünyaya ıspatlama gereği duymuştum. Bu yüzden de Harvard Hukuk Okulu'na devam ettim. Myron Bolitar. Tam donanımlı kişilik. Kültürlü, bilgili, sportmen, çok iyi eğitim almış, üstüne üstlük güleç, sevimli bir avukat. Bir hukukçu olarak doğru olanı yapmalı ve sıvışacak bir yer bulmalıydım kendime şu anda.

Tam olarak ne sözü vermiştim? Ali'nin söylediklerini düşündüm. Tam olarak şöyle demişti: "Bu gece o bara gitme.

Bana gitmeyeceğine dair söz ver."

Ama şu anda barda değildik öyle değil mi? Bir lisenin arkasında ağaçlık bir alandaydık.

"O zaman tamamdır," dedim.

Altımız birden koruluğa doğru yola koyulduk. Win sevinçten hoplaya zıplaya yürüyordu. Yirmi otuz metre yürüdükten sonra açıklık alana geldik. Yerler sigara izmaritleri ve bira kutularıyla doluydı. Lise öğrencileri her dönemde aynı kalacak herhâlde.

Antrenör Bobby açıklığın ortasında yerini aldı. Sağ kolunu kaldırıp işaret ederek beni yanına çağırdı. Ben de isteğini yerine getirdim.

"Baylar," dedi Win. "Onlar başlamadan önce biraz beni dinleyin lütfen."

Bütün gözler ona doğru döndü. Win, yardımcı antrenör Pat ve diğer üç kabadayıyla birlikte büyük bir ağacın yanında duruyordu.

"Eğer bazı tavsiyelerde bulunmazsam vicdan azabı hissedeceğim," diye devam etti konuşmasına.

"Sen ne geveliyorsun ağzında öyle?" dedi antrenör Bobby.

"Sana söylemiyorum. Bu tavsiyelerim şu senin üç dostun için olacak." Win bakışlarını adamların üzerinde gezdirdi bir süre. "İcap ettiğinde antrenör Bobby'ye yardım etmek için dövüşe müdahale etme gereği duyacaksınız. Bu çok büyük bir hata olur. İçinizden biri o yöne doğru tek bir adım atarsa hastanelik olur, onu söyleyeyim. Bakın dikkatli dinleyin. Sendeler, yaralanır ya da ağır hasar görür demiyorum. Hastanelik olur diyorum."

Hepsi Win'e bakıyordu.

"Tavsiyem bu kadardı." Win, benim ve antrenör Bobby'nin bulunduğu yöne döndü. "Şimdi artık söz verdiğiniz gibi düellonuza başlayabilirsiniz."

Antrenör Bobby bana baktı. "Bu adam ciddi mi?"

Artık enerjimi iyice toplamıştım ama iyi bir enerji değildi bu. Öfke doluydum. Bu, dövüşürken yapacağınız en büyük hatalardan biridir. Sakinleşmeniz gerekir. Nabzınızı düşürmeniz gerekir. Heyecanınızın sizi felce uğratmasına izin vermemeniz gerekir. Bobby bana baktı ve ilk kez gözlerinde endişe gördüm. Ama artık tek hatırladığım attığı kahkahalar ve yanlış potayı gösterip, "Hey evlat! Aynı hareketi bir daha yapsana," diye Jack'e bağırışıydı.

Derin bir nefes aldım.

Antrenör Bobby bir boksör gibi yumruklarını havaya kaldırdı. Aynısını yaptım ama benim duruşum onun duruşundan çok daha sertti. Dizlerimi büktüm ve hafifçe yerimde sıçramaya başladım. Bobby oldukça iri yarı bir mahalle çocuğuydu ve tehditkâr düşmanlara meydan okumaya alışıktı.

Ama yanlış kişiyle aşık atıyordu.

Dövüş konusunda birkaç şey söylemek istiyorum. Başlıca kural: Nasıl gelişeceğini asla bilemezsiniz. İki taraftan biri her an bir vuruşta karşısındakini yıkabilir. Ama gerçek şu ki; antrenör Bobby'nin hemen hemen hiç şansı yoktu. Sakın sürekli aynı şeyleri tekrarlayan, kendini beğenmiş biri olduğumu sanmayın bu lafımdan.

Çocuklarının özel antrenörlerini ve son derece kalitesiz liseler arası maçlarını önemli bir şey sanan, o köhne sıralarda oturmuş maçı izleyen anne babaların sporculuk denen şeyin

ana rahminde filizlendiğinden haberleri yoktur.

Evet. İyi bir sporcu olmak için hırslı olmanız, sıkı idman ve bol pratik yapmanız gerekir ama aynı zamanda doğuştan gelen bir yeteneğinizin de olması gerekir.

Yetenek her zaman eğitimin önüne geçer.

Tıpkı bir maymun gibi hızlı reflekslere sahip oluşum, ellerim ve gözlerimle kurduğum koordinasyon Allah vergisi. Övünmek için söylemiyorum. Bu saçınızın rengi, kilonuz ya da işitme duyunuz gibi. Tanrı beni böyle yaratmış, o kadar. Ve tabii ben de her sporcu gibi vücudumu geliştirmek ve dövüş sanatının inciğini cıncığını öğrenmek için yıllarca idman yaptım. Ama dediğim gibi doğuştan yetenekliyim, o ayrı.

Antrenör Bobby tam beklediğim hareketi yaptı ve bir adım atıp sert bir yumruk savurdu. Sert yumruk deneyimli dövüşçüleri etkilemez. İki nokta arasındaki en kısa mesafenin düz bir çizgi olduğunu bilirsiniz. İşte yumrukları sallarken bu bilgiyi dikkate almanız gerekir. Biraz yana kaydım. Ama fazla değil. Sadece sol elimle yumruğun yönünü değiştirebilecek ve karşı atak yapabilmek amacıyla yakın kalabilecek kadar. Bir adım attım. Savunmasız yakalamıştım onu. Artık zaman yavaşlamıştı sanki. Yumuşak hedeflerden birine vurabilirdim.

Gırtlağını seçtim.

Sağ kolumu büktüm ve ön kısmıyla Adem elmasına sertçe vurdum. Antrenör Bobby acıyla ince bir çığlık attı. Aslında dövüşün burada bitmesi gerekiyordu. Bunu biliyordum, ya da en azından bilmem lazımdı. Geri çekilip onu yerde nefes nefese kalmış bir şekilde bırakmam lazımdı.

Ama o alaycı sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. "Hey

evlat! Aynı hareketi bir daha yapsana... Sezonun geri kalanında onu kendime hedef olarak seçtim... En ufak bir hatasını affetmeyeceğim... En ufak bir fırsatta tepesine bineceğim... Korkak Tavuk!"

Devrilip yere düşmesine izin vermeliydim. Ona, 'yeter bu kadar' deyip dövüşü bitirmeliydim. Ama artık iyice kızışmıştım. Öfkemi zaptedemiyordum. Sol kolumu kıvırdım ve saat yönüne doğru son sürat savurmaya başladım. Herifin yüzüne doğrudan bir dirsek darbesi indirmeyi planlıyordum. Kesinlikle sonu ameliyatla bitecek, aylarca ağrı kesici kullanmasını gerektirecek bir darbe.

Son anda aklımı başıma toplayabildim. Durmadım ama biraz geri çekildim. Biraz kavisli bir şekilde dirseğimle Bobby'nin burnuna şiddetli bir darbe indirdim. Kan fışkırdı bir anda. Kuru dal çıtırtısına benzer bir ses duyuldu.

Bobby sert bir şekilde yere düştü.

"Bobby!"

Yardımcı antrenör Pat'ti bağıran. Ona doğru döndüm, ellerimi havaya kaldırarak, "Sakın!" diye bağırdım.

Ama çok geçti. Pat yumrukları sıkmıştı. Bir adım ileri attı.

Win vücudunu neredeyse sabit tutup sadece bacağını oynatarak aniden Pat'in sol dizine bir tekme attı. Dizin kenarındaki eklem yeri olmaması gereken bir biçimde büküldü. Pat bir çığlık attı ve sanki tabancayla vurulmuş gibi toprağın üzerine yuvarlandı.

Win gülümsedikten sonra diğer iki adama bakarak kaşlarını çattı. "Sıradaki lütfen."

Sadece nefes alıp veriyordu diğerleri.

Öfkem aniden geçivermişti. Antrenör Bobby şimdi diz-

lerinin üzerine çökmüş yaralı bir hayvan gibi burnunu tutuyordu. Başımı eğip ona baktım. Ufak bir çocuk gibi görünmesi hayret vericiydi.

"Yardım edeyim sana," dedim.

Burnundan akan kan ellerine boşalıyordu. "Benden uzak dur!"

"Kanı durdurmak için tampon yapman lazım."

"Sana benden uzak dur dedim!"

Tam kendimi müdafaa etmek için bir şeyler söyleyecektim ki omuzuma bir elin dokunduğunu hissettim. Win'di bu. Başını salladı. Faydası yok demek istiyordu. Haklıydı.

Başka tek kelime etmeden koruluktan çıktık.

Bir saat sonra evdeydim. İki sesli mesaj gelmişti telefonuma. Günün anlam ve önemini belirten iki kısa mesaj. Birincisi hemen hemen hiç sürpriz olmamıştı benim için. Kötü haber bu tip küçük yerlerde çabuk yayılır.

Ali şöyle bir mesaj bırakmıştı: "Sözünü tutmadığına inanamıyorum."

Bu kadar.

İçimi çektim. Şiddetle bir yere varılmaz. Win bunu duysaydı kesin suratını asardı ama ne zaman şiddete başvursam, ki bu oldukça sık oluyordu, her şey orada bitmiyordu. Şiddet denen şey dalgalanarak büyür ve akseder. Yankı yapar ve asla susmaz.

Telesekreterdeki ikinci mesaj Terese'dendi.

"Lütfen gel."

Umudunu yitirmemişti anlaşılan.

İki dakika sonra cep telefonum çaldı. Win'di arayan.

"Bir şey oldu."

"Nedir?"

"Şu ameliyat geçirmesi gereken yardımcı antrenör Pat var ya..."

"Ne olmuş?"

"Kasselton'da polislik yapıyormuş. Hatta başkomisermiş."

"Ne diyorsun?!"

"Görünüşe bakılırsa işe girişmişler bile. Ve eminim kasabadaki herkes bize değil, bir başkomiser ve doğma büyüme buralı olan üç adamın sözüne inanacaktır."

Haklıydı.

"Ama bak ne geldi aklıma," diye devam etti. "Benim avukat bu konu üzerinde çalışırken biz de birkaç haftalığına Tayland'a gidebiliriz belki."

"Fena fikir değil."

"Bangkok'ta Patpong Sokağı'na yeni bir centilmen kulübü açılmış. Gezimize oradan başlayabiliriz mesela."

"Sanmam," dedim.

"Çok fazla erdemlik taslıyorsun. Ama her halükârda senin de bir yerlere tüymen gerekiyor."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Telefonu kapattıktan sonra Air France'ı aradım. "Bu geceki Paris uçağına yer var mı?"

"Adınız bayım?"

"Myron Bolitar."

"Zaten rezervasyonunuz yapılmış ve biletiniz alınmış. Cam kenarı mı koridor mu istersiniz?"

BÖLÜM DÖRT

Uçakta business class'a oturmak için biriken millerimi kullandım. Bedava içki ya da daha lezzetli yemekler için değil, bacaklarımı sokabileceğim daha geniş bir alan için. Antrenörlük yaparken hep iki devasa adamın ortasındaki koltuğa düşerdim ve önümde nedense hiç istisnasız her zaman ayakları yere değmeyecek kadar ufak tefek yaşlı bir kadın, koltuğunu mümkün olduğunca arkaya yaslar ve dizlerimin ezildiğini hissettikçe neredeyse cinsel bir haz alarak bütün yolculuk boyunca kafasındaki kepekleri sayabileceğim kadar yakın, yukarı çekip dururdu kendini.

Terese'in numarasını almamıştım ama Hotel D'Aubusson'u hatırlıyordum. Oteli arayıp yola çıktığımı bildiren bir mesaj bıraktım. Uçağa binip koltuğa yerleşir yerleşmez iPod'umun kulaklıklarını taktım. Yarı uyur yarı uyanık bir şekilde Ali'yi düşünmeye başladım. Her şeyi göze alarak hayatımda ilk defa çocuklu bir dulla beraber olmuştum. "Bizim ilişkimiz

sonsuza dek sürmeyecek Myron..." deyip bana yüz çevirmesini düşündüm.

Haklı olabilir miydi acaba?

Onsuz bir hayatı hayal etmeye çalıştım.

Ali Wilder'ı sevmiş miydim? Evet.

Hayatımda üç kadını sevmiştim. Birincisi Duke'ta okurken çıktığım gençlik aşkım Emily Downing'di. North Carolina'dan biriyle çıkmaya başladığında beni bıraktı. İkincisi, ruh ikizim sayılabilecek bir yazar olan Jessica Culver'dı. Aynı zamanda kalbimi un ufak eden kadındı, ama galiba sonunda ben onun kalbini kırmıştım. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Bütün varlığımla sevdim onu ama bu asla yeterli olmadı. Şimdi evli. Stone adında bir herifle. Stone, yani taş. Şaka yapmıyorum.

Üçüncüsü tabii ki Ali Wilder. Kocası onbir Eylül'de ikiz kulelerde öldükten sonra çıktığı ilk erkek bendim. Aramızda güçlü bir sevgi vardı ama aynı zamanda diğer ilişkilerime göre daha sakin ve daha olgundu. Belki de bir ilişkinin bu şekilde olmaması gerekiyor. Sonunda canımın yanacağını biliyordum ama bu kadar tahripkâr olacağını bilmezdim. Acaba bunun da mı olgunlaşmayla bir ilgisi vardı? Ya da belki de yıllar geçtikten sonra, bir sürü kalp kırıklığından sonra esirgeyici olmaya başlıyordunuz.

Belki de Ali haklıydı. Bizim ilişkimiz sonsuza kadar süremezdi. Bu kadar basit.

Bu konuyla ilgili eski bir İbrani deyişi vardır: "İnsanlar planlar, Tanrı kahkahalarla güler." Ben bunun tipik örneğiyim.

Hep planlarımın dışında gelişti hayatım. Çocukluğum-

da bir basketbol yıldızıydım ve sonunda Boston Celtics'te oynamaya başlayarak NBA ligine katılmayı başarabildim. Ama ilk maçımda Koca Burt Wesson'ın acımasızca üstüme çullanması sonucunda dizim çok kötü bir şekilde sakatlandı. Yeniden oynamak için çok uğraş verdim ama oynamakla etkili bir oyuncu olmak arasında fark vardır. Kariyerim sona ermişti artık.

Hayatta en çok imrendiğim adam, babam Al Bolitar gibi bir aile babası olmak istiyordum. İlk göz ağrısı annem Ellen'la evlenmiş, sonra birlikte New Jersey dışındaki Livingston'a taşınmışlardı. Babam ailesini geçindirmek için eşek gibi çalışıp, hafta sonları arka bahçede barbekü yapmıştı. İşte ben de böyle bir hayat istiyordum. Benim de hayatım böyle olmalıydı. Bana sonuna kadar destek olan bir eş, o köhne sıralarda oturmuş kendi oğlumun maçını izlemek, belki bir köpek, evin bahçesinde paslı bir basket potası, cumartesi günleri Home Dept'ya ve Modell's Sporting Goods'a gidip alışveriş etmek.

Ne demek istediğimi anladınız işte.

Ama işte buradayım. Kırkından gün almış, hâlâ bekâr ve bir aile kuramamış bir adamım.

"Bir içki ister misiniz?" diye sordu hostes.

İçkiyle aram fazla yoktur ama bir viski soda aldım. Win'in içkisi. Beni uyuşturacak, biraz uyutacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Yeniden gözlerimi kapattım. Yeniden tutukluk haline geçmiştim. Tutukluk hâli kendini iyi hissettirir insana bazen.

Peki uğruna bir okyanus aştığım Terese Collins'in hayatımdaki anlamı neydi?

Ona aşık olduğumu düşünmüyorum. Öyle bir şey değildi ona karşı hissettiğim. Yumuşak ve esnek cildini, kakao yağı kokusunu düşündüm. Bedeninden buram buram yayılan hüznü düşündüm. İki kötü durumda insan olarak o adadaki sevişmelerimizi düşündüm. Tatilin sonunda Win yatıyla beni almaya geldiğinde birlikte geçirdiğimiz zaman sonrasında kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Ama o benim gibi hissetmiyordu. Biribirimizle vedalaştık ama hikâyemiz orada bitmedi. Terese bundan sekiz sene önce yardıma ihtiyacım olduğunda yanımdaydı ama sonra yeniden ortadan kaybolup acılarıyla başbaşa kalmayı tercih etti.

Ve şimdi geri dönmüştü. Sekiz sene boyunca sadece benden değil, izleyici kitlesinden de uzaklaşmıştı. Doksanlarda CNN'in baş kadın sunucusu olarak TV dünyasının popüler kişilerinden biriydi. Ama sonra birden her şey bir anda yok olup gitti.

Uçak inip kapıya yanaştı. Çantamı aldım yukarıdan. Sadece birkaç gün kalacağımı bildiğimden valiz filan vermemiştim bagaja. Beni bekleyen neydi acaba çok merak ediyordum. Hızlı ve uzun adımlarla ilerlediğim için uçaktan çıkan üçüncü kişiydim ve derhal pasaport kontrole doğru yöneldim. Bir an önce işimin bitmesini umuyordum ama bizden önce aynı anda bir uçak daha inmişti.

Kuyruk, Disney World'deki gibi kıvrıla kıvrıla uzayıp gidiyordu. Neyse ki hızlı ilerledi. Polisler insanları baştan aşağı şöyle bir süzdükten sonra pasaportlara baştan savma bir göz atıp geri veriyorlardı. Sıram geldiğinde bayan polis önce pasaportuma, sonra yüzüme, sonra yeniden pasaportuma ve sonra yeniden yüzüme baktı. Gözlerini üzerimden ayırmıyor-

du. Ona gülümseyip Bolitar büyüsüne fazla kapılmasın diye mümkün olduğu kadar sıradan bir yüz ifadesiyle bakmaya çabaladım. Zavallı kadının bir sürü insanın içinde birden soyunmaya başlamasını istemezdim tabii. Sanki ona küfretmişim gibi birden uzaklaştı. Bir erkek görevliye başıyla işaret etti. Yeniden bana döndüğünde rol yapmam gerektiğini anladım ve ağzımı yaya yaya gülümsedim. Artık normalden en yüksek seviyeye yükseltmem lazımdı cazibemi.

"Kenara geçin lütfen," dedi suratını asarak.

Hâlâ bir salak gibi sırıtıyordum. "Neden?"

"Arkadaşım sizinle ilgilenecek."

"Ne oldu ki?"

"Lütfen kenara geçin."

Kuyruğun ilerlemesine engel oluyordum ve arkamdaki yolcular bu durumdan hiç hoşnut değillerdi. Kenara çekildim. Diğer üniformalı polis, "Lütfen benimle gelin," dedi bana bakarak.

Bu hoşuma gitmemişti ama yapabileceğim bir şey yoktu. "Neden ben?" diye düşündüm. Belki de Fransız yasalarına göre bu kadar cazibeli bir erkek olmak yasaktı ve zaten gerçekten de böyle bir yasa varsa sonuna kadar haklıydılar.

Görevli beni küçük, penceresiz bir odaya götürdü. Çıplak duvarlar bej rengine boyanmıştı. Kapının arkasında asılı iki askılık vardı. Sandalyeler plastikti. Köşede bir masa duruyordu. Görevli, çantamı alıp masanın üzerine koydu ve içini didik didik aramaya başladı.

"Lütfen ceplerinizi boşaltın. Herşeyi şu kâsenin içine koyun. Ayakkabılarınızı çıkartın."

Dediklerini yaptım. Cüzdanımı, Blackberrymi, bozuk-

luklarımı, ayakkabılarımı, üzerimdeki her şeyi çıkarttım.

"Sizi aramam gerekiyor."

Oldukça titiz olduğu her hâlinden belli oluyordu. Keyfinize bakın ya da bana sarkıntılık etmeden önce belki Seine Nehri'nde bir tekne gezintisi yapsak fena olmaz diye bir espri yapsam mı acaba diye geçirdim aklımdan ama Fransızların espri anlayışından biraz şüphem vardı. Jerry Lewis'in bu ülkede çok tutulan bir tip olduğunu biliyordum. Ancak komik mimikler yaparak onları güldürebilirdim belki.

"Oturun lütfen."

Oturdum. İçinde bana ait eşyaların olduğu kâseyi alarak odadan dışarı çıktı. Beni en az yarım saat boyunca orada öylece yalnız başıma beklettiler. Bu hoşuma gitmemişti.

İki adam odaya girdi. Bir tanesi diğerinden daha genç, sanırım yirmili yaşlarda, yakışıklı, sarımsı kızıl saçlı, üç günlük sakalıyla genç olmasına rağmen daha olgun havalardaydı. Üzerinde kot pantolon, çizme, kolları dirseğine kadar kıvrılmış bir gömlek vardı. Sırtını duvara dayayıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir kürdanla dişlerini karıştırmaya başladı.

İkinci adam elliyle atmış yaşları arasındaydı. Hiç taranmamış görüntüsü veren gri saçları, oldukça büyük çerçeveli gözlükleri vardı. İçeri girdiği sırada ellerini bir kâğıt havluya siliyordu. Üzerindeki rüzgârlık seksenli yıllardan kalmaydı kesin.

Fransızlar ve moda dünyasındaki başarıları düşünüldüğünde fazla rüküştü.

Daha yaşlı olanı konuşmaya başladı. "Fransa'ya gelişinizin nedeni nedir?"

Adama baktım. Sonra da kürdanla dişini karıştırana,

sonra yine soruyu soran adama. "Adınız nedir acaba?"

"Ben, başkomiser Berleand. Bu da polis memuru Lefebvre."

Lefebvre'i başımla selamladım. Kürdanını daha hızlı kullanmaya başlamıştı.

"Ziyaretinizin nedeni?" diye sordu Berleand yeniden. "İş mi eğlence mi?"

"Eğlence."

"Nerede kalacaksınız?"

"Paris'te."

"Paris'te nerede?"

"Hotel D'Aubusson'da."

Hiç not almıyordu. İkisinde de ne bir kalem ne bir kâğıt vardı.

"Tek başınıza mı kalacaksınız?" diye sordu Berleand.

"Hayır."

Berleand hâlâ ellerini kâğıt havluya silmeye devam ediyordu. Durdu, gözlüklerini burnunun arka tarafına doğru itti. Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan omuzunu silkip, "Evet?" diye sıkıştırdı.

"Bir arkadaşımla buluşacağım."

"Adı?"

"O kadar önemli mi?" diye sordum.

"Hayır Bay Bolitar, çok meraklı biriyimdir de öylesine soruyorum işte."

Fransızlar, insanları iğnelemeye bayılır.

"Adı?"

"Terese Collins," dedim.

"Ne işle uğraşıyorsunuz?"

"Aracıyım."

Berleand şaşırmış gibiydi. Lefebvre ise bence İngilizce bilmiyordu ve ne dediğimi anlamamıştı.

"Yani sanatçıları, sporcuları, yazarları filan temsil ederim."

Berleand cevabımdan tatmin olmuş gibi gülümsedi. Kapı açıldı. Beni odaya getiren polis, elinde bana ait eşyaların bulunduğu kâseyle içeri girdi. Masanın üzerine, çantamın yanına koydu.

"Herhâlde Bayan Collins sizinle birlikte değil."

"Yoo, hayır. O, Paris'e önceden gelmiş."

"Anladım. Fransa'da ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?"

"Pek emin değilim. İki üç gece gibi."

Berleand, Lefebvre'e baktı. Lefebvre başını salladı, sırtını yapıştırdığı duvardan ayrıldı.

"Rahatsızlık vermedik umarım," dedi Berleand. "Umarım güzel bir tatil geçirirsiniz."

BÖLÜM BEŞ

Terese Collins beni lobide bekliyordu.

Bana yumuşak bir biçimde sarıldı. Beni gördüğüne sevindiğini belirtmek ister gibi vücudunu vücuduma dokundurdu ama fazla kendine çekmedi. Sekiz sene sonraki ilk buluşmamızda ikimiz de oldukça mesafeliydik birbirimize. Yine o aynı kakao yağı kokusunu aldım nedense.

Geçmişe dönüp, Karayipler'deki adayı düşündüm o an. Ama dürüst olmak gerekirse tam da aramızdaki ilişkiyi tarif eden şeyi: ruhlarımızın ta içine işleyen cinselliği düşündüm. Hissettiğimiz duygusal acı ve haz sadece birbirine karışmakla kalmayıp aynı zamanda da gittikçe büyümüş, gözü dönmüş bir şekilde birbirimizi kavrayıp parçalara bölmüştük. Sözcükler, duygular, sahte avuntular ya da el ele tutuşmalar ve hatta çekingen kucaklaşmalar ikimizin de ilgisini çekmiyordu. Sanki bütün bunlar aramızdaki ilişkiyi yumuşatacakmış, hafifçecik bir dokunuş bile geçici olarak ikimizi de koruyan

bu hassas sabun köpüğünü patlatacakmış gibi.

Terese geri çekildi. Hâlâ çok ama çok güzeldi. Biraz yaşlanmıştı elbette ama bazı kadınların, belki de kadınların çoğunun yüzündeki hafif kırışıklıklar ayrı bir güzellik katar onlara.

"Anlat bakalım ne oldu?" diye sordum.

"Bu kadar sene sonra söyleyeceğin ilk cümle bu mu yani?"

Omuzumu silktim.

"Sana Paris'e gel diyerek açtım telefonu," dedi Terese.

"En azından neyin yolunda gitmediğini öğrenmek için geldim yanına," dedim.

"Çok yorgunsundur şimdi."

"Yok hayır, gayet iyiyim."

"Bir oda ayırttım. Aslında bitişik iki oda. Bakarsın değişiklik yapıp ayrı odalarda yatarız diye."

Hiçbir şey söylemedim.

"Hey, seni gördüğüme çok memnunum," dedi Terese zoraki bir gülümsemeyle.

Ben de onu gördüğüme memnun olmuştum. Belki birbirimize hiç aşık olmamıştık ama işte o his hâlâ sapasağlam, gerçek ve özel bir biçimde oracıkta duruyordu. Ali ilişkimizin sonsuza kadar süremeyeceğini söylemişti. Terese'le ise belki her gün birlikte olamıyorduk ama ikimiz için de aramızdaki ilişki tarif edilmesi güç bir şeydi. Belki arkadaki rafa kaldırıp unutulan ve seneler sonra tekrar hatırlanan bir eşya gibi. Ve böyle de olması gerekiyordu zaten.

"Geleceğimi biliyordun," dedim.

"Evet. Arayan sen olsaydın, sen de kesin geleceğimi bi-

lirdin."

Evet. Söylediği doğruydu. "Harika görünüyorsun," dedim.

"Haydi gel. Bir şeyler yiyelim."

Kapıdaki görevli valizimi alırken bana tüm dünyada erkekler arasında meşhur "seni şanslı piç" sırıtışını yapmadan önce Terese'e hayran hayran kaçamak bir bakış attı.

Dauphine Sokağı dar bir sokaktır. Beyaz bir kamyonet, bir taksinin yanına parketmiş, neredeyse sokağın bütün trafiğini kapatmıştı. Fransızca bilmesem de taksi şoförünün arka arkaya küfür ettiğini anlayabiliyordum. Belki de bu, adres sormanın biraz daha agresif bir şekli diye düşündüm.

Sağ tarafa döndük. Saat sabahın dokuzuydu. New York şehri bu saatte en civcivli hâlini yaşıyordu herhâlde ama Paris'liler hâlâ uykulu uykulu dolanıyorlardı etrafta. Seine Nehri'ni ve Yeni Köprüyü geçtik. Hemen sağımızda Notre Dame Katedrali'nin kulelerini görebiliyordum. Terese o tarafa doğru yönelip, eski kitapların ama son zamanlarda daha çok o adi ve kaba hatıralık eşyaların satıldığı meşhur yeşil kulübeleri geçti. Nehrin öbür tarafında tepesi az meyilli eteği daha dik devasa bir çatı yükseliyordu. Tırnak içinde kel ve çıplak bir adet Springsteen gibi.

Notre Dame'a yaklaşırken Terese'e dönüp, "Sırtımı kamburlaştırıp sol ayağımı sürüyerek 'bana su verdiiii!' diye bağırsam utanır mısın benden?" diye sordum.

"Hayır utanmam, çünkü böyle yaparsan insanlar senin turist olduğunu mutlaka anlayacaklardır," dedi Terese.

"İyi tespit."

Terese'in yürüyüş şekli hâlâ mükemmeldi. Omuzlar ar-

kada, dimdik bir duruş. Hayatıma giren bütün kadınların tek bir ortak özelliği olduğunu söyleyebilirim. Hepsinin yürüyüş şekilleri mükemmeldi.

Kendine güvenli yürüyüş tarzının çok seksi olduğunu düşünürüm. Bir kadının yürüyüş şekli size çok şey söyleyebilir.

Saint Michel'de bir restoranın bahçesine oturduk. Gökyüzü hâlâ gri bulutlarla kaplıydı ama güneşin kontrolü ele almak için bulutlarla savaştığını görebiliyordunuz. Terese oturup uzun bir süre yüzümü inceledi.

"Ne oldu? Dişimin arasına bir şey mi kaçmış?" diye sordum.

Terese belli belirsiz güldü. "Tanrım, seni ne kadar da özlemişim."

Sözcükleri havada kalmıştı. Paris böyle bir yerdi işte. Bu şehrin güzelliği ve görkemiyle ilgili çok şey yazılmıştı ve tabii ki bütün bu yazılanların hepsi doğruydu. Her bir bina başlı başına birer mimari harikası ve aynı zamanda zevk sahibi gözler için bir ziyafetti. Paris, güzelliğinin oldukça farkında, bundan gurur duyan ve bunun için artı bir çaba gösterme gereği hissetmeyen muhteşem güzellikte bir kadın gibidir. Büyüleyicidir ve sizin kadar o da bunun farkındadır.

Ama daha da önemlisi size kendinizi dipdiri hissettirir. Bundan daha iyi bir sıfat bulamıyorum. Bir denemenizi öneririm. Paris size hayat dolu hissetmeyi istemenizi sağlar. Harekete geçmek, var olmak ve hayatın tadını çıkartmak istersiniz buradayken. Hissetmek istersiniz. Nasıl bir his olduğunun önemi yok. Ama burada tüm duygular şaha kalkar. Paris ağlamak ve güldürmek ve aşık olmak ve bir şiir yazmak ve

sevişmek ve bir senfoni bestelemek isteği verir insana.

Terese elini masanın üzerine koyup elimi tuttu.

"Aramalıydın," dedim. "Bana nasıl olduğunu bildirmeliydin."

"Biliyorum."

"Hiçbir yere taşınmadım," dedim. "Ofisim hâlâ Park Avenue'da. Hâlâ Win'le Dakota'daki apartman dairesinde kalıyorum."

"Ve annenlerin Livingston'daki evini satın aldın," diye ekledi.

Bilerek söylemişti bunu. Ağzından filan kaçırmış değildi. Terese'in evi satın aldığımdan haberi vardı. Ali'den haberi vardı ve benimle ilgili her şeyden haberdar olduğunu bilmemi istiyordu.

"Öylece hiç haber vermeden gittin," dedim.

"Biliyorum."

"Seni bulmaya çalıştım."

"Bunu da biliyorum."

"Lütfen biliyorum demeyi keser misin?"

"Tamamdır."

"Peki neler oldu?" diye sordum.

Elini geri çekti. Gözlerini Seine Nehri'ne doğru çevirdi. Genç bir çift yanımızdan geçti. Fransızca bir şeyler tartışıyorlardı. Kız çok öfkeliydi. Elindeki kola kutusunu erkek arkadaşının kafasına fırlattı.

"Anlayamazdın beni," dedi Terese.

"Bildiklerimden daha kötü şeyler mi yaşadın yoksa?"

Yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Berbat durumdaydım. Seni de kendimle birlikte sürükleyebilirdim."

"Bak. Darılmaca gücenmece yok ama kendi kendine bahane buluyormuşsun gibi geliyor bana."

"Hayır. Öyle bir şey yok."

"Peki neler yaptın Terese? Nerelerdeydin?"

"Saklanıyordum."

"Neden?"

Başını salladı.

"Peki ben neden buradayım?" diye sordum. "Sakın bana beni özlediğini söyleme."

"Yok, öyle bir şey söylemeyeceğim ama seni özledim. Bu gerçek. Bir yandan da haklısın. Bu yüzden çağırmadım seni."

"Peki o zaman neden çağırdın?"

Beyaz gömlekli, siyah önlüklü bir garson masamıza geldi. Terese akıcı bir Fransızcayla ikimiz için siparişi verdi.

Tek kelime Fransızca bilmem ama anladığım kadarıyla benim için tam buğdaylı bir şey istedi.

"Bir hafta önce eski kocam aradı beni," dedi.

Önceden evli olduğunu bilmiyordum.

"Dokuz yıldan beri Rick'le konuşmamıştım."

"Dokuz yıl önce demek," dedim. "Tam da tanıştığımız zamanlara denk geliyor."

Bana baktı.

"Kafamın matematiğe yatkınlığı seni çok etkiledi biliyorum," dedim. "Matematik gizli kalmış yeteneklerimden biridir. Mümkün olduğu kadar mütevazi olmaya çalışıyorum."

"O adaya kaçtığımızda Rick'le evli olup olmadığımı merak ediyorsun değil mi?" diye sordu.

"Tam olarak değil."

"Muhafazakârsın. Her şey kurallarına göre olsun istiyor-

sun değil mi?"

"Hayır," dedim yeniden, o adada ruhlarımızın ta içine işleyen cinselliği düşünürek. "Öyle bir şey yok."

"İnanayım mı sana?"

"Sadece mümkün olduğu kadar sessiz kalmaya çalışıyorum."

"Çok iyi. Ama seni rahatlatayım. Seninle tanıştığımda Rick'le beraber değildik."

"Peki ne istiyormuş şu senin eski kocan Rick?"

"Bana Paris'te olduğunu söyledi. Çok acil gelmemi istedi."

"Paris'e mi?" diye sordum.

"Yok. Jackson'daki lunaparka. Evet. Tabii ki Paris'e."

Gözlerini kapattı. Bekledim.

"Kusura bakma. Münasebetsiz bir espriydi."

"Hiç önemi yok. Bu fevri hallerini seviyorum. Başka ne dedi eski kocan?"

"Hotel D'Aubusson'a gidip yerleşmemi söyledi."

"Sonra?"

"Sonrası yok. Bu kadar."

Sandalyede kımıldandım. "Bu kadar mı konuştunuz telefonda? 'Merhaba Terese ben neredeyse on yıldır görüşmediğin eski kocan Rick. Derhal Paris'e gel ve Hotel D'Aubusson'a yerleş. Çok acil. Lütfen.' "

"Bunun gibi bir şey."

"Neden bu kadar acil olduğunu ona sormadın mı?"

"Sen bu kadar kalın kafalı mıydın yahu? Tabii ki sordum."

"Ne dedi peki?"

"Hiçbir şey söylemedi. Benimle yüz yüze görüşecekmiş."

"Ve sen de her şeyi bırakıp buraya geldin öyle mi?"

"Evet."

"Bu kadar yıl sonra..." Durdum. "Bekle biraz. Bana saklandığını söylemiştin. Rick'ten de mi saklanıyordun?"

"Herkesten saklanıyordum."

"Nereye gittin?"

"Angola'ya."

Angola mı demişti? Üzerinde durmamayı tercih ettim.

"Peki Rick izini nasıl bulmuş? Seni nasıl buldu?"

Garson geldi. İki fincan kahveylr peyniri ve salamı üstünde duran sandviç bozuntularını getirdi.

"Bunlara Croque Monsieur derler," dedi Terese.

Biliyordum ne dendiğini. Geyet hoş bir adla sunulan açıkta bir adet salam ve bir adet peynir.

"Rick'de benimle birlikte CNN'de çalışıyordu," dedi Terese. "Belki de dünyanın en iyi araştırmacı gazetecisidir diyebilirim ama asla yayına çıkmaz. Hep arka planda kalmayı tercih eder. Sanırım bir şekilde izimi sürdü."

Terese, o güneşle kutsanmış adamızdaki hâline göre daha solgun görünüyordu. Masmavi gözlerindeki parıltı azalmıştı ama hâlâ gözbebeğinin etrafındaki sarı halkaları rahatlıkla seçebiliyordum. Her zaman siyah saçlı kadınları tercih etmişimdir ama onun o açık sarı güzel meçleri beni ikna ederek kendi tarafına çekmişti.

"Tamam," dedim. "Devam et."

"Ben de isteğini geri çevirmeyip Paris'e gelip otele yerleştim. Dört günden beri burada kalıyorum ve kendisin-

den şimdiye kadar tek bir haber alamadım."

"Onu aradın mı peki?"

"Telefonu yok. Rick çok kesin konuşmuştu. Geldiğinde benimle mutlaka temas kuracağını söyledi. Ama şu ana kadar hiç haber yok."

"Bu yüzden mi çağırdın beni?"

"Evet," dedi. "Sen kayıpları bulmada ustasındır."

"Madem kayıpları bulmada bu kadar ustayım, neden seni bulamadım peki?"

"Belki yeteri kadar çaba göstermemişsindir."

Söylediği doğru olabilirdi.

Öne doğru eğildi. "Seni tanıyorum. Ben de o adadaydım hatırladın mı?"

"Hatırladım."

Esas önemlisi uzun yıllar önce dengemi bulmamda bana yardım etmişti. O olmasaydı tepetaklak düşerdim.

"Eski kocanın kayıp olup olmadığını daha bilmiyorsun bile."

Terese cevap vermedi.

"Belki de benden bir şekilde intikam almak istiyordur. Belki Rick'in eşek şakalarından biridir bu. Ya da belki de her ne olursa olsun o kadar da önemli bir şey değildi. Belki fikrini sonradan değiştirdi."

Beni biraz daha inceledi.

"Eğer kayıpsa gerçekten sana nasıl yardım edebileceğimden emin değilim. Evet tamam, Amerika'da olsaydık üzerinde biraz çalışabilirdim ama yabancı bir ülkedeyiz. Konuşulanların tek kelimesini anlamadığım bir ülkede. Yanımda bana yardım edebilecek ne Win, ne Esperanza ne de Koca Cyndi var."

"Ben buradayım ya. Onların dilini konuşabiliyorum."

Ona baktım. Gözlerinde yaşlar vardı. En harap hâlini de görmüştüm ama ağladığını ilk kez görüyordum. Başımı salladım.

"Neden bana aklından geçenleri anlatmıyorsun?"

Gözlerini yumdu. Bekledim.

"Sesi," dedi.

"Ne vardı sesinde?"

"Rick'le ben, kolejin ilk senesinde çıkmaya başladık. On yıl evli kaldık. Hemen hemen her gün birlikte aynı yerde çalıştık."

"Anladım."

"Onunla ilgili her şeyi bilirim. Her türlü ruh hâlini, nelere sinirlendiğini, nelere üzüldüğünü. Anlatabiliyor muyum?"

"Sanırım anladım."

"Savaş bölgelerinde beraber çalıştık. Orta Doğu'daki işkence odalarını beraber keşfettik. Sierra Lione'de kimsenin asla görmemesi gereken şeyler gördük. Rick kişisel bakış açısını korumayı her zaman bildi. Her zaman dengeliydi. Duygularını her zaman kontrol altında tutmayı başarırdı. Televizyon haberlerindeki abartılı konuşmalardan nefret ederdi. Onu çok iyi tanıdığım için her koşulda ses tonunun nasıl olduğunu da biliyorum."

Terese yeniden gözlerini kapattı. "Ve şimdiye kadar ilk kez duyduğum bir ses tonuyla konuşuyordu."

Ellerini tutmak istedim, geri çekti.

"Ne gibi yani?" diye sordum.

"Sesinde daha önce hiç duymadığım bir ifade vardı... sanırım, evet sanırım ağlıyordu... sanki çok korkmuştu. Be-

nim tanıdığım adam asla hiçbir şeyden korkmazdı. Benden hazırlanmamı istedi."

"Ne için hazırlanacakmışsın?"

Artık gözleri dolu dolu olmuştu Terese'in. Dua eder gibi ellerini birbirine kenetledi, parmaklarının ucunu burnuna değdirdi.

"Bana söyleyeceği şeyin hayatımı tamamen değiştireceğini söyledi."

Arkama yaslanıp homurdandım. "Tam olarak böyle mi söyledi? Yani hayatının tamamen değişeceğini..."

"Evet."

Terese palavra atan bir tip değildi. Söyledikleri karşısında ne yapacağımı bilemiyordum.

"Peki, Rick nerede yaşıyordu?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Paris'te olabilir mi?"

"Olabilir."

Başımı salladım "Yeniden evlendi mi?"

"Onu da bilmiyorum. Söylemiştim. Çok uzun zamandır görüşmüyorduk."

Bu iş kolay olmayacaktı.

"Peki CNN için mi çalışıyor hâlâ?"

Kahve fincanını alıp dudaklarına götürürken elleri titriyordu.

"Terese?"

Sanki korunmak istiyormuş gibi kahve fincanını yüksekte tutuyordu.

"Kocan bütün hayatını değiştirecek bir şey derken ne demek istemiş olabilir?"

Terese uzaklara doğru baktı.

Turistlerle dolu kırmızı çift katlı şehir turu otobüsleri Seine Nehri'nin kenarında ağır ağır ilerliyorlardı. Hepsinin üzerinde, kafasında Eiffel Kulesi olan çekici bir kadının olduğu şu ünlü büyük mağazanın reklam panosundan vardı. Komik ve anlamsız görünüyordu. Düttürü bir kurdelayla monte edilmiş kule, kadının kafasına ağır gelmiş, sallanıyordu. Modelin kuğu gibi boynu hafif kopmuş gibi eğilmişti. Hangi salak böyle bir mağaza reklamının etkili olabileceğini düşünmüş olabilirdi ki?

Yaya trafiği gittikçe artmaya başlamıştı. Az önce erkek arkadaşının kafasına boş kola kutusunu fırlatan kız, şimdi hedefinin kafasını okşayıp şımartmaya başlamıştı. Ah şu Fransızlar! Bir trafik polisi, trafiği engellediği için beyaz bir kamyonete el kol işaretleri yapıyordu. Dönüp Terese'in cevap vermesini bekledim. Kahve fincanını tabağa koydu.

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

Ama boğazına bir şey düğümlenmişti sanki. Eğer kâğıt oynuyor olsaydık blöf yaptığını düşünebilirdim. Yalan söylemiyordu. Bundan emindim ama yine de bana her şeyi anlatmadığını hissediyordum.

"Eski kocanın intikamcı bir tip olmadığını da söyledin."

"Asla."

Durdu, kendini toparlamaya çalışarak bana baktı gözucuyla.

Açık oynamanın tam zamanıydı şimdi. "Neler oldu Terese?"

Ne demek istediğimi anlamıştı. Tam gözlerimin içine bakamıyordu. Hafif bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Sen de anlatmamıştın bana neler olduğunu ama."

"Ada yeminimizi tuttum."

"Evet."

"Ama şu anda artık o adada değiliz."

Sessizlik. Haklıydı. Ben de ona, beni o adaya sürükleyen şeyin ne olduğunu anlatmamıştım hiç. Beni mahveden şeyi. Belki de ilk adımı atan ben olmalıydım.

"Birini korumam gerekiyordu," dedi. "İçine sıçtım. Kadın benim yüzümden öldü."

Şiddet diye düşündüm içimden, sonsuza kadar devam eden bir yankıdır.

"Kadın dedin. Gerçekten koruman gereken bir kadın mıydı?" diye sordu Terese.

"Evet."

"Mezarını ziyaret etmiştin, hatırlıyorum."

Hiçbir şey söylemedim.

Şimdi anlatma sırası Terese'deydi. Arkama dayanıp hazırlanması için zaman tanıdım. O çok rahatsız edici sırrıyla ilgili Win'in bana söylediklerini hatırladım. Sinirlerim gerilmişti. Gözlerimle etrafı kolaçan ederken bir şey dikkatimi çekti.

Yine o beyaz kamyonet.

Bir süre sonra bu şekilde yaşamaya alışırsınız. Hep tetikte olmaktan bahsediyorum. Etrafa bakar ve düşünürsünüz. Aynı beyaz kamyoneti üçüncü görüşümdü bugün. Ya da en azından ben aynı kamyonet olduğunu düşünüyordum. Otelden çıktığımızda dışarıda duruyordu ve en son gördüğümde de bir trafik polisi kamyonete yoldan çekilmesi için işaret ediyordu.

Ama buna rağmen kamyonet kımıldamamış, aynı yerde duruyordu.

Terese'e döndüm tekrar. Bakışlarımı farkedip, "Ne var?" diye sordu endişeyle.

"Şuradaki beyaz kamyonet bizi takip ediyor olabilir."

Hiç "sakın bakma" gibi bir laf etmedim, zira böyle bir uyarıya Terese'in ihtiyacı yoktu.

"Ne yapacağız?" diye sordu.

Düşündüm. Artık taşları yerine oturtmaya başlamıştım. Yanılıyor olmayı tercih ederdim. Bir an eski koca Ricky'nin o kamyonetin içinde olduğunu, gidip aniden kapıyı açtığımı ve onu yaka paça dışarıya çıkarttığımı hayal ettim.

Ayağa kalktım ve hiç çekinmeden doğrudan kamyonetin şoför tarafındaki yan aynasına baktım. Eğer gördüğüm doğruysa oyun oynamanın anlamı yoktu. Hafif güneş yansıyordu ama buna rağmen traşsız suratından ve özellikle habire ağzına götürdüğü kürdanından tanıdım onu.

Havalimanındaki Lefebre'di.

Kendisini saklama gereği duymamıştı. Kapıyı açıp dışarı çıktı. Yanındaki kapıdan, ondan daha yaşlı bir polis olan Berleand göründü. Güneş gözlüklerini iterek sanki özür diliyormuş gibi gülümsedi.

Kendimi aptal gibi hissediyordum. Havalimanında sivil polisin pek işi olmazdı. Niye daha önceden anlamamıştım ki? Göçmen bürosu polisleri asla sivil gezmezlerdi. Ve saçma sapan bir sorgu. Bir tuzaktı bu. Ve bu tuzağı anlayamamıştım.

Lefebre ve Berleand, ikisi de ellerini ceplerine soktular. Tabancalarını çıkartacaklarını sandım ama ikisi de üzerinde POLICE yazan kırmızı kartlarını çıkartıp kaslı boyunlarına

astılar. Sol tarafıma baktığımda üniformalı birkaç polisin bize doğru geldiklerini gördüm.

Kımıldamadım. Ellerimi görebilecekleri şekilde kenardan sarkıttım. Burada neler olup bittiğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu ama en azından herhangi bir şekilde ani tepki göstermenin zamanı değildi şimdi.

Sürekli Berleand'a bakıyordum. Masamıza yaklaştı, Terese'i süzdü ve ikimize birden, "Lütfen bizimle gelir misiniz?" dedi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Merkezde konuşuruz."

"Tutukluyor musunuz bizi?"

"Hayır."

"O zaman neden sizinle gitmemiz gerektiğini anlatmadan hiçbir yere gelmiyoruz," dedim.

Berleand gülümsedi ve Lefebre'e baktı. Lefebre ağzında kürdan ile gülümsedi.

"Ne var?" diye sordum.

"Burası Amerika değil Bay Bolitar."

"Evet değil ama bazı insan haklarının geçerli olduğu, modern bir demokrasi ülkesi. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Burada Miranda hakları hükümsüzdür. Sizi neden içeri aldığımı açıklamakla yükümlü değilim. Hatta ikinizi de, suçsuz olsanız dahi kırk sekiz saat tutma hakkım var."

Berleand yanıma yaklaştı, gözlüklerini yeniden burnuna doğru itti ve ellerini pantalonun kenarına sildi. "Bir kere daha soruyorum. Lütfen bizimle gelir misiniz?"

"Seve seve," dedim.

BÖLÜM ALTI

Caddeye çıkar çıkmaz Terese'le beni ayırdılar. Lefebre onu alıp kamyonete götürdü. Karşı çıktım ama Berleand bunun çok gereksiz ve anlamsız olduğunu belirten bir bakış attı bana. Beni devriye arabasına götürdü. Arabayı üniformalı bir polis memuru kullanıyordu. Berleand benimle birlikte arka koltuğa oturdu.

"Yolumuz ne kadar sürecek?" diye sordum.

Beleand kol saatine baktı. "Otuz saniye kadar."

Abarttığını düşündüm ama sonra Seine Nehri kenarındaki kumtaşından yapılmış, oldukça sade ve süssüz olan polis merkezi binasını daha önceden de gördüğümü hatırladım. Eğimi az, tepesi dik çatıları da aynı gelişigüzel dağıtılmış koni şeklindeki kuleleri gibi gri arduazdan yapılmıştı. Aslında arabaya binmesek bile olurdu. Binaya yaklaşırken gözlerimi kısıp baktım.

"Tanıdınız mı?" diye sordu Berleand. İki silahlı bekçi

polis arabaları o azametli kemeraltından geçerken kenara çekildiler. Ana kapı hepimizi bir lokmada yutacakmış hissi veriyordu. Diğer tarafta geniş bir avlu vardı. Şimdi dört bir tarafımızı görkemli bir bina sarmıştı. Burada olsaydınız kendinizi on sekizinci yüzyıldaki savaş suçlusu gibi hissederdiniz kesin.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Berleand.

Özellikle de Georges Simenon'nun kitaplarından biliyordum burayı. Hem hukuk dünyasında da efsanevi bir isim edinmişti bina.

Quai des Orfèvres'deki 36 nolu binanın avlusuna girmiş bulunuyorduk. Fransız Polisi'nin yenilenmiş merkez binası. Scotland Yard gibi. Quantico gibi.

"Yani ne desem," dedim kelimeleri uzatarak. Bir yandan da pencereden dışarı bakıyordum. "Oldukça büyükmüş."

Berleand avuçlarını yukarı kaldırdı. "Burada trafik ihlalleri işleme tabi tutulmaz."

Fransızlara bu konuda güvenmek lazımdı aslında. Polis merkezleri kale gibi sağlam duvarlarla çevrili, göz korkutucu, devasa ve kesinlikle gözkamaştırıcı olurdu her zaman.

"Çok etkileyici değil mi?"

"Polis merkezleriniz bile birer mimari şaheser," dedim.

"Daha içerisini görmediniz."

Berleand'ın çok şakacı bir tip olduğunu iyice öğrenmiş bulunuyordum artık.

Yapının dış cephesiyle içi arasında dağlar kadar fark vardı. Dış kısım asırlar öncesinin ihtişamını sergilerken, iç kısım New Jersey Paralı Geçidi'ndeki umumi bir tuvaletin şıklığını ve karakteristiğini bünyesinde toplamıştı sanki. Duvarlar kir-

li beyaz renkteydi ya da belki senelerden beri boyanmadığı için öyle görünüyordu. Üzerlerinde ne bir tablo ne de herhangi bir yazı vardı. Ama o kadar çok iz vardı ki bir an burada çalışan insanların duvarlarda ayaklarında ayakkabılarla koşma kabiliyetine sahip olduklarını düşünmedim değil. Yerler 1950'lerde inşa edilen site tarzı evlerde kullanılan muşambalarla kaplıydı. Görünüşe göre binada tek bir asansör yoktu. Geniş merdivenlerden yukarı doğru gayet ağır adımlarla çıktık. Bir mahkûmun medyaya gösterilmesi için ağır ağır yürütülmesi gibi. Ama bu sefer Fransız usullerine göre. Çok uzun sürmüştü bu tırmanış.

"Bu taraftan."

Burası döşemenin üzerinde çapraz çizgiler oluşturan muhafazasız açıkta kablolarıyla her an yangın çıkabilecek bir müzik stüdyosuna benziyordu. Yerde duran bir mikrodalga fırının yanından geçtik. Yazıcılar, monitörler duvar boyunca sıralanmıştı.

"Taşınıyor musunuz?"

"Hayır."

Küçücük bir hücreye götürdüler beni. Tek kişilik bir hücreye. Normalde demir çubukların olması gereken yerde sadece cam vardı. Duvarlara tutturulmuş iki oturma sırası, köşede bir V oluşturuyordu. Şilteler ince ve mavi renkteydi. Biraz orta okul yıllarında jimnastik salonlarından hatırladığım güreş minderlerinin havası vardı sanki. Turuncu renkte, solmuş bir battaniye katlıydı oturma bankının üstünde. Kötü havayolu şirketlerinde senelerden beri kullanıla kullanıla eski püskü olmuş battaniyelere benziyordu.

Berleand bu sabah Café Maxim'deki garson gibi, bana

'hoşgeldin' dedi bir kolunu açarak.

"Terese nerede?"

Bilmiyorum anlamında omuzunu silkti.

"Bir avukat istiyorum."

"Ben de Catherine Deneuve'le köpük banyosu yapmak isterdim ama..." diyerek karşı atak yaptı Berleand.

"Yani siz bana şimdi sorgu sırasında yanımda bir avukat bulundurma hakkımın olmadığını mı ima ediyorsunuz?"

"Doğru. Önceden bir avukatla görüşebilirsiniz ama sorgu sırasında yanımızda olamaz. Ve size gayet açık söylüyorum. Bu sizi daha da suçlu yapar. Beni de daha aksi. O yüzden bence bu fikirden vazgeçin. Bu arada dinlenin biraz."

Beni yalnız başıma bıraktı. Ani manevralar yapmadan önce biraz düşünmeye çalıştım. Minder yapış yapıştı. Nedenini bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Küfe benzeyen acı bir koku vardı odada. Ter ve diğer vücut sıvılarının karışımı o mide bulandırıcı koku. Burun deliklerime doğru tırmanan bu kokunun burnumun içine girmesine izin vermeden bulunduğu yere sıkı sıkı tutunmasını sağladım. Bir saat geçmişti aradan. Bir mikrodalga fırının çalıştığını duydum. Bir gardiyan bana yiyecek bir şeyler getirdi. Aradan bir saat daha geçti.

Berleand geri döndüğünde cam duvarın temiz sayılabilecek bir noktasına dayanmış buldu beni.

"Umarım sizi memnun edebilmişizdir."

"Yiyecekler," dedim. "Daha iyi bir şeyler gelir diye ummuştum. Sonuçta burası bir Paris karakolu."

"Bu konuyu Şef'le özel olarak konuşacağımdan emin olabilirsiniz."

Berleand cam kapının kilidini açtı. Koridorda, o önden ben arkadan yürümeye başladık. Beni bir sorgu odasına götüreceğini beklerken öyle olmadı. Yanında küçük bir levhada "BERLEAND EKİBİ" yazan bir kapının önünde durduk. Ona baktım.

"Soyadınız Ekibi mi?"

"Burada gülmem mi gerekiyordu?"

İçeri girdik. Ekip tabii. Tam da düşündüğüm gibi. Yan yana bitiştirilmiş altı tane küçük masa. Tek bir masa olsa dahi asla ferah bir oda denilemezdi buraya. Herhâlde şu anda en üst kattaydık, zira çatı katı tavanda bir eğim oluşturuyordu. Yürürken kafamı eğmek zorunda kaldım. Altı masadan dördü, Berleand Ekibi'ne dahil olduğunu düşündüğüm diğer polislere aitti. Oldukça eski tip bilgisayar ekranları neredeyse masalarının yarısını kaplıyordu. Aile fotoğrafları, tutulan takımların logolu afişleri, bir Coke posteri, üzerinde çıplak model fotoğrafları olan bir takvim. Burası en üst düzeyde bir polis merkezi odasına değil, daha çok Hoboken'deki bir eşarp dükkânının küçük personel odasına benziyordu.

"Berleand Ekibi," dedim. "Yani bu durumda şeflerisiniz öyle mi?"

"Ben suç birimi şefiyim. Ekibimle burada çalışıyoruz. Oturun."

"Nereye? Buraya mı?"

"Evet. Tabii. Orası Lefebre'in masası. Sandalyesine oturuverin işte."

"Sizde sorgu odası yok mu yani?"

"Hep Amerika'da sanıyorsunuz kendinizi. Biz sorgularımızı hep kendi odamızda yaparız."

Diğer polisler bizimle hiç ilgilenmiyor gibiydiler. İkisi kahvelerini içip sohbet ediyorlardı. Diğeri oturmuş, bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Oturdum. Masasında bir kâğıt mendil kutusu vardı. Komiser içinden bir tane aldı ve yine ellerini silmeye başladı.

"Bize Terese Collins'le olan ilişkinizden bahsedin biraz," dedi.

"Neden?"

"Çünkü son dedikodulardan haberdar olmam lazım." Bu esprinin arkasından sert bir şekilde devam etti. "Bana ilişkinizden bahsedin."

"Onu sekiz seneden beri görmemiştim," dedim.

"Ve şimdi buradasınız."

"Evet."

"Neden?"

"Beni arayıp birkaç günlüğüne şehrinize davet etti."

"Ve siz de bütün işinizi gücünüzü bırakıp kalkıp geldiniz."

Cevabımı kaşımı hafifçe kaldırarak verdim.

Berleand gülümsedi.

"Beni endişelendiriyorsunuz Berleand."

"Yani romantik birkaç gün geçirmek için geldiniz."

"Hayır."

"Peki neden o zaman?"

"Neden gelmemi istediğini bilmiyordum. Sadece başının dertte olabileceğini düşündüm, ondan geldim."

"Ve yardım etmek istediniz."

"Evet."

"Ne için yardım istediğini biliyor muydunuz?"

"Gelmeden önce hayır."

"Peki şimdi?"

"Şimdi evet."

"Bana anlatmanızın bir sakıncası var mı?"

"Başka şansım var mı ki?" diye sordum.

"Aslında yok."

"Eski eşiyle uzun zamandan beri görüşmüyormuş. Adam onu aramış, çok acilen bir şey görüşmek istediğini söylemiş ve sonra da kayıplara karışmış."

Berleand ya cevabımdan ya da onunla bu kadar kolay işbirliği yapışımdan dolayı şaşırmış görünüyordu.

"Yani Bayan Collins sizden onu bulmanız için yardım istedi. Öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Neden özellikle sizden?"

"Bu tip konularda başarılı olduğumu düşündüğü için."

"Bana aracı olduğunuzu söylemiştiniz sanırım, yani sanatçıları, sporcuları, yazarları filan temsil ettiğinizi. Bunun kayıp kişileri bulmayla alakası nedir?"

"İşimin çok özel yanları vardır. Müşterilerimle ilgili bir sürü garip vakayı çözmüştüm zamanında."

"Anlıyorum," dedi Berleand.

Lefebre içeri girdi. Hâlâ ağzında kürdanı vardı. Birkaç günlük sakalını sıvazladı, sağ tarafımda durdu ve gözlerini dikip bakmaya başladı. Baylar Bayanlar, işte karşınızda kötü polis. Berleand'a, gerçekten şart mı bu, der gibi baktım. Omuzunu silkmekle yetindi.

"Bayan Collins sizin için önemli, değil mi?"

"Evet."

Rolünü sonuna kadar başarıyla oynayan Lefebre bana dik dik bakmaya devam etti. Ağzındaki kürdanı yavaşça çıkarttı ve, "Yalancı pislik!" diye bağırdı.

"Pardon? Anlayamadım."

"Sana diyorum," diye tekrarladı, öfkeli ve boğuk Fransız aksanıyla. "Sen yalancı pisliğin tekisin."

Berleand bana bakıyordu. Biraz bozulmuş gibiydi. Onu suçlayamam.

"Terese Collins'i seviyor musunuz?" diye sordu.

Dürüstlüğümden taviz vermeyecektim. "Bilmiyorum."

"Ama çok yakınsınız."

"Onu senelerden beri görmemiştim."

"Ama bu hiçbir şey değiştirmez, öyle değil mi?"

"Hayır," dedim. "Sanırım değiştirmez."

"Rick Collins'i tanır mısınız?"

Bunu duyunca, neden bilmiyorum bir an Terese'in eski kocasının soyadını almasına şaşırdım. Ama kolejden beri flört ettiklerine göre bu normaldi herhâlde. Bilemiyorum.

"Hayır, tanımıyorum."

"Hiç karşılaşmadınız mı yani?"

"Hiç karşılaşmadık."

"Onunla ilgili ne anlatabilirsiniz bize?"

"Tek bir şey bilmiyorum."

Lefebre elini omuzuma koydu ve biraz sıktı. "Yalancı pislik."

Dönüp ona baktım. "Lütfen bana hâlâ havalimanındaki kürdanla dişlerinizi karıştırdığınızı söylemeyin sakın. Eğer öyleyse bu sohbet hijyenik olmayan bir ortamda yapılıyor demektir."

Berleand, "Bayan Collins haklı mı sizce?" diye sordu.

Ona döndüm yeniden. "Ne konuda?"

"Hakikaten kayıpları bulma konusunda iyi misinizdir?"

Omuzumu silktim. "Rick Collins'in nerede olduğunu biliyorum sanırım."

Berleand, Lefebre'e baktı. Lefebre biraz daha dikleşti.

"Ciddi misiniz? Nerede peki?"

"En yakın morgda," dedim. "Biri onu öldürmüştür bence."

BÖLÜM YEDİ

Berleand beni odasından çıkartıp sağa döndürdü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Ellerini pantolonuna silip, "Beni izleyin," demekle yetindi.

Beş kat aşağı inen merdivenlere gelmiştik şimdi. Yan taraflarında çelik kafesler vardı.

"Bu çelik kafesler nedir?"

"İki sene önce buraya terör şüphelisi bir kadın getirdik. Koridorda yürürken bir gardiyanı yakalayıp kendisiyle birlikte korkuluklardan atlamaya zorladı."

Aşağı baktım. Çok yüksekteydik.

"Öldüler mi peki?"

"Hayır. Başka bir polis memuru gelip bileklerinden tuttu. Ama artık bu tür olaylara mahal vermemek için çelik kafeslerimiz var."

İki basamak çıkıp tavanarasına açıldığını düşündüğüm

bir kapının önüne geldik. "Kafanıza dikkat edin," dedi Berleand.

"Biraz önce terör şüphelisi dediniz."

"Evet."

"Burada terör suçları birimi de mi var?"

"Terör, cinayet, artık aralarındaki sınır pek net değil. Her türlü suçla biraz biraz ilgileniyoruz."

Tavanarasına girdik. Şimdi çok fazla eğilmek zorunda kalmıştım. Katlanabilir bir çamaşır askısının üzerinde giysiler vardı. "Burada çamaşır da mı yıkıyorsunuz yoksa?"

"Hayır."

"Peki bunlar kimin giyisileri?"

"Kurbanların. Kurbanların giysilerini buraya asıyoruz."

"Şaka yapıyorsunuz değil mi?"

"Hayır. Şaka yapmıyorum."

Durdum ve giysilere baktım. Yırtık pırtık olmuş, üzerinde kan lekeleri olan lacivert bir gömlek. "Bu, Rick Collins'e mi ait yoksa?"

"Beni takip edin."

Bir pencere açıp çatıya çıktı. Dönüp, benden kendisini takip etmemi istedi.

"Şaka mı bu?" dedim yeniden.

"Harika Paris manzaralarından biri."

"36 quai des Orfèvres'in çatısından mı?"

Dışarı çıktım. Ve evet harikaydı! Manzara konusunda hak vermiştim Berleand'a. Bir sigara yaktı. Öyle derin bir nefes aldı ki bir an sigaranın tümünün küle dönüşeceğini düşündüm. Uzun uzun burnundan çıkarttı dumanını.

"Sorgulara genelde burada mı devam edersiniz?"

"Açıkçası bu ilk olacak," dedi.

"Niye? Aslında fena olmazdı. Eğer konuşmazlarsa belki aşağı atmakla tehdit edebilirdiniz insanları."

Berleand omuzunu silkti. "Ben öyle çalışmam."

"Peki söyler misiniz o zaman neden buradayız?"

"İçeride sigara içmek yasak ve müthiş derecede sigaram geldi."

Derin bir nefes daha aldı.

"Başlangıçta sigara yasağı bana da gayet cazip gelmişti. Dışarı çıkmak için beş kat aşağı inmek bana spor olacaktı biraz. Ama bu sefer de sigaradan tık nefes olmaya başladım."

"Sigarayı bıraksaydınız o zaman."

"Ama o zaman da sporu bırakmış olacaktım. Anlatabiliyor muyum?"

"Sizi kapasitem yettiği kadar anlıyorum Berleand."

Oturup etrafa bakmaya başladı. Aynısını yapmam için bana işaret etti. Dünyanın en meşhur polis merkezlerinden birinin çatısında oturmuş, Notre Dame'ın en nefes kesici görüntüsüne bakıyordum.

"Bir de şu tarafa bakın."

Sağ omuzunun arka tarafındaki yeri gösterdi. Seine Nehri'nin ardındaki Eiffel Kulesi'ne baktım. Turistlerin bu kuleden ne kadar çok etkilendiğini biliyordum ama uzun uzun bakma gereği duymamıştım.

"Büyüleyici değil mi?" dedi.

"Bir dahaki sefere tutuklandığımda yanımda video kameramı da getireceğim."

Güldü.

"İngilizceniz çok iyi," dedim.

"Burada İngilizceyi küçük yaşlarda öğretmeye başlarlar. Bir de gençken Amherst Kolej'inde bir sömestr okudum ve iki sene de bir değişim programıyla Quantico'ya gittim. Ah, bir de Simpson'ların tam DVD koleksiyonu var evde İngilizce."

"Bu işe yarar, evet."

Sigarasından bir nefes daha çekti.

"Nasıl öldürülmüş?" diye sordum.

"Öldürüldüğünü nasıl anladınız ki gibi bir şey söylememem gerekiyor değil mi?"

Omuzumu silktim. "Bana burada yanlış park cezası yazmadığınızı söylemiştiniz ya."

"Bana Rick Collins hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Hiçbir şey."

"Peki Terese Collins hakkında?"

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Çok güzel bir kadın," dedi.

"Bunu mu bilmek istiyordunuz?"

"Biraz araştırma yaptım. Burada da CNN gösteriliyor biliyorsunuz. Onu televizyondan hatırlıyorum."

"Yani?"

"Yani on sene kadar önce kariyerinin zirvesindeydi ama sonra birden işinden ayrıldı ve Google da bile onunla ilgili tek bir şey yok artık. Kontrol ettim. Hiçbir yerde çalışmıyor. Nerede yaşadığı konusunda da bir şey yok kayıtlarda."

Hiçbir şey söylemedim.

"Neredeymiş bunca zamandır?"

"Neden gidip ona sormuyorsunuz ki?"

"Çünkü size soruyorum."

"Size söyledim. Sekiz seneden beri ilk kez bugün gördüm onu."

"Ve nerelerde olduğu konusunda tek bir şey bilmiyordunuz öyle mi?"

"Hayır bilmiyordum."

Gülümseyip bir parmağını bana doğru salladı.

"Ne var?" diye sordum.

"Bilmiyordum, dediniz az önce. Geçmiş zaman kullandınız. Bu da şimdi nerelerde olduğunu bildiğinizi gösterir."

"Şu iyi konuştuğunuz İngilizcenizle," dedim, "beni avlamaya niyetlendiniz galiba."

"Söyleyin bakalım o zaman."

"Angola'daymış," dedim. "Bana söylediği bu en azından."

Başını salladı. Bir polis arabasının sireni duyuldu. Daha doğrusu bir Fransız polis arabasının sireni. Fransızların siren sesleri değişiktir. Bizimkinden daha ısrarlı ve insanı iliklerine kadar ürperten bir ses. Aileler Yarışıyor programının yanlış cevap sinyali gibi. Polis arabasının uzaklaşmasını bekleyip konuşmamıza devam ettik.

"Bazı telefon görüşmeleri yaptınız öyle değil mi?" dedim.

"Birkaç tane, fazla değil."

"Peki sonuç?"

Başka bir şey söylemedi.

"Onu benim öldürmediğimi biliyorsunuz. Hatta ülkenize daha bu sabah geldim."

"Biliyorum."

"Peki o zaman niye buradayım?"

"Bir senaryo daha var."

"Söyleyin bakalım."

"Terese Collins, eski kocasını öldürdü," dedi Berleand. "Cesetten kurtulması gerekiyordu, bu yüzden de yanında çöpü atmak için güveneceği birini istedi ve sizi aradı."

Kaşlarımı çattım. "Ne yani, telefonu açar açmaz bana eski kocamı öldürdüm lütfen bana yardım et mi dedi sizce?"

"Öyle olmamıştır belki. Gelmenizi istemiştir sizden, sonra da geldiğinizde amacını açıklamış olabilir."

Gülümsedim. Çok fazla uzamıştı bu konu. "Bana böyle bir şey söylemediğini gayet iyi biliyorsunuz."

"Nasıl bilebilirim ki?"

"Bizi dinliyordunuz çünkü," dedim.

Berleand yüzüme bakamamıştı. Sigarasını içmeye devam edip manzarayı seyretmeye koyuldu yeniden.

"Beni havalimanında alıkoyduğunuzda bir şekilde üstüme alıcı yerleştirdiniz. Belki de ayakkabılarıma yerleştirmiş bile olabilirsiniz. Büyük ihtimalle de cep telefonuma."

Tek mantıklı açıklama buydu. Cesedi bulmuşlar, Rick Collins'in cep telefonunu kontrol etmişler, eski karısının şehirde olduğunu anlamışlar, telefonunu dinlemeye almışlar, beni aradığını görmüşler ve havalimanında beni saçma sapan bir bahaneyle içeri alıp sorguya çekerek bir yerime alıcı yerleştirmek için zaman kazanmışlardı.

İşte bu yüzden Berleand'a tüm bildiklerimi harfi harfine anlatmıştım. Aslında sorduğu tüm soruların cevaplarını biliyordu. Onun güvenini kazanmayı ummuştum.

"Cep telefonunuzun pilini çıkartıp aynı işlevi gören bir alıcı taktık yerine. Çok yeni bir şey. Üstün teknoloji ürünü."

"O zaman Terese'in, eski kocasının kaybolduğunu dü-

şündüğünü biliyorsunuz."

Başını aşağı yukarı salladı. "Bu size söylediği."

"Yapmayın Berleand. Ses tonunu duydunuz. Çok endişeliydi."

"Öyle görülüyordu," diye söylediğimi teyid etti.

"Peki o zaman neden?"

Sigarasını söndürdü. "Ama ses tonundan sizden bir şeyler sakladığını da farketmişsinizdir," dedi. "Yalan söylüyor. Siz de, ben de biliyoruz. Tam biraz deşmeye başlayacağınızı umduğum anda bizim kamyoneti farkettiniz."

Durup biraz düşündü.

"Ve o anda da üzerinizde alıcı olduğunu farkettiniz."

"Bu da demek oluyor ki; ikimiz de çok zeki insanlarız," dedim.

"Ya da düşündüğümüz kadar zeki değiliz belki de."

"Kurbanın birinci dereceden akrabalarını bulabildiniz mi?"

"Araştırıyoruz."

Bir kurnazlık yapayım dedim ama bir şekilde artık bir şeyleri aşmaya başladığımız için bundan vazgeçtim. "Kimmiş birinci dereceden akrabası?"

"Karısı."

"Adı neymiş?"

"Lütfen beni zorlamayın," dedi Berleand.

Bir sigara daha çıkarttı, dudaklarının arasına yapıştırdı ve sigarasını yaktı. Kimbilir kaçıncı kez aynı el aynı hareketi yapıyordu şu an.

"Cinayet mahallinde kan bulduk," dedi. "Çok kan vardı hem de. Çoğu da kurbana aitti doğal olarak. Ama alınan ilk

sonuçlara göre başkasının kanı da varmış yerde. Az önce DNA testine gönderilmek üzere Terese Collins'ten kan alındı."

"Bu cinayeti o işlemedi Berleand."

Hiçbir şey söylemedi.

"Bana söylemediğiniz şeyler var," dedim.

"Size söylemediğim çok şey var aslında. Üzgünüm ama Berleand Ekibi'nden değilsiniz."

"Peki tayinimi istesem yine de söylemez misiniz?"

Yine bozuk bir ifade oluştu suratında. Sonra, "Bu bir rastlantı olamaz," dedi. "Tam da eski kocasının öldürüldüğü günün ertesinde sizin gelişinizi kasdediyorum."

"Bana ne söylediğini duydunuz. Kocasının sesi çok kötü geliyormuş. Bir şeylerden korkmuş. Belki bir pisliğe bulaştı bir şekilde. O yüzden ilk olarak Terese'i aradı."

Cep telefonun'un çalmasıyla sohbetimiz kesildi. Berleand telefonu açıp kulağına götürdü ve sadece dinledi. Yeni dostum hiç renk vermiyordu. Berleand herhâlde zamanında çok poker oynamıştı ama birden yüzüne garip bir ifade yapıştı.

Sinirli ve ne yapacağını bilemez halde bağıra çağıra Fransızca bir şeyler söyledikten sonra sustu. Daha sonra öfkeyle telefonu kapattı, sigarasını atıp ayağa kalktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Son bir kez manzaraya bakın isterseniz." Ellerini yine pantolonuna sildi. "Her turistin bu çatıya çıkma lüksü yoktur."

Dediğini yaptım. Bir polis merkezinin bu kadar harika bir manzaraya sahip oluşu çok garip gelebilir bazılarına. Anın tadını çıkartıp bir insanın canını almanın, yani cinayet denen şeyin ne kadar iğrenç bir şey olduğunu düşündüm.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Laboratuardan DNA sonuçları çıkmış."

"Bu kadar hızlı mı?"

Biraz abartarak omuzunu silkti. "Biz Fransızların anladığı şey sanıldığı gibi sadece, şarap, yemek ve kadınlar değildir."

"Peki ne çıkmış sonuçta?"

"Sanırım," diye başladı cümlesine pencereden içeri kafasını eğip, "Terese Collins'le görüşmemiz lazım."

BÖLÜM SEKİZ

Terese bir saat kadar önce kapatıldığım hücredeydi. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, şişmişti. O güçlü, ayaklarının üzerinde sapasağlam duran kadın gitmişti. Berleand kapıyı açtığında, Terese bana doğru koştu. Ben de ona sıkı sıkı sarıldım. Başını göğsüme dayayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Hiçbir şey söylemedim. Berleand durmuş bize bakıyordu. Göz göze geldik. Yine omuzlarını silkti.

"İkinizi de serbest bırakacağız," dedi. "Pasaportlarınızı bize bırakmayı kabul ederseniz tabii."

Terese geri çekilip bana baktı. İkimiz de olur anlamında başımızı salladık.

"Gitmeden önce birkaç sorumuz olacak size," dedi Berleand. "Tamam mı?"

"Sanırım şüpheliyim," dedi Terese. "Tabii ya, seneler sonra eski karısıyla aynı şehirde. Aramızdaki telefon konuşmaları, işte her neyse. Ama önemli değil. Sizden Rick'i öldüren-

leri bulmanızı istiyorum. Ne isterseniz sorun dedektif."

"Dürüstlüğünüz ve işbirliğiniz için teşekkür ederim." Çatıdayken yaptığı telefon görüşmesi sonrasında daha ölçülü ve tedbirli davranmaya başlamıştı artık. Bunun neyden kaynaklandığını merak ediyordum.

"Kocanızın yeniden evlendiğinden haberiniz var mıydı?" diye sordu Berleand.

Terese başını salladı. "Hayır bilmiyordum. Ne zaman?"

"Ne ne zaman?"

"Ne zaman evlenmiş?"

"Bilmiyorum."

"Adı nedir karısının öğrenebilir miyim?"

"Karen Tower."

Terese yarım yamalak gülümsedi.

"Onu tanıyor musunuz?"

"Evet tanıyorum."

Berleand başını salladı ve yine ellerini pantolonuna sildi. Ondan Terese'e kadını nereden tanıdığını sormasını bekledim ama üzerinde fazla durmadı.

"Ön testleri aldık laboratuardan."

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu Terese şaşkın bir ifadeyle. "Bir saat oldu olmadı kan vereli."

"Yoo hayır, sizin kanınızdan bahsetmiyorum. Bu biraz zaman alacak. Cinayet mahallinde bulduğumuz kandan sözediyorum."

"Oh anladım."

"Sonuçlar biraz tuhaf."

İkimiz de bekledik. Terese her an patlayacakmış gibi yutkundu.

"Kanın çoğu, hatta hemen hemen hepsi kurban Rick Collins'e ait," dedi Berleand. Bize daha sonra söyleyeceği her neyse, hazırlık yapmak için sözcüklerini özenle, seçe seçe konuşuyordu. "Bu bizim için sürpriz olmadı tabii."

Yine hiçbir şey söylemedik.

"Ama cesede yakın bir yerlerde çok az miktarda kan bulduk. Oraya nasıl geldiğinden tam olarak emin değiliz. İlk aklımıza gelen bir kavga olduğu. Rick Collins katiliyle kavga edip onu yaralamış olmalı."

"Devam edin lütfen," dedim.

"Öncelikle kanda sarı saç telleri vardı. Uzun ve sarı saç telleri. Kadın saçı."

"Kadınlar da cinayet işler."

"Evet, tabii."

Durdu.

"Peki o zaman sorun nedir?"

"Ama katile ait olduğunu düşündüğümüz kana bakılırsa, bu mümkün değil."

"Neden?"

"Çünkü DNA testi sonucunda kan ve sarı saç tellerinin Rick Collins'le aynı DNA'yı taşıdığını saptadık."

Terese çığlık atmadı ama boğazından bir hırıltı yükseldi. Dizleri büküldü. Yere düşmesine ramak kalmıştı ki tuttum onu. Berleand'a, soran gözlerle baktım. Pek şaşırmışa benzemiyordu. Tepkisini ölçmek için Terese'i inceliyordu.

"Çocuğunuz yok değil mi Bayan Collins?"

Terese'in yüzündeki bütün kan çekilmişti.

"Bize bir iki dakika verir misiniz?" dedim.

"Yok hayır, tamam iyiyim ben." Terese dikleşip Berle-

and'a kötü kötü bakmaya başladı. "Benim çocuğum yok ve siz de gayet iyi biliyorsunuz zaten, öyle değil mi?"

Berleand cevap vermedi.

"Piçoğlu piç," dedi Terese, Berleand'a.

Neler olup bittiğini sormak istedim ama şimdi sırası değildi.

"Henüz Karen Tower'a ulaşamadık," dedi Berleand. "Ama sanırım çocuğun annesi o."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Terese.

"Ve siz onun hakkında tek bir şey bilmiyorsunuz öyle mi?"

"Evet, bilmiyorum."

"Ne zaman ayrıldınız Bay Collins'ten?"

"Dokuz seneden önce."

Sıkılmıştım artık. "Burada neler oluyor böyle?"

Berleand beni duymamazlıktan geldi. "Yani kocanız siz boşandıktan hemen sonra evlenmiş olsa dahi, çocuğunun en fazla dokuz yaşında olması gerekiyor."

Bu soru üzerine odadaki herkes susmuştu.

"O zaman," diye devam etti Berleand, "artık Rick'in kızının cinayet mahallinde olduğunu ve yaralandığını biliyoruz. Sizce şimdi nerede olabilir?"

Otele yürüyerek dönmeyi tercih ettik.

Yeni Köprü'den geçtik. Su, yeşil ve bulanıktı. Bir kilisenin çanları çalıyordu. İnsanlar köprünün yanlarında durmuş fotoğraf çekiyorlardı. Bir adam, kız arkadaşıyla fotoğrafları-

nı çekmemi rica etti. Birbirlerine sarıldılar. Üçe kadar saydım, resmi çektim ve sonra bir tane daha çekmemin sakıncası olup olmadığını sordular. Yine üçe kadar saydım ve bir resim daha çektim. Sonra da teşekkür edip uzaklaştılar.

Terese tek kelime etmemişti.

"Aç mısın?" diye sordum.

"Konuşmamız lazım."

"Tamam."

Yeni Köprü'den Dauphine Sokağı'ndaki otelimizin lobisine gelene kadar hiç durmadan dimdik ve uzun adımlarla yürüdü. Resepsiyonist güleryüzüyle, "Yeniden hoşgeldiniz!" dedi. Terese, çocuğa yarım yamalak gülümsedi.

Asansör kapıları kapandığında Terese bana döndü. "Sırrımı bilmek istiyordun ya. Hani beni adaya sürükleyen şeyin ne olduğunu. Bunca senedir neden kaçtığımı."

Sert bir şekilde, "Eğer söylemek istersen," dedim ukala ukala. Buna kendim de şaşırmıştım. "Eğer yardımcı olabileceğim bir şeyse..."

"Hayır. Bana yardımcı olamazsın. Ama yine de bilmen lazım."

Dördüncü kata çıktık. Kapıyı açtı, içeri girdim, sonra kapıyı yeniden kapattı. Çatı katına çıktığını düşündüğüm sarmal merdivenli oda Amerikan standartlarına göre oldukça küçük sayılırdı. Her ne kadar içinde bir DVD oynatıcı ve geniş ekranlı bir televizyon olsa da, kendimi bir an 16. yüzyıl Parisi'nde hissettim.

Terese benden mümkün olduğu kadar uzakta durmak için pencereye doğru yürüdü.

"Sana şimdi bir şey anlatacağım tamam mı? Ama sen-

den bana söz vermeni istiyorum. Anlaştık mı?"

"Ne sözü?"

"Beni avutmaya çalışmayacaksın."

"Seni takip edemiyorum."

"Seni tanıyorum. Hikâyeyi dinledikten sonra bana yardım etmeye çalışacaksın. Beni kucaklamak, güzel şeyler söylemek isteyeceksin, çünkü sen böyle bir insansın. Sakın yapma. Yapacağın en ufak bir hareket yanlış olur."

"Tamamdır," dedim.

"Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

Ona sarılma ihtimalini iyice ortadan kaldırmak içindaha da köşeye sokuldu.

"Bunu yapman şart değil," dedim.

"Kesinlikle şart. Ama nasıl yapacağımdan emin değilim."

Hiçbir şey söylemedim.

"Rick'le Wesleyan'ın birinci sınıfında tanıştık. Indiana Shady Hills'ten gelmiştim. Futbol takımının oyun kurucusuyla çıkan, başarılı olmaya yatkın, şeker gibi tatlı, baloların kraliçesi o bildiğin kızlardan biriydim işte.

Kafasını dersten kaldırmayan, kesin kalacağım diye krizlere giren ama sonra kâğıdı en erken verip en yüksek notu aldığında karnesine yıldızlı pekiyi getiren o sinir bozucu inek ama aynı zamanda çok güzel bir kızdım. Hani şu yıldızlı not yerine geçen beyaz şeyleri hatırlıyor musun? Yassı LifeSavers şekerlerine benzerlerdi."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Evet."

"Ama aynı zamanda da herkesin sadece ve sadece çok

güzel olduğum için elde etmek istediği bir kız. Anlamışsındır işte."

Anlamıştım. Bazıları onu hiç de mütevazi bulmayabilir ama bence çok açık biriydi Terese. Aynı Paris gibi nasıl göründüğünün gayet iyi farkındaydı ve aksini iddia etmeye de niyeti yoktu zaten.

"Ben de daha zeki gözükeyim diye gidip sarı saçlarımı koyu renge boyattım ve o kuzeydoğudaki küçük liberal bir koleje yaptırdım kaydımı. Bir çok kız gibi ben de anahtarı sadece liseli oyun kurucumda olan bekâret kemerimi takmıştım. O ve ben istisnaydık aslında. Uzun süreli ilişkimizin evlilikle son bulacağını düşünüyorduk."

Ben Duke'ta okurken, etrafta Terese tipinde kızlardan çok vardı.

"Ne kadar sürdü dersin?" diye sordu.

"İki ay olabilir mi?"

"Yaklaştın sayılır. Bir ay. Rick'le tanışmıştım. Bir kasırgaya tutulmuş gibiydim. Çok zeki, çok komik ve aynı zamanda da çok çekici bir çocuktu. Hiç öyle birine rastlamamıştım şimdiye kadar. Kıvırcık saçları, keskin mavi gözleri ve onu öptüğümde batan birkaç günlük sakalıyla bence kampüsün en mükemmel erkeğiydi."

Sesi gitmeye başlamıştı.

"Öldüğüne inanamıyorum. Çok basmakalıp gelebilir ama Rick gerçekten çok özel biriydi. Gerçekten çok ama çok kibardı. Adalete ve insan sevgisine çok önem verirdi. Ve biri onu öldürdü. Biri bile bile onun hayatına son verdi."

Hiçbir şey söylemedim.

"Lafı çok uzatıyorum sanırım," dedi.

"Acele etmene gerek yok."

"Yok hayır, var. Anlatacaklarımı bir an önce bitirmem lazım. Eğer yavaşlarsam duracağım, kontrolü kaybedeceğim ve bir daha da anlatma cesareti gösterebileceğimi sanmıyorum. Bence Berleand hikâyemi biliyor. O yüzden bıraktı beni. Neyse, ayrıntılar üzerinde durmadan hemen özet geçeceğim. Rick ve ben mezun olduktan sonra evlendik ve ikimiz de gazeteci olarak çalışmaya başladık. Sonunda CNN'e girdik. Ben kameraların önünde, o arka planda. Sana bu kısmını daha önce de anlatmıştım. Bir süre sonra bir çocuk sahibi olalım dedik. En azından ben öyle istiyordum. Rick ise bundan pek fazla emin değildi, ya da belki de kötü bir şeyler sezmişti."

Terese pencerenin kenarından çekildi, perdeyi kenara çekti ve dışarı bakmaya başladı. Bir adım yaklaştım ona doğru. Nedenini bilemiyorum. Sadece bir adım yaklaşmak istemiştim o kadar.

"Hamile kalamıyordum. Biliyorum. Bu bir sürü çiftin başına gelen bir şeydi. Ama bununla mücadele ederken her karşılaştığım kadın sanki hamileymiş gibi geliyordu bana. Böylece bu sorun zamanla daha da büyüdü içimde. Sanki karşılaştığım her kadın anne olmuştu ve tüm anneler doğal olarak çok mutlu ve tatmin olmuş görünüyorlardı. Arkadaşlarımla görüşmemeye başladım. Evliliğim can çekişiyordu. Sadece hamile kalmam için beraber olmaya başlamıştık. Tek bir amacım vardı. Bir çocuk doğurmak. Harlem'deki babasız çocuklarla ilgili bir haber hazırlanmıştı. Hemen hamile kalıp, istemeden patır patır doğuran ergen kızlarla ilgili. Bu nasıl bir adalet deyip onlardan nefret ediyordum."

Sırtı bana dönüktü. Yatağın köşesine oturdum. Yüzünü

görmek istiyordum. En azından bir kısmını. Oturduğum noktadan çok küçük bir kısmını görebildim.

"Yine lafı uzatmaya başladım," dedi.

"Bir yere gitmiyorum. Buradayım."

"Ama belki bu şekilde anlatmaya ihtiyacım vardır."

"Tamam. Seni dinliyorum."

"Bir sürü doktora gittik. Herşeyi denedik. Kabus gibiydi. İçim dışım Pergonal'le, hormon haplarıyla ve daha adını hatırlamadığım bir sürü ilaçla dolmuştu. Üç senemiz bu şekilde geçti ve sonuda başardık. Herkes 'tıp mucizesi' demişti buna. Başlarda en ufak bir harekette bir şey olur diye çok korkuyordum. En ufak bir sancıda düşük yapacağımı düşünüyordum. Ama bir süre sonra hamile olmanın tadını çıkartmaya başladım. Her fırsatta hamileliğin harika bir şey olduğunu söyleyen kadınları hep itici bulurdum ama gördüm ki onlardan betermişim. Vücudumda oluşan sivilcelere hayrandım. Her tarafım kızarmıştı. Hiç mide bulantım yoktu. Bir daha hamile kalamayacaktım. Hayatımdaki tek mucize buydu ve ben mümkün olduğu kadar tadını çıkartmaya baktım. Zaman su gibi akıp geçti ve daha ne olup bittiğini anlamadan üç kilo on iki gramlık bir kız dünyaya getirdim. Adını Miriam koyduk."

Buz kesilmiştim. Hikâyenin nasıl biteceğini biliyordum artık.

"Şimdi on yedi yaşında olacaktı," dedi Terese. Sesi çok uzaklardan gelir gibiydi. Hayatınızda içinizdeki her bir organın sustuğunu, hareketsizleştiğini ve hassaslaştığını hissettiğiniz anlar vardır. Orada öylece hiçbir şey söylemeden kalakalmıştık. Sadece Terese ve ben.

"Son on yılda onun nasıl olduğunu, neye benzediğini dü-

şünmeden geçirdiğim tek bir gün hatırlamıyorum," diye devam etti. Onyedi yaşında olacaktı. Liseyi bitirmiş olacaktı. O isyankâr ergenlik yılları bitmek üzereyken insanın insan içine çıkmak istemediği o çirkin dönemleri atlatıp çok güzel bir kız olacaktı. Yeniden arkadaş olacaktık. Kolej sınavlarına hazırlanacaktı."

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Sol tarafıma döndüm. Terese'in gözleri kuruydu. Ayağa kalktım. Başını aniden bana doğru döndürdü. Hayır ağlamıyordu ama daha da kötü bir şey vardı. Tam bir yıkım yaşıyordu. Bir vampire uzaklaşması için haç gösteriyormuş gibi elini kaldırdı.

"Benim hatamdı," dedi.

Başımı sallamaya başladım ve o sanki bu hareketimle çok güçlü bir ışık çıkartmışım gibi gözlerini kırpıştırdı. Verdiğim sözü hatırladım, geri çekildim ve yüzümdeki ifadeyi değiştirmeye çalıştım.

"O gece çalışmayacaktım ama son anda sekiz haberlerini sunmak üzere birisine ihtiyaç duyduklarını söylediler. Evdeydim. O aralar Londra'da yaşıyorduk. Rick ise İstanbul'daydı. Ama ana haber bülteninden bahsediyorlardı. Senelerden beri sunuculuğunu yapmak istediğim haber saati. Bu teklifi bir kenara atmam imkânsızdı. Ama nasıl yapacaktım ki? Miriam'ı uyutmuştum. 'Yükselmek istemiyor musun sen kızım?' diye sordum kendime. Cevabım 'evet' oldu. O zaman gitmeliydim. Yakın bir arkadaşımı arayıp birkaç saatliğine Miriam'a bakabilir mi diye sordum. Miriam'ın vaftiz annesiydi aynı zamanda. Sorun olmayacağını söyledi. Kızı kaldırdım ve arabanın arkasına koydum. Zaman hızla geçiyordu ve daha makyaja girecektim. Bu yüzden çok süratli sürüyordum ara-

bayı. Yollar ıslaktı. Neredeyse gelmek üzereydik. Bilincinizi kaybettiğinizde kazanın nasıl olduğunu hatırlamazsınız derler. Ama ben her şeyi hatırlıyorum. Bana doğru gelen bir arabanın farlarını hatırlıyorum. Direksiyonu aniden sola kırdım. Belki hiç yapmamalıydım bunu. Böylece ben ölürdüm, o da belki kurtulurdu. Ama hayır öyle olmadı. Araba kenardan çarptı bize. Onun bulunduğu taraftan. Çığlığını bile hatırlıyorum. Bir hıçkırığa benzer kısacık bir çığlık. Çıkardığı son ses. İki hafta komada kaldım ama Tanrı'nın hastalıklı espri anlayışı hayatta kalmama neden oldu. Miriam çarpışma sırasında ölmüştü."

Hiçbir şey söylemedim.

Artık kımıldamaya bile korkuyordum. Odaya sessizlik çökmüştü. Sanki duvarlar ve mobilyalar bile nefeslerini tutuyormuş gibiydi. Bilinçsizce ona doğru bir adım attım. Birini avutmak bencilcedir. Genelde avutan kişi buna avutulan kişiden daha fazla ihtiyaç duyar çünkü.

"Sakın yapma," dedi bana.

Durdum.

"Lütfen beni rahat bırak. En azından bir süre için tamam mı?"

Başımı salladım ama bana bakmıyordu. "Elbette," dedim. "İstediğin kadar rahat bırakacağım seni."

Hiç tepki göstermedi. İsteğini gayet net ve açık şekilde dile getirmişti. Kapıya doğru gidip kendimi dışarı attım.

BÖLÜM DOKUZ

Dauphine Sokağı'nda buldum kendimi yeniden. Tamamen hissizleşmiştim. Sola dönüp beş dar sokağın birleştiği bir noktada bulunan Le Bici adlı cafe'ye oturdum. Genelde gelip geçen insanları seyretmeye bayılırdım ama şimdi dikkatimi buna verecek durumda değildim. Terese'in hayatını düşündüm. Şimdi anlıyordum. Hayatını yeniden kurmuştu ama neye benzemişti ki yeni hayatı? Neye benzemişti ki? Biraz kafamı dağıtmak için telefonumu çıkartıp ofisi aradım. Koca Cyndi ikinci çalışta açtı telefonu.

"MB Temsilcilik."

M Myron'dan, B de Bolitar'dan geliyordu. Temsilcilik, çünkü bazı kişileri temsil ediyoruz. Acentaya kendi adımı verdim ama pazarlama alanındaki yeteneğim konusunda mütevazi kalmayı becerebiliyorum neyseki. Başlangıçta adı MB Sportif Temsilcilikti. Şimdi ise sadece MB Temsilcilik. Alkışlarınız kesildiğinde susacağım.

"İngiliz aksanıyla konuşan kusursuz Modern Madonna'yla mı görüşüyorum?"

"Bingo."

Koca Cyndi ses tonuyla hemen hemen herkesi ve her aksanı taklit edebilecek kabiliyettedir.

"Esperanza orada mı?"

"Lütfen bekler misin?"

Profesyonel güreş liginde bir zamanlar Küçük Pocohantas olarak tanınan Esperanza Diaz iş ortağımdı. Telefonu alır almaz, "Senin neyin..."

"Hiçbir şeyim yok."

"O zaman şu an burada olmayışının çok geçerli bir sebebi vardır umarım. Bütün gün toplantıların var."

"Evet. Üzgünüm. Şimdi beni dinle. Rick Collins'le ilgili ne varsa öğrenmeni istiyorum."

"O kim ki?"

"Terese'in eski kocası."

"Aman Tanrım. Hey! Galiba tuhaf bir romantizm yaşıyorsun şu an."

Ona, olan biteni anlattım. Esperanza susmuştu ve bu suskunluğun nedenini biliyordum. Benim için endişeleniyordu. Win taş ise Esperanza kalptir. Açıklamam bittiğinde, "Yani şimdi Terese artık şüpheli değil mi?" diye sordu.

"Bundan pek emin değilim."

"Ama sanki ortada bir cinayet, zorla adam kaçırma var gibi."

"Sanırım öyle."

"Ve ben de bu işe neden karışmak istediğini pek anlayamadım. Onunla bağlantısı yok ki."

"Bence kesinlikle bir bağlantısı var."

"Nasıl yani?"

"Rick Collins onu arıyor. Acil olduğunu, anlatacağı ile hayatının değişeceğini söylüyor ve şimdi de ölü."

"Peki bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun? Katilini bulmayı mı? Bırak Fransız polisi uğraşsın. Ya onunla seks yap ya da derhal yuvana dön."

"Biraz araştırma yapacaksın o kadar. Yeni karısı ve çocuğuyla ilgili bir şeyler bulmaya çalış tamam mı?"

"Neyse, tamamdır. Win ararsa söylememin bir sakıncası var mı?"

"Hayır yok."

"Ya seks yap ya da yuvana dön," dedi yeniden. "Herkes için en iyisi bu."

"Bu cümleyi arabamın arkasına yapıştıracağımdan emin olabilirsin. Oldukça iyiymiş," dedim.

Telefonu kapattık. Şimdi ne yapacaktım? Esperanza haklıydı. Bu benim işim değildi. Belki bir şekilde Terese'e yardımım dokunabilseydi. Bir anlamı olurdu hiç olmazsa. Onu bu belanın dışında tutmak, işlemediği bir cinayetten dolayı suçlu bulunmasını önlemek dışında ona nasıl yardımcı olabileceğimi bilemiyordum. Berleand onu haksız yere suçlayacak bir tip değildi.

Yan gözle birinin masama oturduğunu farkettim birden.

Dönüp baktım. Kirli sakallı, saçlarını kazıtmış bir adamdı. Kafasının üst tarafı yara izleriyle doluydu. Cildi kapkaraydı. Güldüğünde boynundan sallanan hip hop tarzı altın zincirle tam bir uyum içinde olan altın dişini gördüm. Yakışıklı ama tehlikeli bir tipti. Kötü çocuk misali. Dar, beyaz bir atlet, üs-

tüne önü iliklenmemiş kısa kollu gri bir gömlek giymişti. Altında da siyah renkte bir eşofman pantolon vardı.

"Masanın altına bak," dedi bana.

"Bana aletini mi göstereceksin?"

"Ya bakarsın ya da seni vururum."

Fransız aksanıyla konuşmuyordu. Daha yumuşak ve kibar bir aksanı vardı. İngiliz ya da belki İspanyol. Neredeyse soylu denebilecek bir aksan. Sandalyemi geri çekip baktım. Üzerime bir silah doğrultmuştu. Ellerimi masanın kenarında tutup dengeli nefes almaya çalıştım. Gözlerimi kaydırdığımda gözgöze geldik. Etrafı kolaçan ettim. Bizi gözetlediğini mümkün olduğu kadar belli etmemeye çalışan, güneş gözlüklü bir adam köşede öylece boş boş duruyordu.

"Ya beni dinlersin ya da ölürsün."

"Ne?"

"Köşedeki yeşil aracı görüyor musun?"

Mümkün olduğu kadar bize bakmamaya çalışan adamın yakınında olan aracı görüyordum. Küçük bir kamyonet gibi bir şeydi. Ön tarafta iki adam oturuyordu. Plakasını hemen ezberleyip bir sonraki hamlemi planlamaya başladım.

"Görüyorum."

"Seni vurmamı istemiyorsan talimatlarımı dikkatle dinleyeceksin. Şimdi yavaşça kalkacağız ve sen de aracın arkasına oturacaksın. Eğer gereksiz yere..." dediği anda masayı kaldırıp yüzüne vurdum sertçe. Yanıma oturduğu andan itibaren alternatifleri değerlendirmeye başlamıştım zaten. Artık biliyordum. Bu bir adam kaçırma olayıydı. Eğer o araca binecek olsaydım beni çiğ çiğ yerlerdi. Birisi kaybolduktan sonra ilk kırk sekiz saatin en kritik süre olduğunu hiç duydu-

nuz mu? Geçen her saniyenin kayıp kişinin bulunmasını daha da zora soktuğunu size kimse söylemez ama aslında bu, gün gibi ortadadır. İşte aynı şekilde eğer beni o arabaya soksalardı bulunma ihtimalim oldukça zayıflayacak, kalkıp adamla arabaya yürümeye başladığım anda benim için geri sayım başlamış olacaktı. Bu kadar ani bir darbe beklemiyordu benden. O anda kendisini uslu uslu dinlediğimi sanıyor, hâlâ aynı şeyleri tekrarlamaya devam ediyordu. Sağ gösterip sol vuran bir tipim. Onu şaşırtmam gerekiyordu. Sadece kısa bir an aracın orada durup durmadığını kontrol etmek için sokağın köşesine doğru baktı. Çok kısa bir an. Ama benim ihtiyacım olan da buydu işte. Ellerim hâlâ masanın kenarındaydı. Bacak kaslarım gerilmişti. Bir halter kaldırır gibi hızla sıçradım. Masa şiddetli bir şekilde yüzüne çarptı. Aynı zamanda adamın aceleyle kaçma ihtimaline karşı yana döndüm."

Hiç şansı yoktu. Yanıma o anda en az üç adam gelmişti. Dağılacaklarını ummuştum ama buna güvenemezdim.

Gözlerim silahı aradı. Tam da tahmin ettiğim gibi, adam silahı çarpışma anında düşürmüştü. Adamın kafasına sertçe vurdum. Masa hâlâ yüzünün üstünde devrik vaziyette duruyordu. Başının arka kısmını yere vurmuştu.

Silahı almalıydım.

Etraftaki insanlar bağırıp çağırmaya başladılar. Emekleye emekleye silaha doğru gittim, silahı aldım ve sonra yine emeklemeye devam ettim. Silahla, köşede bekleyen herifi hedef almıştım.

Onda da bir silah vardı.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdım.

Silahı benim yönüme doğru kaldırdı. Bir an bile tereddüt

etmedim. Onu göğsünden vurdum. Tetiği çektiğim anda duvara doğru yuvarlandım. Yeşil kamyonet üzerime doğru geliyordu.

Silah sesleri duydum. Tabancayla değil, duvarı makinalı tüfekle tarıyorlardı. Etraftaki çığlıklar artmıştı.

Bunu hiç tahmin edememiştim. Hep kendimle ilgilenmiştim. Etrafta başka insanlar vardı ve ben onlara zarar verme endişesi taşımayan bu kaçıklarla uğraşıyordum. Kafasında yara izi olan herif masayla cebelleşiyordu. Güneş gözlükleri yere düşmüştü. Kan beynime sıçramıştı adeta. Kendi nefesimi duyabiliyordum.

Harekete geçmem lazımdı.

"Yere yatın!" diye bağırdım ama özellikle de böyle zamanlarda saçma sapan şeyler düşündüğümüz için bir yandan da acaba bunun Fransızcası ne olabilir diye geçirdim aklımdan. Ama herhâlde makinalı tüfek insanlara bir ipucu vermişti.

Çömelmiş vaziyette kamyonetin tersine az önce parkettiği yere doğru ilerledim. O sırada acı bir fren sesi duydum. Silah sesleri artmıştı. Köşeyi döndüm ve ayağa kalktım. Yine Dauphine Sokağı'ndaydım artık. Otele sadece yaklaşık yüz metre kadar kalmıştı.

Peki şimdi ne yapacaktım ki?

Korka korka arkama bir bakış attım. Kamyonet köşeden dönüyordu. Tüyebileceğim bir sokak aradım etrafta. Hiçbir yer bulamadım. Ya da?

Sokağın diğer tarafında dar bir yol vardı. Oraya girebilirdim belki ama bu sefer de korunmasız kalacaktım. Kamyonet hızlanmış, bana doğru geliyordu. Penceresinde bir silah

namlusunun bana doğrultulduğunu gördüm. Çok açık bir hedef hâline gelmiştim şimdi.

Çömelip kafamı eğdim. Sokakta insanlar vardı. Bazıları neler olup bittiğini anlamış, oraya buraya kaçışmaya başlamıştı.

"Çömelin!" diye bağırdım, çünkü bir şekilde onları uyarmam lazımdı.

Bir kez daha ateş açıldı. Bir kurşun resmen kulağımı sıyırıp geçti. Çıkardığı hafif esintinin saçlarımı gıdıkladığını hissettim bir an. Sonra polis sirenlerini duydum.

Yine o korkunç Fransız sirenleri. Tiz, cırtlak bir boru sesi gibi. Şimdiye kadar hiç bu sesi duyduğumda sevinçten havalara uçacağımı düşünmemiştim.

Kamyonet durdu. Kenara çekilip sırtımı iyice duvara dayadım. Kamyonet gerisin geriye dönüp köşeye doğru sürdü.

Elimde tabanca ile ateş etsem mi etmesem mi diye düşünmeye başladım. Kamyonet uzaklaşmıştı ve yolda bir sürü yaya vardı. Zaten yeteri kadar tedbirsiz davranmıştım. Onları elimden kaçırmak istemiyordum ama bir yandan da yeteri kadar kargaşa yarattığımızı düşünüyordum.

Kamyonetin arka kapısı açıldı. İçinden bir adamın fırladığını gördüm. Kafası yara izli adam sonunda ayağa kalkmıştı . Yüzü kanla kaplıydı. Sanırım burnunu kırmıştım. İki günde iki kırık burun. Bir işe yaramamıştı ama iyi iş çıkartmıştım. Yardım istiyordu. Bulunduğum yöne doğru baktı ama görebileceği bir mesafede değildim. Ona el sallamamak için kendimi zor tutuyordum. Siren sesleri gittikçe yaklaşmaya başlamıştı. Döndüğümde iki polis arabasının bana doğru geldiğini gördüm.

Polisler arabadan çıkıp silahlarını bana doğrulttular. Bir an afalladım. Onlara burada iyi adamın ben olduğumu söylemeyi düşündüm ama her şey ortadaydı işte. Elimde bir tabanca vardı ve ateş etmeye hazır bir pozisyonda duruyordum.

Polisler Fransızca bir şey söylediler. Sanırım eller yukarı demiş olabilirlerdi. Onları dinleyip elimdeki tabancayı kaldırıma attım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bana doğru koşmaya başladılar.

Arkama dönüp kamyonete baktım. Polislere kamyoneti gösterip onu takip etmelerini söylemek istedim ama en ufak bir hareketimde nasıl tepki vereceklerinden emin olamamıştım. Bir tanesi bana Fransızca talimatlar yağdırıyordu ama tek kelimesini anlamadığım için hiç hareket etmeden öylece duruyordum. Sonra gördüğüm şey karşısında yine tabancama sarılmak istedim.

Kamyonetin kapısı açılmıştı. Kafası yara izli adam paldır küldür içeri girdi. Diğer adam arkasından kamyonete atladı ve kamyonet harekete geçer geçmez kapılar kapandı. Sanki bir saniyeden az bir zamanda olmuştu bütün bunlar. Şimdi kamyonetin arkasını çok net bir şekilde görebiliyordum. Birden paniğe kapıldım. Kendime hakim olamıyordum. Çaresizce geri geri gitmeye başladım. Tabancaya doğru atlamaya ve kamyonetin lastiklerine ateş etmeye hazırdım. Ama polisler gözlerini benden ayırmıyorlardı. Kaç tane polis vardıbilmiyorum. Belki dört, belki beş. Üzerime atlayıp sırtüstü kaldırıma yatırdılar. Onlarla mücadeleye giriştim ve tam o anda keskin bir aletle, büyük ihtimalle bir polis copuyla böbreğimin olduğu bölgeye serçe vurulduğunu hissettim. Durmadım.

"Yeşil kamyonet!" diye bağırdım.

Bir sürü polis vardı üzerimde. Kollarımı arkaya kıvırıp kelepçelemeye çalışıyorlardı.

"Lütfen," dedim. Çılgına dönmüştüm. Heyecanımı ve duyduğum korkuyu yatıştırmaya çalışıyordum. "Onları durdurmanız lazım!"

Ama ne söylesem fayda etmemişti. Kamyonet uzaklaşıp gitmişti.

Gözlerimi yumdum ve bir an için gördüklerimi yeniden gözümün önüne getirip iyice idrak etmeye çalıştım. Çünkü kapıları kapanıp harekete geçmeden önce kamyonetin arkasında gördüğüm ya da gördüğümü sandığım şey uzun sarı saçlı bir kızdı.

BÖLÜM ON

İki saat sonra yine 36 quai des Orfèvres adresindeki o yapış yapış, pis hücredeydim.

Polis uzun uzun ifademi aldı.

Hikâyemin detaylarına girmeden önce bana Berleand'ı bulmaları için yalvardım onlara.

Otelde tek başına bıraktığım Terese Collins'ı bulmaları gerektiğini söylerken, mümkün olduğu kadar heyecanımı bastırmaya çalışmıştım. Benim peşimden gelenlerin aynı şekilde onun peşinden de gideceklerini düşünüyordum. Ve özellikle de kamyonetin plakasını verip arkasında kaçırılan sarışın bir genç kızın olduğunu defalarca tekrar edip durdum polislere.

Önce bir süre beni sokakta tuttular. Bu biraz tuhaf gibi görünebilir ama mantıklıydı aslında. Ellerime kelepçe takmışlardı. İki polis, olup bitenleri anlatmamı istedi. Birlikte köşedeki Café Le Bici'ye gittik. Masa hâlâ yerde tepetaklak bir

şekilde duruyordu. Üzerinde bir miktar kan vardı. Onlara adama ne yaptığımı anlattım. Kafası yara izli adamın silahlı olduğuna şahitlik edebilecek tek bir Allah'ın kulu yoktu. Sadece benim ateş açtığımı görmüşlerdi. Vurduğum adam hemen bir ambulansa konulup hastaneye kaldırılmıştı ve umarım hâlâ hayattaydı.

"Lütfen," dedim polislere bilmem kaçıncı kez. "Komiser Berleand'la görüşün. O size her şeyi açıklayacaktır."

Vücut dillerine bakılırsa polisler ağzımdan çıkan her lafa şüpheyle yaklaşıyorlardı ve artık sıkılmaya başlamışlardı. Ama vücut diliyle, bir insanın neler düşündüğüne karar veremezsiniz. Bunu yıllar süren tecrübelerimle öğrendim. Polisler her şeye şüpheyle yaklaşırlar ve bu şekilde daha fazla bilgi edinirler. Hep sanki size inanmıyormuş gibi davranırlar ve siz kendinizi savunma ihtiyacı hissettiğinizden sürekli bir şeyler açıklamaya çalışırsınız. Hatta hiç söylememeniz gereken şeyleri bile söyleyiverirsiniz.

Artık bir mantra gibi kimbilir kaçıncı kez tekrarladığım plaka numarasını vererek, "Kamyoneti bulmalısınız," dedim yeniden.

"Arkadaşım D'Aubusson'da kalıyor," dedim Dauphine Sokağı'nı göstererek. Terese'in adını ve oda numarasını da verdim.

Söylediğim her şeye kafa sallayıp alakasız sorular sormaya devam ettiler. Sorularına cevap verdiğimde ağzımdan çıkan her şeyi kafamdan uyduruyormuşum gibi boş boş suratıma bakıyorlardı.

Sonra yine beni bu hücreye tıktılar. Geçen ziyaretimden beri temizlendiğini hiç sanmıyorum. Aslında sanırım De Gaul-

le'ün ölümünden beri. Terese için endişeleniyordum. Kendim için de az biraz endişeleniyordum. Yabancı bir ülkede bir adam vurmuştum. Bu, gün gibi ortadaydı. Ben asıl olan bitenin açıklamasını nasıl yapabilirim diye düşünüyordum. Haklılığımı nasıl ispat edebilecektim ki?

O herifi vurmak zorunda mı kalmıştım hakikaten?

Evet. Şüphesiz. Bana silah doğrultmuştu çünkü.

Bana ateş etmemişti ama.

Ateş etmesini beklemem gerekmiyordu ki. O yüzden de kendimi korumak için ilk ateş eden ben oldum. Fransız yasaları bu konuda ne düşünüyordu acaba?

Acaba başka vurulan olmuş muydu merak ediyordum. Birden fazla ambulans görmüştüm. Ya masum biri makinalı tüfekten açılan ateş sonucu yaralanmışsa? Suçu bana atacaklardı. Eğer kafasında yara izi olan o adamla o kamyonete gitseydim şimdi o sarışın kızın yanında olacaktım. Acaba kamyonetin arkasında oturmuş ne düşünüyordu, ne hissediyordu?

"Bir dahaki sefere özel bir rehberle gezmenizi tavsiye ediyorum. Paris'te tek başına takılıp başını belaya sokan o kadar çok turist gördüm ki."

Berleand'dı bu.

"Kamyonetin arkasında sarışın bir kız gördüm," dedim.

"Söylediler."

"Terese otelde kaldı."

"Sizden beş dakika sonra çıkmış."

Cam kapının arkasında beni dışarı çıkartmasını bekledim ama yapmadı. Az önce söylediği şey kafamı kurcalamıştı.

"Bizi takip mi ettiriyorsunuz?"

"İkinizi birden takip ettirecek kadar adam yok elimde," dedi. "Söylesenize bana, Terese Collins'in araba kazası hikâyesinden ne anlam çıkarttınız?"

"Nasıl?" Şimdi anlıyordum. "Odamızı da mı dinliyordunuz?"

Berleand başını salladı. "Yeteri kadar dikkatli değilsiniz."

"Çok komik."

"Ya da içler acısı," diye dalga geçti benimle. "Evet. Hikâyesinden ne anlam çıkardınız?"

"Ne demek istiyorsunuz 'ne anlam çıkardınız' derken? Çok korkunç bir hikâye bence."

"Ona inandınız mı?"

"Elbette. Neden inanmayayım ki?"

Garip bir ifade belirdi suratında.

"Doğru olmadığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Hayır. Hepsini doğruladık. Miriam Collins yedi yaşındayken Londra'da A40 otobanında meydana gelen bir kaza sonucu ölmüş. Terese ağır yaralanmış. İyice incelemem için dosyanın tümünü gönderdiler."

"Neden? On yıl önceki bir olayın bütün bu olanlarla ne ilgisi olabilir ki?"

Cevap vermedi. Gözlüklerini burnuna itti.

"Cinayet mahallini araştıran meslekdaşlarınız neler olup bittiğiyle alakalı detaylı bir rapor vermişlerdir diye düşünüyorum."

"Evet verdiler."

"O yeşil kamyoneti bulmanız lazım."

"Bulduk," dedi Berleand.

Plexiglas kapıya yaklaştım.

"Kiralıkmış," dedi Berleand. "Charles De Gaulle Havalimanı'na bırakmışlar."

"Kredi kartıyla mı kiralamışlar?"

"Evet. Sahte bir kredi kartıyla."

"Uçakların çıkışını durdurmanız lazım."

"Burası ülkenin en büyük havalimanı," diye homurdandı Berleand. "Suçluları durdurma konusunda başka parlak fikirleriniz varsa söyleyin."

"Söylemek istediğim sadece..."

"İki saat geçti aradan. Şimdiye kadar çoktan gitmişlerdir."

İçeri başka bir polis girip Berleand'ın eline bir kâğıt tutuşturdu ve çıktı. Berleand kâğıdı inceledi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Akşam yemeği menüsünü kontrol etmemi istiyorlar. Yeni bir restoranla anlaştık da."

Berleand'ın bu boktan esprisini duymamazlığa geldim. "Bunun bir tesadüf olmadığını ikimiz de biliyoruz. Kamyonetin arkasında sarışın bir kız gördüğümü söylüyorum size."

Hâlâ elindeki kâğıdı okuyordu. "Evet. Daha önce de söylemiştiniz."

"Collins'in kızı olabilir."

"Sanmam," dedi Berleand.

Bekledim.

"Karısına ulaşabildik. Karen Tower'a. Gayet iyi. Kocasının Paris'te olduğunu bile bilmiyormuş."

"Peki nerede sanıyormuş?"

"Henüz tüm ayrıntıları bilmiyorum. Şimdi Londra'da

yaşıyorlar. Scotland Yard'dan aldık haberlerini. Görünüşe bakılırsa evliliklerinde bazı sorunlar varmış."

"Peki ya kızı?"

"İşte garip olan da bu," dedi Berleand. "Kızları falan yokmuş. Dört yaşında bir oğulları varmış. Evde ve annesinin yanında güvende."

Anlamaya çalışıyordum. "DNA testine göre kan kesinlikle Rick Collins'in kızına ait."

"Evet."

"Bu konuda hiç şüphe yok değil mi?"

"Hiç şüphe yok."

"Ve kanda da uzun sarı saçlar bulundu, öyle değil mi?"

"Evet."

"O zaman Rick Collins'in uzun sarı saçlı bir kızı var," dedim ama kendi söylediğimi kendim dinliyordum. Aklıma başka bir senaryonun gelmesi uzun sürmedi. Belki de metresleriyle ünlü bir ülkede olduğum için hemen böyle bir şey gelmişti aklıma. Eski cumhurbaşkanı bile bir metresi olduğunu açıklamıştı yanlış hatırlamıyorsam.

"İkinci bir ailesi olabilir," dedim.

Elbette bu ikinci aile terimi, Fransızlara yabancı bir terimdi. Bir aralar New York'lu bir politikacı, ikinci ailesini ziyarete giderken içkili araba kullanma suçundan tutuklanmıştı. Adamlar metreslerinden çocuk yapabilirler. Bir de Berleand'ın Rick Collins ve Karen Tower'ın evliliğindeki problemlerle ilgili söyledikleri düşüncemi doğrulayabilirdi. Ama tabii ki doldurulması gereken bir sürü de boşluk vardı. Mesela neden Collins ilk karısını, Terese'i arayıp ona acilen Paris'e gelmesini söylemiş olabilirdi acaba? Neyse... teker teker gitmekte

fayda var.

Teorimi Berleand'a açıklamaya başladım ama ona pek inandırıcı gelmediğini anladığımda devam etmemeyi tercih ettim.

"Atladığım ne acaba?" diye sordum.

Cep telefonu çaldı. Yine Fransızca konuşmaya başladığından kendimi birden karanlıkta kalmış gibi hissettim. Eve döndüğümde kesin bir Fransızca kursuna kaydolacaktım. Telefonu hızlı bir şekilde kapattı ve dışarı çıkmam için işaret etti. Dışarı çıktım. Hızlı adımlarla koridorda yürümeye başladı.

"Berleand?"

"Haydi gel. Sana bir şey göstermem lazım."

Berleand ekibinin odasına girdik. Lefebre de oradaydı. Bir pisliğe bakar gibi baktı bana. Bilgisayarına otuz inçlik bir ekran bağlamaya çalışıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Berleand bilgisayarın başına oturdu. Lefebre başına dikildi. Odadaki diğer iki polis de yanlarına gitti. Berleand önce ekrana, sonra klavyeye bakıp homurdandı. Masasında bir kâğıt mendil kutusu vardı. içinden bir tane çekip klavyeyi temizlemeye koyuldu. Lefebre, Fransızca bir şeyler söyledi. Homurdanıyordu besbelli. Berleand aniden arkasını dönüp klavyeyi gösterdi. Temizliği bittiğinde tuşlara basmaya başladı.

"Kamyonetteki sarışın kız," dedi bana. "Sence kaç yaşlarındaydı?"

"Bilemiyorum."

"Hatırlamaya çalış."

Gözümün önüne getirmeye çalıştım. Başımı salladım.

"Sadece uzun sarı saçlı bir kız gördüm o kadar."

"Otur," dedi bana.

Bir sandalye çektim. Bir mail açıp ilişiğindeki dosyayı indirdi.

"Daha çok görüntü var," dedi, "ama bu duruk çerçeve en net olanı."

"Neyin görüntüsü bunlar?"

"De Gaulle Havalimanı'nın otoparkının kamera görüntüleri."

Renkli bir fotoğraf geldi ekrana. Karşıma kumlu, siyah beyaz bir şey çıkacak diye düşünürken, gayet renkli ve net bir fotoğraf çıkmıştı.

Sürüyle otomobil ve insan. Gözlerimi kısıp baktım.

Berleand üst sağ köşeyi gösterdi. "Bunlar onlar mı?"

Kamerayla bulundukları mesafe maalesef çok uzaktı. Üç adam vardı. Biri beyaz bir şeyle yüzünü kapatmıştı. Bir gömlek olabilirdi bu. Belki yüzündeki kanı bastırmak için olabilirdi. Kafasında yara izi olan adamdı bu. Başımı salladım.

Sarışın kız da oradaydı ama şimdi neden bana yaşını sorduğunu anlamıştım Berleand'ın. Bu açıdan yaşını tahmin etmek zordu ama en azından altı, yedi hatta on oniki yaşında olmadığı da gayet açıktı. O yaşlarda bir kızın bu kadar uzun boylu olması imkânsızdı çünkü. Yetişkin biriydi bu. Genç bir kız gibi giyinmişti ama günümüzde artık herkes her yaşta istediği gibi giyinebiliyordu. Sarışın, iki adamın arasında yürüyordu. Kafasında yara izi olan adam sağ tarafta, onlardan biraz uzak kalmıştı.

"Bunlar, onlar," dedim ve sonra ekledim, "Rick Collins'in

kızının kaç yaşlarında olduğunu tahmin ediyorduk? Yedi mi? Sekiz mi? Yanılmışım. Abartmışım."

"Ben pek emin değilim."

Berleand'a baktım.

Gözlüklerini çıkartıp masaya koydu ve iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Bağıra bağıra Fransızca bir şeyler söyledikten sonra Lefebre de dahil olmak üzere adamlar odadan dışarı çıktı. Yalnız kalmıştık.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Yüzünü ovuşturmayı bırakıp bana baktı. "Yanınıza oturan adamın size silah çektiğini cafe de kimsenin görmediğinden kesin eminsiniz, değil mi?"

"Tabii ki gören olmadı. Silah masanın altındaydı."

"Böyle bir durumda insanlar genelde ellerini masanın üstüne koyup sakin sakin tehdit edeni takip eder. Böyle bir durumda insanlar tehdit edenin kafasına masayı geçirip silahını almayı ve caddenin tam ortasında suç ortağına ateş etmeyi düşünmez."

Lafını bitirmesini bekledim. Söyleyecekleri bu kadardı.

"Ne diyebilirim ki şimdi size? Biraz gözü kara biriyimdir."

"Vurduğunuz adamın silahı yoktu."

"Hayır. Ben onu vurduğumda elinde silah vardı. Suç ortakları tüyerlerken tabancasını da yanlarına aldılar. Bunları kafamdan uydurmadığımı sen de biliyorsun Berleand."

Bir dakika kadar hiçbir şey konuşmadan oturduk. Berleand gözlerini ekrana dikmişti.

"Ne bekliyoruz şimdi?"

"Görüntülerin gelmesini."

"Ne görünüleri?"

"Kızınkiler."

"Neden?"

Cevap vermedi. Beş dakika daha geçti aradan. Onu soru yağmuruna tutuyordum. Beni hep duymazdan geliyordu. Sonunda beklediği mailin geldiğini bildiren bir ses duyuldu. Oynat tuşuna basıp arkasına dayandı.

Sarışın kızı şimdi daha net görebiliyorduk. Hakikaten de on altı-on yedi yaşlarında genç bir kızdı bu. Uzun sarı saçları vardı. Kameranın bulunduğu nokta hâlâ kızın net bir şekilde seçilmesine izin vermiyordu ama tanıdık bir şeyler vardı kızda. Başını dimdik tutuşu, omuzları geride, dimdik yürüyüşü...

"Kanın ve saç telinin ilk DNA sonuçları geldi," dedi Berleand.

Bir anda odanın içi sanki buz gibi olmuştu. Gözlerimi zar zor ekrandan ayırıp ona baktım.

"Sadece Rick'in değil," dedi Berleand ekrandaki sarışını göstererek. "Bu, Terese Collins'in de kızı."

BÖLÜM ON BİR

Bir an ne söyleyeceğimi bilememiştim.

"İlk sonuçlar dediniz."

Berleand evet anlamında başını salladı. "Kesin sonuçlar birkaç saat sonra elimizde olur."

"Yani bir yanlışlık olabilir demek bu."

"Pek ihitimal vermiyorum."

"Ama yanlış da çıkabiliyor öyle değil mi?"

"Evet. Ön DNA testlerine dayanarak bir adamı tutuklamıştık. Sonunda suçlu, adamın erkek kardeşi çıktı. Bir keresinde de bir kadın, çocuğunun velayetini üzerine alması için erkek arkadaşına babalık davası açmıştı. Adam, çocuğun ondan olmadığını iddia ediyordu. Ön DNA testleri sonucunda babanın, erkek arkadaşı olduğu kesin gibiydi. Sonra laboratuar daha derinlemesine inceleyince çocuğun babasının, erkek arkadaşının babası olduğu ortaya çıktı."

Düşündüm.

"Terese Collins'in kız kardeşi falan var mı?" diye sordu Berleand.

"Bilmiyorum."

Suratı asılmıştı.

"Ne oldu?" dedim.

"İkiniz arasında çok özel bir ilişki var, öyle değil mi?"

Bu iğnelemeyi duymamazlıktan geldim. "Sırada ne var?"

"Terese Collins'i aramanızı istiyoruz," dedi Berleand. "Kendisine bazı sorularımız olacak."

"Neden kendiniz aramıyorsunuz?"

"Aradık. Telefonu açmadı."

Bana cep telefonumu geri verdi. Numarasını çevirdim. Bir cevapsız çağrı vardı. kimden geldiğine daha sonra bakacaktım. Bir de bir reklam e-postası gelmişti. Peggy Lee, "Hepsi bu mu?" diye sorduğunda acaba penisinizi kasdediyor olabilir mi? Minik penisinizi büyütmek için bize yazın. Mail adresimiz: Viagra@86BR22.com.

Berleand omuzumun üzerinden bakıp postayı okudu. "Bu da ne böyle?"

"Eski kız arkadaşlarımdan biri bana şaka yapıyor."

"Kusurlarınızın farkında olmanız büyüleyici."

Terese'in numarasını çevirdim. Ama doğrudan sesli mesaja geçmişti... Söyleyeceğimi söyleyip telefonu kapattım.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Numarayla yer tesbiti konusunda bir şeyler biliyor musunuz?" diye sordu Berleand.

"Evet."

"O zaman telefonu açık olduğu sürece hiç kimseye telefon açmasa bile koordinatları nirengi yapıp nerede olduğunu

bulabileceğimizi de biliyor olmalısınız."

"Evet."

"O zaman Bayan Collins'i takip etmemiz çok zor değil. Bu teknolojiye sahibiz. Ama bir saat kadar önce telefonunu kapattı."

"Belki telefonunun şarjı bitmiştir," dedim.

Berleand homurdandı.

"Ya da belki de biraz kafasını dinlemek istiyordur. O korkunç trafik kazasını anlatmak oldukça sarsmıştır onu herhâlde."

"Ne yani? Bunun için telefonu kapatır mı insan?"

"Tabii ki kapatabilir. Neden olmasın ki?"

"Yani sesini falan kapatacağı yerde," diye devam etti. "Neden tamamen telefonu kapatsın?"

"Olamaz mı?"

"Lütfen yapmayın. Ama hâlâ onu arayanları ve aradıklarını takip edebiliyoruz. Bir saat kadar önce günün ilk telefonunu aldı."

"Kimden?"

"Bilmiyorum. Macaristan'a ait bir numaraydı ve sonra onu kaybettik. Konuşma iki dakika sürdü, sonra da telefonu kapattı. O sırada Rodin Müzesi'ndeydi. Şimdi nerede olduğu konusunda en ufak bir fikrimiz yok."

Hiçbir şey söylemedim.

"Bu konuda hiçbir fikrin var mı?"

"Rodin mi? Düşünen Adam heykeline bayılırım."

"Gülmekten öldürüyorsunuz beni Myron. Gerçekten."

"Beni tutacak mısınız burada?"

"Pasaportunuz bizde. Gidebilirsiniz ama lütfen oteli-

nizde kalın."

"Bütün konuştuklarımı dinleyebilesiniz diye yani."

"Olumlu düşünün," dedi Berleand. "Eğer şanslıysanız bu sayede bir şeyler yakalayabiliriz."

Salıverilme işlemleri yirmi dakika kadar sürdü. Pont Neuf'ü geçip quai des Orfèvres'e geldim yine. Elbette ki hâlâ Berleand'nın gözetiminde olmam iyi bir şeydi ama bu yine de hoşuma gitmiyordu ve bunun daha ne kadar böyle süreceğini merak ediyordum.

İleride 97 CS 33 plakalı bir araba gördüm.

Telefonuma gelen reklam postasında 86 BR 22 yazıyordu. Şifre denilen şey hemen anlaşılacak bir şey olmamalıydı tabii. Sekize bir eklersen dokuz olur, altıya bir eklersen yedi olur. "B" den sonra "C" gelir... Arabaya yaklaştım. Şoför mahallinin tarafındaki camın sileceğine küçük bir kâğıt parçası sıkıştırılmıştı. Uçmasın diye.

Gözlerimi kısıp baktım. Önce çözülmesi aşırı derecede kolay bir şifre, şimdi de bu. James Bond bile bu kadar eski usullerle çalışmamıştır herhâlde.

Notu çekip aldım.

PONT NEUF SOKAĞI, KAT 5, TELEFONU ARABANIN ARKA PENCERESİNDEN İÇERİ AT.

Talimatı yerine getridim. Araba, içinde telefonumla birden harekete geçti. Böylece artık beni değil arabayı takip edeceklerdi. Kâğıtta yazan adres, tepesinde cam bir kubbe olan Louis Vuitton'un binasıydı. Kenzo mağazası en alt kattaydı ve kapıyı açar açmaz kendimi birden korkunç derecede rü-

küş hissettim. Cam asansöre doğru yürüdüm. Beşinci katta Kong adında bir restoran bulunuyordu. Asansör durduğunda siyahlar giymiş bir kadın görevli karşıladı beni. Boyu bir seksenin üstündeydi. Üzerindeki siyah elbise vücuduna sımsıkı yapışmıştı ve belinin kalınlığı en fazla evinizdeki elektrik kablosu kadardı. "Bay Bolitar?" dedi.

"Evet, benim."

"Beni takip edin lütfen."

Beni yeşil floresanla aydınlatılmış cam bir kubbenin altına götürdü. Kong denilen bu yeri ultra havalı olarak nitelendirmek belki biraz az kaçabilir, post modern ultra havalı dense daha doğru olabilirdi. Fütürist geyşa tarzında döşenmişti. Plazma TV'lerde hatları gayet ince ve zarif uzak doğulu kadınlar vardı. Akrilikten yapılmış şeffaf sandalyelerin üzerinde garip saç şekilli muhteşem güzellikte kadınların resimleri vardı. Sanki her bir yüzde bir ışık varmış gibi parlıyorlardı. Biraz ürkütücü bir hava yaratıyordu bu da. Duvarda geyşa desenli dev bir halı vardı. Devamlı müşterileri de en az siyah ve son moda giyinmiş görevli kadar şıktı. Aslında bu yerin en büyük özelliği Seine Nehri'nin o muhteşem manzarasına hakim oluşuydu. Tıpkı polis merkezinde olduğu gibi. Ve işte orada, en öndeki ve manzaraya en hakim konumdaki masada Win oturuyordu.

"Sana kaz ciğeri söyledim," dedi.

"Bir gün şu eski moda hafiyelik numaraların yüzünden çok kötü enseleneceksin."

"Şimdiye kadar bir şey olmadı ya sen ona bak."

Karşısına oturdum. "Burası bana hiç yabancı gelmedi."

"Francois Cluzet ve Kristin Scott Thomas'ın oynadığı

bir Fransız filmi vardı. onda görmüşsündür," dedi Win. "Tam şu anda oturduğumuz masada oturuyorlardı."

"Kristin Scott, Fransız filmlerinde oynar mıydı ki?"

"Senelerce burada oturmuş. Çok da iyi Fransızca konuşuyor."

Bu tip magazinsel şeyleri nedense çok iyi bilirdi.

"Neyse," diye devam etti Win. "Belki de déjà vu oldun."

Başımı salladım.

"Olabilir. Fransız filmlerini seyretmem pek."

"Ya da," dedi Win derin bir nefes alıp. "Sex and the City'-nin son bölümünde Sarah Jessica Parker burada yemek yiyordu. Oradan hatırlıyor olabilirsin."

"Bingo," dedim.

Kaz Ciğeri yani Fransızların "Foie Gras" sı geldi. Kurt gibi acıkmıştım, bu yüzden de hemen yemeye başladım. Bu hâlimi gören hayvan hakları savunucularının beni çarmıha gereceklerinden emindim ama yine de kendime hakim olamıyordum. Foie Gras'ya bayılırım. Win daha önceden bardaklarımıza kırmızı şarap doldurtmuştu. Bir yudum aldım. Şaraptan çok iyi anladığım söylenemez ama Tanrısal bir tadı vardı. Sanki Tanrı üzümleri kendi elleriyle sıkmış gibi.

"Sanırım artık Terese'in sırrını biliyorsun," dedi Win.

Başımı salladım.

"Tuhaf bir kadın olduğunu söylemiştim sana."

"Sen nasıl öğrendin?"

"Pek zor olmadı," dedi Win.

"Başka bir şekilde sorayım. Neden öğrenme ihtiyacı duydun?"

"Dokuz sene önce onunla kaçıp gittin," dedi Win.

"Ne olmuş yani?"

"Bana nereye gittiğini bile söylemedin."

"Yine soruyorum. Ne olmuş söylemediysem?"

"Hassas bir dönem geçiriyordun o zamanlar. Ben de kadını soruşturdum."

"Seni ilgilendirmezdi."

"Evet. Haklı olabilirsin."

Yemeye devam ettik.

"Ne zaman geldin?" diye sordum.

"Esperanza siz konuştuktan sonra beni aradı. Biletimi değiştirdim. Otele vardığımda yeni tutuklanmıştın. Birkaç telefon görüşmesi yaptım."

"Terese nerede?"

Terese'i arayanın ve telefonun kapatmasını söyleyenin Win olduğunu anlamıştım.

"Yakında onunla buluşacağız. Bana şimdi her şeyi anlat bakalım."

Ona, olan biten her şeyi anlattım. Hiçbir şey söylemedi. Parmak uçlarını birbirine değdirip beni dinliyordu. Ben bu hareketi yaptığımda komik oluyorum. Ama onun manikürlü tırnaklarına yakışıyor. Konuşmam bitince, "Bak sen şu işe!" deyiverdi.

"Çok güzel özetledin."

"Araba kazası hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Sana anlattıklarım kadarını."

"Terese cesedi hiç görmemiş," dedi Win. "Garip değil mi?"

"Birkaç hafta komada kalmış da ondan. O kadar süre bekletemezlerdi kızının cesedini."

"Evet de," dedi Win yine parmaklarını birbirine değdirerek. "Şimdi artık hayatta olmayan eski kocası ona söyleyeceği şeyin hayatını değiştireceğini söylemişti."

Bunun üzerine düşündüm. Adamın sesindeki garip vurgulamadan, panik halde olduğundan bahsetmişti Terese.

"Başka bir açıklaması olmalı. Dediğim gibi DNA sonuçları henüz kesin değil."

"Herhâlde polislerin seni Terese'i bul diye serbest bıraktıklarının farkındasındır umarım."

"Evet. Farkındayım."

"Ama böyle bir şey olmayacak," dedi Win.

"Bunu da biliyorum."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Win.

Şaşırtmıştı beni. "Ona yardım edebilmem için onu ikna etmeyecek misin yani?"

"Yapsam bir işe yarar mı ki?"

"Sanırım yaramaz. Doğru."

"Ama eğlenceli olacaktır," dedi Win. "Ve bu soruşturmaya devam etmek için daha önemli bir neden daha var."

"Nedir?"

"Sana sonra söylerim. Peki şimdi nereye gidiyoruz dostum?"

"Bilemiyorum. Rick Collins'in karısıyla konuşmak istiyorum. Londra'da yaşıyor ama pasaportum Berleand'da."

Win'in cep telefonu neşeli neşeli çalmaya başladı. "Konuş bakalım."

Bu "konuş bakalım" lafından nefret ediyorum.

Telefonu kapattı. "Londra'ya gitmen lazım demek."

"Ama sana pasaportumun..."

Win ayağa kalktı. "Bu binanın bodrumunda bir tünel var. O tünelden devam ettiğinde Samaritaine binasının yan kapısına çıkacaksın. Orada bir araba seni bekliyor olacak. Uçağım Versailles'a yakın bir havalimanında. Terese de orada. İkinizin de yeni kimlikleri hazır. Lütfen acele et."

"Ne oldu ki?"

"Araştırmamıza devam etmemizi gerektiren en önemli neden demiştim ya. Bir iki saat önce vurduğun o adam, az önce son nefesini vermiş. Bence bir an önce adını temize çıkartmak zorundayız."

BÖLÜM ON İKİ

Terese'e DNA testinden bahsettiğimde düşündüğümden farklı bir tepki verdi.

Win'in geçenlerde bir rap şarkıcısından satın aldığı Boeing Business uçağının deriyle kaplanmış ve oldukça geniş koltuklarında oturuyorduk. Karşımızda geniş ekran bir televizyon, yerlerde peluş halılar, diğer tarafta bir kanepe vardı. Jetin arkasında bir de yemek odası ile yatak odası vardı.

Win tahmin edemeyeceğiniz kadar zengin bir adamdır.

Bu parayı eski usullerle kazandı. Mirasa konarak. Ailesi hâlâ Wall Street'in en önemli kuruluşlarından biri Lock-Horne Yatırım Şirketi'nin sahibiydi. Şirket ona kaldığında milyonlarına milyon katmayı çok iyi becerdi.

Tırnak arasında "Hostes" denilen kadın, ki "Hostes" eğitimi gördüğünden pek emin değilim, müthiş bir parçaydı. Uzak doğulu, genç ve tam da Win'in istediği cinsten oynak bir tipti. Yaka etiketinde MEE yazıyordu. Sanki 1968'e ait Pan Am

reklamlarından fırlamış gibiydi. Bir takım elbise, vücudunu sımsıkı saran bir bluz giymişti. Hatta kafasında hostes kepi bile vardı.

Uçağa binerken, "Hostes kebine bak," dedi Win.

"Evet," dedim. "Görüntüyü tamamlayan önemli bir unsur."

"Onu her konumda hostes kebiyle görmeye bayılıyorum."

"Lütfen daha fazla detaya girme," dedim.

Win sırıta sırıta, "Adı Mee," dedi.

"Okumam yazmam var. Sağol."

Sadece suratına bakmakla yetindim.

"Biz Mee'yle arkada olacağız. Böylece siz de Terese'le başbaşa oturup konuşursunuz."

"Arkada mı? Yani yatak odasında mı demek istiyorsun?"

Win sırtıma vurdu. "İçin rahat olsun Myron. Mee beni mutlu etmesini bilir."

"Yeter artık. Kes şu geyiği."

Arkasından uçağa bindim. Terese içerideydi. Ona saldırıyı ve birini vurduğumu anlattığımda çok endişelendiği her hâlinden belli oluyordu.

Hemen sonrasında DNA testini anlatırken ve o sarışının kendi kızı olabileceğini söylerken oracıkta düşüp bayılacağından korktuğumdan "ön test" ve "henüz kesin değil" laflarını vurgulamaya özellikle dikkat etmiştim. Ama fazla tepki göstermeyerek beni çok şaşırttı.

"Yani sen bana kan testi sonuçlarından o kızın annesi olabileceğimi mi söylüyorsun?"

Aslında ön DNA testi kızın annesi olduğunu işaret ediyordu ama belki kesin konuşmak şu durumda yanlış olabilirdi.

Bu yüzden de sadece, "Evet," demekle yetindim.

Yine de fazla etkilenmemişti. Terese sanki beni duymakta zorlanıyormuş gibi gözlerini kıstı. Belli belirsiz bir irkilme okudum gözlerinden ama hepsi o kadar.

"Bu nasıl olabilir ki?"

Hiçbir şey söylemeden hafifçe omuzumu silktim.

İnkârın gücünü küçümsememek lazım. Terese biraz geri çekilip gazeteci tavrıyla beni soru yağmuruna tuttu. Ona bildiğim her şeyi anlattım. Nefesi sığlaşmıştı. Dudakları titriyor, ağzını açıp kapatmakta zorluk çekiyordu.

Ama gözlerinde tek bir damla bile yaş yoktu.

Ona doğru uzanıp dokunmak istedim ama yapamadım. Nedeninden emin değilim. Oturup bekledim. Sanki en ufak bir sözcük bile bu umut ışığını söndürecekmiş gibi ikimiz de sessizliğe gömüldük. İkimiz de birbirimizin kafasından geçenleri biliyor ama hiçbir şey söyleyemiyor ve bilmemezlikten geliyorduk.

Bazen öyle sorular soruyordu ki sanki eski kocası Rick'e burada yaptıklarıyla ilgili öfkeliymiş hissine kapılıyordum ya da belki fazla umutlanmak istemediğinden olabilirdi. Sonunda arkasına dayanıp dudaklarını ısırdı ve gözlerini kıstı.

"Peki şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Londra'ya. Belki Rick'in karısıyla konuşmamız iyi olur diye düşündüm."

"Karen'la yani."

"Onu tanıyor musun?"

"Evet tanıyorum." Bana baktı. "Sana Miriam'ı o kazanın olduğu akşam bir arkadaşıma bırakacağımı söylemiştim ya."

"Evet," dedim ve devam ettim, "yoksa Karen, o arkadaşın mı?"

Evet anlamında başını salladı.

Artık uçak düz uçuş seviyesine gelmişti. Pilot her zamanki anonsunu yaptı. Daha ona sorulacak milyonlarca sorum vardı ama Terese gözlerini kapattı. Ben de bekledim.

"Myron?"

"Evet?"

"Henüz bu konuda konuşmayalım tamam mı? İkimizde bazı şeyleri biliyoruz ama bildiklerimizi dile getirmeyelim anlaştık mı?"

"Tamamdır."

Gözlerini açıp uzaklara baktı. Anlamıştım. Onunla göz göze gelmek için bile daha çok erkendi.

Sanki her şeyin farkındaymış gibi tam o sırada Win yatak odasının kapısını açtı. Mee, yani hostesimiz kafasında şapkayla dışarı çıktı. Win'in üzerinde bir takım elbise vardı şimdi. Bana işaret edip yatak odasına çağırdı.

"Şu hostes kebine bayılıyorum," dedi.

"Söylemiştin daha önceden de."

"Mee'ye yakışıyor."

Ona baktım. Beni yatak odasına soktu ve kapıyı kapattı. Duvarlar, leopar desenli duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Yatak örtüsü ise zebra desenliydi. Win'e bakıp, "Senin içinde Elvis'in ruhu mu var acaba?" dedim.

"Buranın dekorasyonu uçağı aldığım kişiden kalma. Gittikçe gözüm alışmaya başladı ama."

"Ne istiyorsun?"

Win, televizyon ekranını gösterdi. "Seni onunla konu-

şurken seyrettim."

Dönüp ekrana baktım. Terese bir sandalyede oturuyordu.

"Araya girmemin iyi olacağını düşündüm." Bir çekmece açıp bir şey çıkarttı. "İşte burada."

Bu bir Blackberry'ydi.

"Hattın hâlâ çalışıyor–tüm çağrıları alacaksın ama seni takip edemeyecekler. Ve hadi izini buldular diyelim, seni Macaristan'nın güney batısında bir yerde sanacaklar. Bu arada Komiser Berleand sana bir mesaj bırakmış."

"Onu arasam nereden aradığım belli olur mu?"

Win kaşlarını çattı. "İzini bulamazlar dedim. Çince mi konuşuyorum sence?"

Berleand ilk çalışta cevap verdi. "Meslekdaşlarım seni kodese tıkmak istiyorlar."

"Ama canayakın bir adamım, değil mi? Haydi itiraf et."

"Ben de onlara aynısını söyledim ama bu canayakınlığının cinayet suçundan tutuklanmanı engellemeyeceğini söylediler maalesef."

"Ama benim gibiler az bulunur onu da söyle," dedim ve ekledim. "Sana söyledim Berleand. Kendimi korumak için ateş ettim."

"Öyle bile olsa mahkeme denen bir şey var. Avukat denen bir şey var. Müfettişler araştırmalarını yaptıktan sonra eninde sonunda masumiyetini anlayacaklardır."

"Ama kaybedecek zamanım yok benim."

"Peki bana nerede olduğunu söylemeyecek misin?"

"Hayır söylemeyeceğim."

"Bence gittiğiniz o Kong denen restoran biraz fazla tu-

ristik," dedi. "Bir dahaki sefere gelirsen seni Saint Michel'de sadece kaz ciğeri yapan küçük bir lokantaya götüreceğim. Bayılacaksın."

"Peki o zaman bir dahaki sefere."

"Hâlâ benim yetki alanımda mısın? Onu söyle bari."

"Hayır."

"Kötü. Senden, bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim."

"Tabii," dedim.

"Yeni cep telefonunla fotoğraf alabiliyor musun?"

Win'e baktım. Evet anlamında başını salladı. Berleand'a alabildiğimi söyledim.

"Sana bazı fotoğraflar göndereceğim. Bana adamı tanıyıp tanımadığını söyle."

Telefonu Win'e uzattım. Bir tuşa basıp fotoğrafı indirdi. Yakından incelediğimde hemen tanıdım onu.

"Muhtemelen o," dedim.

"Masayı kafasına geçirdiğin adam mı?"

"Evet."

"Kesin emin misin?"

"Muhtemelen dedim."

"Emin olman lazım."

Daha dikkatli baktım. "Sanırım bu eski bir fotoğraf. Bugün gördüğüm adam bu resimdekinden en az on yaş daha yaşlı. Kafası kazılıydı ve burnu da daha değişikti. Ama genel olarak baktığımda bunun o olduğunu söyleyebilirim."

Sessizlik.

"Berleand?"

"Paris'e dönmeni istiyorum."

"Hayır gelemem. Üzgünüm."

"O kim ki?" diye sordum.

"Tek başına halledebileceğin bir iş değil," dedi.

Win'e baktım. "Bana yardım eden biri var merak etme."

"Yeterli olmayabilir."

"Bilemezsin. Onu tanımıyorsun."

"Kiminle beraber olduğunu biliyorum. Zengin ve saygın biri ama bu yeterli değil. Kanunla başı derde giren sporculara yardım edebilir ya da kayıpları bulabilirsiniz ama bu işle başa çıkmak için yeterli donanıma sahip değilsiniz."

"Eğer biraz belalı bir herif olsaydın şu an söylediklerin beni çok korkuturdu."

"Eğer biraz kafan çalışıyor olsaydı beni dinlerdin. Kendine dikkat et Myron. Bağlantıyı kopartmayalım," dedi ve telefonu kapattı. Win'e döndüm. "Belki bu fotoğrafı bizim ofise gönderip kim olduğunu öğrenebiliriz."

"Interpol'de bir tanıdığım var."

Bana bakmıyordu. Bakışlarını takip ettim. Yeniden TV ekranına bakıyordu.

Terese metanetini kaybetmiş gibiydi. İkiye katlanmış, hüngür hüngür ağlıyordu. Ne mırıldandığını çözmeye çalıştım ama çektiği ızdırabın içinde, sözleri yokolup gidiyordu. Win uzaktan kumandayı alıp sesi açtı. Terese sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu. Sonunda oturduğu kanepede doğrulduğunda ne mırıldandığını duyabildim.

"Lütfen," diye yalvarıyordu bir yüce güce. "Lütfen ona bir şey olmasın."

BÖLÜM ON ÜÇ

Londra'nın merkezinde bulunan Claridge's Otel'e geç bir saatte vardık. Win, Davies süitini ayırtmıştı bizim için.

Bir süit. Geniş bir salon, içlerinde normal çift kişilik yataklardan çok daha büyük yataklar bulunan üç büyük yatak odası, banyoda birinci kalite renkli mermerden yapılmış bir küvet ve muson yağmuru duşu. Balkon kapılarını itip açtık. Karşımızda Londra binalarının çatılarının muhteşem manzarası vardı ama açıkçası manzarayı pek gözüm görmüyordu. Terese zombi modunda ayakta durmuştu. Uyuşukluğu geçmiş, hassaslaşmıştı. Büyük bir yıkıma uğramıştı elbette ama hâlâ bir umudu vardı. Sanırım onu en çok korkutan da bu içindeki umuttu.

"Lütfen yanıma gelir misin?" dedim.

"Bir dakika."

Beden dilinden o kadar iyi anladığım söylenemez ama sanki her bir kasını sıkıp savunma pozisyonuna geçmiş gi-

biydi. Pencerenin yanında bekledim. Yatak odasına ayçiçeği sarısı ve mavi renkler hakimdi. Kocaman yatağa baktım ve belki zamanı değildi ama onu o muhteşem yatağa götürüp saatlerce sevişmek istedim bir anda. Evet tamam belki yanlış bu düşüncem ama...

Kafamdaki bu tip düşünceleri sesli dile getirdiğimde Win bana, 'küçük bir kız gibisin' der.

Çıplak omuzuna baktım ve o adadan döndükten sonra New Jersey'ye bana yardıma geldiği, onu tanıdığımdan beri ilk kez içten gülümsediği ve ona aşık olabileceğimi hissettiğim günü hatırladım. Genelde bir ilişkiye başladığımda hep uzun süreli olacağını düşünürüm. Bu sefer o bana yanaşmış ve o gece her zamankinden çok farklı, daha yumuşak ve duygusal bir şekilde sevişmiştik. Sonrasında omuzunu öptüğümde ağlamıştı. İlk kez ağlarken görüyordum onu. İlk kez gülümserken gördüğüm gibi.

Birkaç gün sonra gitti.

Terese bana dönüp baktı. Sanki kafamdan geçenleri okumuş gibi. Sonra tavanları beşik tonozlu, yerleri parke kaplı salona gittik. Şömineden gelen odun çıtırtısı bütün salonu kaplıyordu. Win, Terese ve ben rahat koltuklara oturup sakin sakin bir sonraki adımımızın ne olacağını konuştuk.

Terese hemen bir fikir attı ortaya. "Kızımın mezarını nasıl açtırabiliriz onu araştıralım. Acaba gerçekten o mezar boş mu dolu mu?"

Hiç düşünmeden öylesine söylemişti bunu. Gayet normal bir şeymiş gibi. Hiç tereddüt etmeden.

"Bir avukat tutmamız lazım," dedim.

"Bir hukuk danışmanı," diye düzeltti beni Win. "Lond-

ra'dayız. Burada avukat terimi kullanılmaz. Biz 'hukuk danışmanı' deriz."

Bu ukalalığı karşısında ona bakıp, "Peki burada tuvalet kâğıdına ne derler? Londra'da tuvalet kâğıdı kullanılır mı?" diye sormamak için kendimi zor tuttum.

"Sabah ilk işim bizimkilerden bu konuyu araştırmalarını istemek olacak."

Lock-Horne Yatırım Şirketi'nin Londra'da Curzon Caddesi'nde bir şubesi vardı.

"Bir de şu trafik kazasıyla ilgilenmemiz lazım," dedim. "İlgili dosyayı ele geçirebilir miyiz, o zamanlar olayı soruşturan dedektiflerle konuşabilir miyiz bir bakalım."

Herkes bu konuda hemfikirdi. Sohbet bu şekilde devam etti. Sanki bir trafik kazasında ölen Terese'in kızının hâlâ hayatta olabileceğini değil de, bir toplantı odasında yeni bir ürünün piyasaya ne zaman sürülmesinin uygun olacağı hakkında tartışıyorduk. Kızın hâlâ hayatta olmasının düşüncesi bile korkunçtu. Win birkaç tlefon görüşmesi yapmaya başladı. Rick Collins'in karısı Karen Tower'ın hâlâ Londra'da aynı evde yaşadığını öğrendik. Sabah Terese'le birlikte onunla konuşmaya gidecektik. Bir süre sonra Terese iki Valium alıp odasına gitti ve kapıyı kapattı. Win camlı içki dolabını açtı. Hem uçak yolculuğu hem de geçirdiğim berbat gün beni çok yormuştu. Daha bu sabah Paris'e geldiğime inanamıyordum. Ama bir yandan da salonu terketmek istemiyor, hep bu şekilde Win'le oturmak istiyordum. Elinde bir konyak bardağı vardı. Genelde çikolatalı bir içki olan Yoo Hoo'yu tercih ederim ama Evian'da karar kıldım. Yemek için bir şeyler istedik odaya.

Bu sükunet hoşuma gitmişti.

Mee, kafasını odaya uzatıp Win'e baktı. Dudaklarını büküp sessizce, "Hayır" dedi Win ona doğru. Kapıyı kapatmasıyla güzel yüzü bir anda kayboluverdi Mee'nin.

"Henüz Mee'ye sıra gelmedi," dedi Win.

Başımı salladım.

"Mee'yle ne alıp veremediğin var anlamadım gitti."

"Hostes Mee'den bahsediyoruz değil mi?"

"Uçuş görevlisi," dedi Win yeniden doğru terminolojiyi kullanmaya özen göstererek. "Hukuk danışmanı gibi mesela."

"Genç görünüyor."

"Daha yirimisine bile gelmedi," dedi Win hafifçe gülümseyerek. "İlişkilerimi onaylamamana bayılıyorum."

"İlişkilerini onaylamak ya da onaylamamak üzerime vazife değil," dedim.

"İyi, çünkü bir şeye dikkat ettim."

"Nedir?"

"Sen ve Bayan Collins'in uçaktaki hâlinize. Sen, sevgili dostum, sana göre sekste duygusallık da olmalı. Ama ben öyle düşünmüyorum. Senin için fiziksel haz ne kadar muhteşem olursa olsun yeterli değil, ama benim bakış açım farklı."

"Porno filmlerindeki değişik kamera açılarından bahsediyosun değil mi?" dedim.

"İyi espri. Devam ediyorum. Benim için iki insanın, senin terminolojine göre konuşuyorum "aşk yapması", zira ben buna "geçirmek" ya da "becermek" ya da "koymak" demekten hiçbir rahatsızlık duymuyorum, neyse işte... bana göre bu kutsal eylem harikûlade bir şey. Dahası bence "herşey". Aslına bakılırsa eğer duygusal yüklerle içine etmediğin sürece

bu eylemin fevkaladenin de fevkinde olacağını düşünüyorum. Beni anlayabiliyor musun?"

"Vay canına."

"Bu bir seçim meselesi tabii. Hepsi bu. Sana göre öyle, bana göre böyle. Biri diğerinden üstün değil."

Ona baktım. "Ne söylemek istiyorsun?"

"Uçakta Terese'le konuşurken sana baktım."

"Söylemiştin biraz önce."

"Ona sarılmak istedin değil mi? Bombayı patlattıktan sonra. Ona uzanıp teselli etmek istedin. Şu az önce konuştuğumuz duygusal yük."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"O adada ikiniz yalnızken seks muhteşem ve tamamen fiziksel bir şeydi. Birbirinizi doğru dürüst tanımıyordunuz bile. Adada geçirdiğiniz günler sizi rahatlattı ve iyileştirdi. Ama şimdi burada işin içine duygusallık girince, kucaklama gibi tehlikesiz bir fiziksel eylemle bu hisleri karıştırmak istediğinde başaramadın öyle değil mi?"

Win kafasını sallayıp gülümsedi. "Neden?"

Anlatmak istediği şeyi anlamıştım. Neden ona yaklaşamamıştım? Dahası acaba neden onu kucaklayamamıştım?

"Çünkü acı verebilirdi," dedim.

Sanki bu cevabım her şeyi açıklıyormuş gibi arkasını döndü Win. Aslında hiçbir şey açıkladığı falan yoktu. Win'in kendini aşktan korumak için kadın düşmanlığı yaptığına hükmeden çok insan olduğunu biliyordum ama ben hiç de onlar gibi düşünmüyorum. Bu çok sıradan bir düşünce olur bence.

Saatine baktı. "Bir içki daha ve sonra yatak odasına geçiyorum. Mee azmıştır şimdi."

Başımı salladım. Odanın telefonu çaldı. Win telefonu açıp bir süre konuştuktan sonra kapattı.

"Çok mu yorgunsun?" diye sordu.

"Neden? Ne oldu ki?"

"Terese'in trafik kazasını soruşturan polisi buldum. Nigel Manderson adında emekli bir polis. Adamlarımdan biri şu anda Coldharbour Lane yakınlarında bir pub da kafayı çektiğini söyledi. Gidip bir ziyaret edelim mi? Ne dersin?"

"Tamamdır," dedim.

BÖLÜM ON DÖRT

Coldharbour Lane, Londra'nın güneyine yaklaşık bir mil kadar uzaklıkta Camberwell'le Brixton arasındaki bölgedeydi.

Limuzin bizi Camberwell yolunun bitimine yakın Suns and Doves denen bir eğlence merkezinin önünde bıraktı. Bir binanın daha önünden geçip bir sokağa saptık. Burada tütün ürünleri satılan eski bir dükkân ve o saatte bile hâlâ açık, sağlıklı gıda ürünleri satan bir market vardı.

"Bu bölge uyuşturucu satan çeteleriyle ünlüdür," dedi Win bir turist rehberi gibi.

Sokak karanlık ve pislik içindeydi. Billy Sikes ve Fagin bir yerlerde pusuya yatmış olmalılar diye düşünmekten kendimi alamadım. "Aldırışsız Fısıldama" adında kıtıpiyoz bir pub'ın önündeydik şimdi. Hemen George-Michael'ın Wham'-in solisti olduğu zamanlarda çıkarttığı, kalbi kırık bir zamparanın, suçluluk duyan insanların ayaklarının ritm tutturama-

yacağını öne sürerek bir daha dans edemeyeceği gerçeğini üzülerek itiraf ettiği seksenlerin o meşhur şarkısı geldi aklıma. Görünüşe bakılırsa bu pub'ın şarkıyla uzaktan yakından alakası yoktu ama yanılmışım.

Kapıyı itip içeri girdiğimizde birden kendimizi bir zaman makinasıyla geçmişe dönmüş gibi hissettik.

Madness'in klasik şarkısı "Our House" çalıyordu bangır bangır. Bir çift birbirine sıkıca sarılmıştı. Ama bu duygusal bir yakınlık değil, daha çok birbirlerinin yere yığılıp kalmasını engellemek içindi. Sosis kızartması kokusu hakimdi havaya. Yerler yapış yapıştı. Bu ülkede harfiyen riayet edilen sigara yasağı, henüz bu gürültülü tıklım tıkış pub'a uğramamıştı anlaşılan. Aslında artık Eski Dalga denebilecek Yeni Dalga müzikler çalıyordu mekânda ve bundan da gurur duyuyor gibiydiler. Geniş bir televizyon ekranında hırçın aktör Judd Nelson'ın "The Breakfast Club" filmi oynuyordu. Siyahlar giyinmiş, parlak dudaklı, saçları kat kat kesilip arkası uzun bırakılmış, Kabukiler gibi yüzlerini kireç beyazına boyamış kadın garsonlar, şamatacı kalabalığın arasından manevralar yaparak tepsideki içkileri servis etmeye çalışıyorlardı. Gitar uçlu kolyeler takarak kendilerini Robert Palmer'ın "Addicted to love" klibindeki modellere benzetmeye çalışmışlar ama klipteki kızlardan daha yaşlı ve daha çirkin oldukları için pek başarılı olamamışlardı. "Altın Kızlar" dizisini hatırlattılar bana.

Madness topluluğu şarkılarında bize sokağın ortasındaki evlerinden bahsetmeyi kestikten sonra Bananarama Venüs'ümüz, arzu ateşimiz olmayı teklif ederek bağırmaya başladı.

Win beni hafifçe dürttü. "Venüs'ünüm diyormuş meğer."

"Ne? Anlamadım!" diye bağırdım.

"Gençken şarkıda "ben senin Venüs'ünüm" değil de "ben senin penisinim" diyorlar sanırdım. Şimdi kafam karıştı bak."

"Bu salaklığını benimle paylaştığın için teşekkürler."

Her ne kadar mekânda seksenlerin Yeni Dalga parçaları çalıyorsa da burası güçlü kuvvetli gözü pek adamların, her tarafta görülen basit kadınların, oldukça yorucu bir iş gününden sonra takıldığı bir işçi sınıfı pubından ileri gidememişti. Buraya ait olmadığımız hemen anlaşılıyordu. Üzerimde bir blucin olsa da yine de şık sayılırdım. Win ise bir zayıflama merkezindeki kocaman kremalı bir pasta kadar aykırıydı mekâna.

Bazıları vatkalı, ince deri taytlı, saçları jöleli müşteriler Win'e sert sert bakıyorlardı. Hep böyledir ya. Önyargıları, klişeleri kırmak zordur ama Win bu konuda asla çaba sarfetmediği için ilk görüşte insanların kendisinden nefret etmesine neden olur.

İnsanların dış görünüşlerine bakarak bir yargıya varırız. Bu yeni bir şey değil. İnsanlar Win'in hiç çalışmadan, haketmediği halde toplumda imtiyaz sahibi olduğunu hemen anlarlar. Canını acıtmak isterler. Bütün hayatı boyunca, bu hep böyle olmuştur. Hikâyenin ayrıntısını pek bilemiyorum ama sanırım Win'in bu süper kahraman tavırlarının altında yatan şey çocukluğunda yediği bir dayak. O dayaktan sonra bir daha kimseden korkmamaya yemin etmiş. Asla. Bu yüzden de parasal olarak neyi var neyi yoksa doğal yetenekleriyle de birleştirerek senelerini bu yeteneklerini geliştirmeye harcamış. Kolejin birinci sınıfındayken, ilk tanıştığımızda çoktan ölümcül

bir silah hâline gelmişti bile.

Win kendisine yöneltilen delici bakışlara gülümseyerek ve başını sallayarak karşılık verdi. Pub oldukça eski ve bakımsızdı. Kadınlar oldukça kiloluydu ve hemen hemen çoğunun ensedeki saçları traşlanmıştı. Çoğu şu bir kolu omuzlardan aşağı düşmüş Flashdance tişörtlerinden giymişlerdi. Barda oturan kızın bir sürü dişi eksikti. Madonna'lı parıltılı senelerden kalma küçük kurdelalardan takmıştı saçlarına. Yüzüne karanlık bir odada rastgele paintball topları isabet etmiş gibiydi.

"Bak sen şu işe," dedi Win'e, "Ne tatlı şeysin sen öyle."

"Evet," dedi Win. "Öyleyim."

Barmen bize doğru başını salladı. Üzerinde FRANKIE RAHATLA DİYOR yazılı bir tişört vardı.

"İki bira," dedim.

Win başını salladı. "İki pint lager demek istedi."

Yine o meşhur terminolojisi.

Nigel Manderson'u sordum. Barmen beni duymamazlığa gelmişti. Israr etmemin boşuna olacağını biliyordum. Arkamı dönüp bağırdım. "Hanginiz Nigel Manderson'sa cevap versin."

Önü fırfırlı, barok tarzı beyaz bir gömlek giymiş olan geniş omuzlu bir adam bardağını kaldırdı. Bir Spandau Ballet klibinden fırlamış gibiydi. "Sağlığına ahbap!"

Sarhoşun sesi barın arka taraflarından bir yerden gelmişti. Manderson ağaçtaki yuvasından düşmüş bir yavru kuşu korumak istermiş gibi bardağına sarılmıştı. Burnu kılcal damarlarla doluydu.

"Güzel yermiş," dedim.

"Çılgın bir yer değil mi? Bana o eski güzel günleri hatırlatan işlenmemiş bir elmas gibi geliyor. Şimdi söyleyin bakalım, siz kimsiniz?"

Ona kendimi tanıtıp on yıl önceki o talihsiz kazayı hatırlayıp hatırlamadığını sordum. Ona Terese Collins'ten bahsettim. Daha söyleyeceklerimi bitirmeme fırsat vermeden sözümü kesti.

"Hatırlamıyorum."

"Çok ünlü bir haber spikeriydi. Çocuğu o kazada öldü. Yedi yaşındaydı."

"Hâlâ hatırlayamadım."

"Yedi yaşında bir çocuğun öldüğü çok kazaya rastladınız herhâlde."

Taburesinde dönüp yüzüme baktı. "Bana yalancı mı diyorsun?"

Ses tonundan bir kanun adamı olduğu hemen anlaşılıyordu. Onu Mary Poppins'teki Dick Van Dyke'a benzettim.

Kazanın meydana geldiği dört yol ağzından bahsettim ona. "Hadi be! Hadi be!" diye bağırıyordu biri. Sol tarafıma bir göz attım. Biri, bir oyun makinasında Space Invaders oynuyordu.

"Ben artık emekli oldum," dedi.

Bildiğim bütün detayları anlatmaya devam ettim ısrarla. Arkasında kalan TV ekranında o çok sevdiğim Breakfast Club filmi oynuyordu ve itiraf etmeliyim ki arada bir bakmaktan bir türlü kendimi alamıyordum. Bu yüzden de dikkatim dağılıyordu. Neden bu filmi sevdiğimi bilmiyorum. Oyuncular çok komikti. Oldukça uçuk bir İskoçyalı güreşçi, peki ya kassız kemik yığını Emilio Estevez'e ne demeli? Okulun

bıçkın punk çocuğu. Peki ya daha önemsiz bir roldeki Judd Nelson?

Altın Kızlar benzeri, Marilyn Monroe'lu filmlerinin Bea Arthur'la çekilmesi gibi bir şey. Nelson ve Esteves sayesinde iş yapabilmişti film. Bayılıyorum bu filme. Her bir sahnesini ezbere bilirim.

Bir süre sonra Nigel Manderson, "Biraz hatırlar gibi oldum," dedi.

İkna edememişti beni. İçkisini bitirip bir tane daha söyledi... Barmenin içkiyi bardağa dolduruşunu seyretti.

Win'e baktım. Her zamanki gibi yüz ifadesinden kafasından geçenler anlaşılmıyordu.

Yaşı elli mi yoksa yirmi beş mi pek belli olmayan, ama büyük ihtimal yirmi beşlik aşırı makyajlı kadın, Win'e, "Buraya çok yakın oturuyorum," dedi.

Win, o herkesin nefretini kazanan meşhur bakışıyla alaycı alaycı, "Bu sokakta olabilir mi?" dedi kadına.

"Hayır," dedi kadın samimi bir kahkaha atarak, "evim bodrum katında."

"Harikûlade bir yer olmalı," dedi Win buram buram alaycılık kokan bir ses tonuyla.

"Yoo, hayır. Hiçbir özelliği yok," dedi aşırı makyajlı kadın. Win'in dalga geçtiğini anlamamıştı. "Ama yatağım çok güzeldir."

Pembe mor çizgili konçlarını yukarı çekip Win'e göz kırptı. "Bir yatak," diye tekrarladı, hani belki Win'e ne ima ettiğini anlamamıştır diye.

"Çok etkilendim."

"Görmek ister miydin?"

"Madam," dedi Win, kadına gözlerini dikerek. "Spermlerimin bir kateterle çekilmesini tercih ederim."

Bir daha göz kırptı kadın. "Bu evet'in daha şık bir söyleniş tarzı mı ne?"

Manderson'a döndüm yine. "Bana kazadan bahseder misiniz?"

"Siz kimsiniz bir söyleyin bakalım."

"O gece arabayı kullanan kadının bir arkadaşı."

"Hepsi koca bir saçmalık."

"Neden böyle söylediniz?"

İçkisinden tekrar koca bir yudum aldı. Bananarama'nın şarkısı sona ermişti. Şimdi Duran Duran'nın artık klasikler arasındaki yerini almış "Save a prayer" şarkısı çalıyordu. Birden herkes sustu. Müdavimler çakmaklarını yakıp konserdelermiş gibi sağa sola sallanmaya başladıklarında, biri ışıkları söndürdü.

Nigel da çakmağını kaldırdı. "Gerçekten o kadının arkadaşı mısınız? Sizi kim gönderdi? Neden size inanayım ki?"

Haklıydı.

"Hadi bizi birisi gönderdi diyelim. Ne farkedecek? Şu kaza ne zaman olmuştu dediniz?"

Daha önce iki kere söylemiştim, o da iki kere duymuştu.

"On sene önce."

"Şimdi ne bilmek istiyorsunuz peki?"

Tam bir soru daha sormaya hazırlanıyordum ki beni susturdu. Işıklar şimdi tamamen söndürülmüştü. Herkes bir ağızdan şarkıya eşlik etmeye başlamıştı: Şarkıda 'bu akşamki dualarımızı ertesi sabaha saklayalım' diyordu. Ertesi sabaha mı?

Nasıl yani? Herkes hem içkinin hem de şarkının etkisiyle öne arkaya sallanıyor, çakmaklarını havada sağa sola sallıyorlardı. Bir an saçların yanıp tutuşmasından ve bir yangın çıkmasından endişe ettim. Nigel Manderson da dahil olmak üzere müşterilerin çoğunun gözlerinde yaş vardı.

Bu şekilde yol almamız imkânsızdı. Biraz sıkıştırmaya karar verdim. "Kaza rapora yazdığınız gibi gerçekleşmemiş."

Yan gözle bana baktı. "Şimdi de yanlışlık yaptığımı mı söylüyorsunuz yani?"

"Hayır. Yalan söyleyip, gerçeği örtbas ettiğinizi söylüyorum."

Bu onu durdurmuştu. Çakmağını aşağı indirdi. Bunu gören diğerleri de aynı şeyi yaptılar. Etrafa baktı, yardım istermiş gibi arkadaşlarına bir baş işareti yaptı. Umurumda değildi. Gözlerimi ondan ayırmadan bakmaya devam ettim. Win, oturmuş aramızdaki çekişmeyi seyrediyordu. Bir silahı olduğunu biliyordum. Bana onu göstermemişti. İngiltere'ye silah sokmanın ne kadar zor olduğunu gayet iyi bilirim ama Win asla silahsız dolaşmazdı.

Silahına ihtiyacımız olduğunu sanmıyordum.

"Defol git!" dedi Nigel.

"Eğer yalan söylediysen peşini bırakmayacağım."

"On sene sonra mı? Sana iyi şanslar o zaman. Ayrıca hazırlanan raporla benim ilgim yok. Ben kaza mahalline gittiğimde çoktan kazayla ilgili rapor yazılmaya başlanmıştı bile."

"Yani?"

"Oraya ilk çağrılan ben değildim."

"Kimdi peki?"

Başını salladı. "Bayan Collins göndermemiş miydi sizi?"

Nedense birden Terese'in soyadını hatırlamıştı. "Evet."

"O zaman biliyordur mutlaka. Ya da isterseniz arkadaşına sorun."

Bir an kavramaya çalıştım ve sonra devam ettim. "Kimdi o arkadaşı? Adı neydi?"

"Lanet olsun bilmiyorum. Bakın bana. Siz resmen yeldeğirmenlerine karşı Don Kişotluk yapıyorsunuz. Ben sadece raporu imzaladım. Artık hiç umurumda değil. Üç kuruş emekli maaşıyla idare etmeye çalışıyorum. Bana hiçbir şey yapamazlar. Ama olay yerini hatırlıyorum, tamam mı? Oraya gittiğimde kadının bir arkadaşı gelmişti. Zengin biri ve adını hatırlamıyorum. Üstlerimden biri de gitmişti oraya. Reginald Stubbs adında bir solucan. Ama onu bulamazsınız, çünkü Tanrı'ya şükürler olsun üç sene önce kanserden geberip gitti. Küçük kızın cesedini bir arabaya sokup anneyi ambulansla hastaneye gönderdiler. Bütün bildiğim bu."

"Kızı gördünüz mü?" diye sordum.

Başını eğip içkisine baktı. "Ne?"

"Kızın cesedini arabaya taşıdıklarını söyledin. Cesedi gördün mü?"

"Hey! Ceset torbasındaydı tabii ki," dedi. "Ama o kadar çok kan vardı ki torbanın içine baksaydım bile pek fazla bir şey göremezdim."

BÖLÜM ON BEŞ

Sabah Terese'le birlikte Karen Tower'ın evine gitmek üzere yola çıktık. Win de bu arada araba kazası dosyasını ele geçirmek gibi bazı ayak işleriyle görevlendirmek ve Tanrım düşüncesi bile çok korkunç ama Miriam'ın mezarının açılmasının mümkün olup olmayacağını öğrenmek üzere "hukuk danışmanları" ile görüşmeye gitti. Yeryüzündeki diğer taksilerle karşılaştırıldığında hayatın basit zevklerine çok güzel bir örnek teşkil eden Londra'nın meşhur siyah taksilerinden birine bindik. Terese beklenmedik bir şekilde iyi görünüyordu ve tüm dikkatini yapacağımız görüşmeye vermişti. Ona Nigel Manderson'la pub da yaptığımız sohbetten bahsettim.

"Oraya gelen kadının Karen Tower olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Başka kim olabilir ki?"

Başını sallayıp hiçbir şey söylemedi.

Terese öne eğilip şoföre, "Bir sonraki köşede ineceğiz," diye talimat verene kadar birkaç dakika tek kelime etmeden yola devam ettik.

Şoför, Terese'in dediği yerde bıraktı bizi. Terese, caddeden aşağı yürümeye başladı. Daha önceden sadece birkaç kez gelmiştim Londra'ya, dolayısıyla burasının neresi olduğundan haberim yoktu ama Karen Tower'ın evinin bulunduğu adreste olmadığımızdan da emindim. Terese köşede durdu. Güneş gittikçe daha fazla parlamaya başlamıştı. Gözlerine eliyle siper etti. Bekledim.

"Kaza burada olmuştu," dedi.

Hiçbir özelliği yoktu durduğu köşenin.

"Buraya bir daha hiç gelmedim."

Zaten gelmesi için de bir neden yoktu ama hiçbir yorumda bulunmadım.

"Şu rampadan iniyordum. Çok hızlanmıştım. Bir araba birden tam şurada yoluma fırladı. Ondan kurtulmaya çalıştım ama..."

Sanki on yıl geçtikten sonra gerçeği ortaya çıkaran bir kanıt bulabilirmişim gibi etrafa baktım. Mesela patinaj izleri gibi bir şey. Tabii ki bir şey göremedim. Terese yolda yürümeye başladı. Ben de onu takip ettim.

"Karen'nın evi yani Rick ve Karen'nın yaşadıkları ev oluyor tabii... neyse işte, şu kavşağın aşağısına inince solda," dedi.

"Kaldırabilecek misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani istersen ben tek başıma gideyim."

"Neden ki?"

"Belki bana daha fazla şey açıklar."

Terese başını salladı. "Öyle bir şey olmaz. Sadece yanımda olmanı istiyorum tamam mı?"

"Tamamdır."

Royal Crescent'deki eve bir sürü insan doluşmuştu. Taziye ziyaretine gelenler. Rick'in öldüğünden habersizmişim gibi nedense bunu hiç hesaba katmamıştım. Yakınlarının gelip dul kadını teselli etmeleri gayet normaldi tabii. Dış kapının merdivenlerine geldiğimizde Terese bir an için tereddüt edip sıkıca elimi tuttu. İçeri girdiğimizde kaskatı kesildiğini hissettim. Bakışlarını takip ettiğimde sakallı bir collieye baktığını gördüm. Bu cins köpekleri tanırım, zira Esperanza'nın da aynısından var. Yaşlı olduğunu düşündüğüm köpek yakında bir köşede bir hasırın üzerine kıvrılmış hiç kımıldamıyordu. Terese elimi bırakıp köpeği sevmek üzere çömeldi.

"Kızım," diye fısıldadı. "Bak ben geldim."

Yaşlı köpek, kuyruğunu hareket ettirirken büyük bir güç sarfeder gibiydi. Başka hiçbir tarafını oynatamamıştı. Terese'in gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Tanıştırayım, bu Casey," dedi bana. "Beş yaşındayken Miriam'a almıştık."

Köpek sonunda başını kaldırmayı başarabildi. Terese'in elini yalamaya başladı. Terese bir süre öylece dizlerinin üzerinde durdu. Casey'nin gözleri kataraktan bulanıklaşmıştı. Yaşlı köpek, bacaklarının üzerinde doğrulmaya çalıştı. Terese köpeğin heyecanını bastırmak için kulağını okşamaya başladı ama o Terese'in gözlerinin içine bakmak istiyormuş gibi hâlâ başını çevirmeye uğraşıyordu. Bunu farkeden Terese, işini kolaylaştırmak için ona doğru yaklaştı. O kadar duygusal bir

sahneydi ki uzaktan izlemeyi tercih ettim.

"Casey hep Miriam'ın yatağında yatardı. Aynı bir bakıcı gibi."

Terese, köpeği sevip okşarken ağlıyordu. Beni görmemeleri için biraz uzaklaşıp kenara çekildim. Birkaç dakika sonra toparlanıp yeniden elimi tuttu. Oturma odasına doğru ilerlemeye başladık. Belki on beş kişi vardı taziye için kuyrukta bekleyen. İçeri girdiğimiz anda insanlar fısıldaşmaya ve bize bakmaya başladılar. Normaldi tabii. On sene önce ortadan kaybolan eski eş, şimdi geri dönüp kocasının yeni eşine taziye ziyaretine gelmişti. İnsanlar yol vermek için kenara çekildiklerinde dul eş göründü. Güzel, minyon, taş bebek gibi kocaman yeşil gözleri olan bir kadındı. Steely Dan'in bir şarkısında dediği gibi az biraz Tuesday Weld'ı andırıyordu. Ne beklediğimi bilemiyorum ama Terese'i görünce gözlerinin birden parladığını farkettim. Terese'de de aynı şeyi gördüm. İki kadın birbirlerine hüzünlü hüzünlü gülümsediler. Hani çok sevdiğiniz birine keşke daha farklı koşullarda görseydik birbirimizi dersiniz ya aynen öyle.

Karen kollarını açtı. Kucaklaşıp tek kelime etmeden öylece kaldılar bir süre. Bir an için bu iki kadın arasında ne tür bir arkadaşlık olabileceğini düşündüm ve sonunda büyük ihtimalle birbirlerine çok derin duygular beslediklerini tahmin ettim. Kucaklaşma faslı bittiğinde Karen başıyla bir hareket yaptı. İki kadın odadan çıkmak üzere yürümeye başladılar. Terese geri dönüp elime yapıştı, ben de onlarla birlikte odadan çıktım. Sanırım İngilizlerin "konuk odası" diye adlandırdıkları odaya geçtik. Karen sürgülü kapıları kapattı. İki kadın sanki hep beraber yaşamışlar ve hep aynı yere oturmuşlar

gibi hiç tereddüt etmeden bir kanepede yan yana oturdular.

Terese dönüp bana baktı. "Bu Myron," dedi.

Elimi uzattım. Karen Tower da minik ve zayıf eliyle elimi sıktı. "Başınız sağolsun," dedim.

"Teşekkürler." Karen, Terese'e döndü yeniden. "Bu bey senin...?"

"Anlatması uzun," dedi Terese.

Karen başını salladı.

Baş parmağımla yan odayı işaret ettim. "İsterseniz yan odaya geçebilirim."

"Hayır," dedi Terese.

Olduğum yerde kaldım. Hiçbirimiz ne yapacağımızı, nasıl lafa başlayacağımızı bilemiyorduk. Sabırla ayakta durup bekledim.

Sessizliği bozan Karen oldu. "Nerelerdeydin Terese?"

"Orada, burada."

"Özledim seni."

"Ben de seni."

Sessizlik.

"Sana ulaşmaya çalıştım," dedi Karen. "Sana Rick'le aramızda geçenleri anlatacaktım."

"Önemli değildi benim için," dedi Terese.

"Rick de öyle söylemişti. Yavaş yavaş gelişti aramızdaki ilişki. Sen gitmiştin. Birbirimize destek olmak için birlikte zaman geçirmeye başladık. Çok uzun zaman sonra yakınlaştık."

"Açıklamak zorunda değilsin," dedi Terese.

"Evet. Sanırım değilim."

Sesinde özür dilediğine, affedilmeyi ya da anlaşılmayı

beklediğine dair en ufak bir iz yoktu. İkisinin de birbirlerinin dilinden anladıklarını sezdim.

İkiniz için de güzel bir sonla bitmesini isterdim.

"Matthew adında bir oğlumuz var," dedi. "Dört yaşında."

"Duydum."

"Peki öldürüldüğünü nasıl öğrendin?"

Karen birden canlanmış gibiydi. Gözlerini kısıp biraz geriledi. "Bunca zaman buralarda mıydın yoksa?"

"Hayır."

"Anlayamıyorum."

"Rick beni aradı," dedi Terese.

"Ne zaman?"

Terese ona Rick'le yaptığı telefon konuşmasını anlattı. Karen'ın zaten kanı çekilmiş olan yüzü, kireç gibi olmuştu şimdi.

"Rick sana Paris'e gitmeni mi söyledi?" diye sordu Karen.

"Evet."

"Ne istiyormuş senden?"

"Bunu senin bileceğini umuyordum," dedi Terese.

Karen başını salladı. "Uzun zamandır konuşmuyorduk. Kötü bir dönem geçiriyorduk. İyice içine kapanmıştı. Önemli bir konunun üzerinde çalıştığını düşünüp daha sonra geçeceğini umdum. Çalıştığı dönemlerde nasıl davrandığını bilirsin."

Terese başını salladı. "Ne kadar zamandır böyleydi?"

"Babasının ölümünden beri. Üç-dört aydır diyebilirim."

Terese kaskatı kesilmişti. "Sam öldü mü?"

"Bildiğini sanıyordum."

"Hayır," dedi Terese.

"Kıştı. Bir kutu hap içmiş."

"Sam intihar mı etti?"

"Hastalığı çok ilerlemişti. Öleceği kesindi. Bizden saklamış."

"Sam o kadar tatlı bir adamdı ki," dedi Terese.

"Ben onu tanıma fırsatı bulamadım pek," dedi Karen. "Birkaç kez ziyaretine gidebildik sadece. Buraya gelemiyordu hastalığı yüzünden."

Terese yutkunup toparlanmaya çalıştı. "Yani Sam öldükten sonra Rick de kendini tamamen işine adadı diyorsun."

"Öyle sayılır, evet."

"Peki sana neyin peşinde olduğunu anlatmadı mı?"

"Hayır."

"Mario'ya sormadın mı?"

"Söylemezdi ki."

Mario'nun kim olduğunu sormadım. Nasıl olsa Terese sonra bana anlatırdı.

Terese devam etti. "Peki Rick'in ne üzerine çalıştığı hakkında hiçbir fikrin yok mu yani?"

Karen dikkatle arkadaşını inceledi. "Bunca zaman nasıl bu kadar saklanabildin Terese?"

"Bence gayet başarılıydım."

"Belki de üzerinde çalıştığı konu buydu. Seni bulmak."

"İstese birkaç ayda bulurdu beni. Bu kadar uzun sürmezdi."

"Emin misin?"

"Beni bulmaya çalıştığını sanmıyorum."

"Kıskanç bir eş olmamak için elimden geleni yaptım," dedi Karen. "Ama insanın babasının intihar etmesi, o insanın hayattaki seçimlerini sorgulamasını gerektirmez."

Terese yüzünü astı. "Yani sen şimdi Rick'in benimle yeniden?..."

Karen omuzunu silkti.

"Hayır hayır, yanılıyorsun," dedi Terese. "Düşündüğün gibi Rick eğer benimle tekrar görüşmek isteseydi ya da bilemiyorum beni yeniden geri isteseydi acil bir konu olduğunu söylemezdi telefonda."

Karen, Terese'in bu son cümlesi hakkında biraz düşündü. "Seni aradığında neredeydin?"

"Angola'nın kuzey batısında, medeniyetten uzak bir yerlerde."

"Ve sana çok acil dediğinde her şeyi bırakıp Paris'e gittin, öyle değil mi?"

"Evet."

Karen 'bu herşeyi açıklıyor işte' der gibi ellerini açtı.

"Beni Paris'e getirtmek için yalan falan söylemedi Karen."

Karen ikna olmamış gibiydi. Biz eve girmeden önce çok üzgün görünüyordu. Şimdi ise havası inmiş bir lastik gibiydi sanki. Terese arkasını dönüp bana baktı. Başımı salladım.

Karen'i eşelemenin tam zamanıydı şimdi.

Terese, "Sana kazayla ilgili birkaç şey soracağız," dedi.

Bu sözcükler Terese'de şok tabancası etkisi yaratmıştı. Gözlerini yumdu. Sersemlemiş, dikkati dağılmıştı.

"Ne olmuş kazaya?"

"Oradaydın biliyorum. Olay yerindeydin."

Karen cevap vermedi.

"Orada mıydın?"

"Evet."

Karen'ın cevabı Terese'i şaşırtmıştı. "Bana hiç bundan bahsetmemiştin."

"Neden bahsedecektim ki? Düşün bakalım nasıl söyleyecektim ki? O gece ile ilgili seninle hiç konuşmamıştık. Bir kez bile. Komadan çıktığında mı söyleyecektim? 'Selam naber? Ben olay yerindeydim biliyor musun?' mu diyecektim."

"Bana ne hatırladığını söyle."

"Neden? Bu neyi değiştirecek ki?"

"Söyle bana Karen."

"Seni severim Terese. Hep de seveceğim."

Bir şeyler değişmişti. Bunu beden dilinden görebiliyordum. O iyi arkadaş gitmiş, yerine bir düşman gelmişti sanki.

"Ben de seni seviyorum."

"Seni düşünmeden geçen tek günüm olmadı. Ama sen gittin. Evet. Kendine göre nedenlerin vardı. Acın büyüktü ve ben bunu anlayabiliyorum. Sen gidince ben de senin kocanla bir hayat kurdum. Problemlerimiz vardı ama Rick benim dünyamdı. Anlayabiliyor musun?"

"Elbette."

"Onu sevdim. Oğlumun babasıydı. Matthew sadece dört yaşında ve biri babasını katletti."

Terese sadece dinlemekle yetindi.

"Şimdi yastayız. Bununla mücadele etmek zorundayım. Hayatımı toparlamak ve çocuğumu korumak zorundayım. Üzgünüm. On yıl öncesinde olan bir trafik kazası hakkında konuşmayacağım. En azından bugün."

Ayağa kalktı. Tuhaf bir biçimde sahtekârlık akıyordu ses tonundan.

"Ben de aynı şeyi yapmaya çalışıyorum," dedi Terese.

"Ne? Anlamadım."

"Ben de senin gibi çocuğumu korumaya çalışıyorum."

Karen yine biraz önceki gibi afallamıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Miriam'a ne oldu?" diye sordu Terese.

Karen, Terese'in yüzünü incelemeye başladı ve sonra sanki benden yardım ister gibi bana döndü. Bakışlarımı sabit tuttum.

"O gece onu gördün mü?"

Ama Karen Tower cevap vermedi. Sürgülü kapıları açtı ve taziyeye gelenlerin arasına karıştı.

BÖLÜM ON ALTI

Karen odayı terkettiğinde, çalışma masasının etrafında dolanmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?"

"Hafiyelik," dedim.

Koyu maun rengi çalışma masasının üzerinde bir büyüteç gibi katlanmış altın bir mektup açacağı vardı. Açılmış zarflar, antika bir dosyalığa dikey olarak yerleştirilmişti. Bu benim için çok şey ifade etmese de hiçbir şey ifade etmiyor da sayılmazdı. Win'in bana verdiği Blackberry'yi çıkartttım. Benimkinden farklı olarak bu telefon fotoğraf da çekiyordu. Zarfları açıp fotoğraf çekmeye başladım.

Kredi kartı hesap özetlerini buldum. Hepsine bakacak zamanım yoktu. Nasıl olsa hesap numaraları yeterli olacaktı bana. İlgimi çekebilecek telefon ve ilgimi hiç de çekmeyen elektrik faturaları. Çekmeceleri açıp eşelemeye başladım.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Terese.

"Üzerinde "ÖNEMLİ İPUCU İÇİNDE" yazan bir zarf."

Tabii ki bu bir mucize olurdu. Miriam'la ilgili bir şeyler bulmak istiyordum. Belki birkaç fotoğraf. Ama maalesef yine faturalarla, fişlerle, kredi kartı hesap dökümleriyle ve bazı telefon numaralarıyla karşılaştım. Belki bunlardan da birkaç bilgi edinebilme şansımız olabilirdi. Bir ajanda baktım ama bulamadım. Rick, Karen ve Matthew'un birkaç fotoğrafını bulup göz gezdirdim.

"Bu Rick mi?" diye sordum.

Evet anlamında başını salladı.

Ne söyleyeceğimi şaşırmıştım. Tümsekli bir burun, buz mavisi gözler, dalgalı ve hırçın saçlar. Bir erkek hoşlandığı kadının eski kocasını ya da sevgilisini gördüğünde incelemekten kendini alamaz. Ben de her erkek gibi adamı incelemeye başladım ve sonra durmam gerektiğini anladım. Fotoğrafları bulduğum yere geri koydum ve araştırmama devam ettim. Başka fotoğraf yoktu çekmecelerde. Ne senelerdir bir sır gibi sakladığı sarışın kıza ne de Terese'e ait tek bir eski fotoğraf yoktu.

Döndüm ve masayla aynı renkteki küçük dolabın üzerindeki diz üstü bilgisayara baktım.

"Sence daha ne kadar zamanımız vardır?" diye sordum.

"Kapıda durup gelen giden var mı bakacağım."

Bilgisayarın kapağını açtım. Bir iki saniyede hemen açıldı. Alttaki iCal simgesine tıkladım. Ajandası geldi ekrana. Geçen aya dair tek bir şey yazılmamıştı. Sadece sağda, yapılacaklar listesinde şöyle yazıyordu:

YFAL

HHK
4714

Bunun ne anlama geldiği konusunda tek bir fikrim yoktu ama önem derecesinde "çok önemli" yazılıydı.

"Ne oldu?" diye sordu Terese.

Ona yazılanları okudum ve ne anlama geldiğini bilip bilmediğini sordum. O da hiçbir anlam çıkartamamıştı. Zamanımı çok iyi kullanmalıydım. Bütün iCal içeriğini Esperanza'ya yollamayı düşündüm ama bu farkedilebilirdi. Peki ne yapacaktım? Win geldi aklıma. Tabii ya. Bir sürü yalan yanlış e-mail adresi vardı onun. Hem takvim hem de adres defterindeki tüm içeriğin bir kopyasını ona gönderdim. Sonra GÖNDERİLMİŞ ÖĞELER kısmına gidip hiç kimsenin nereye gönderildiğini bilmemesi için mesajı sildim.

Çok zekiyim değil mi?

Karısı ve çocuğu yan odada yas tutarken, burada durmuş daha iki gün önce öldürülmüş bir adama ait eşyaları karıştırıyordum. Kendimi bir kahraman gibi hissettim.

"Demin Mario diye birinden bahsettiniz. O kim?" diye sordum Terese'e.

"Mario Contuzzi," dedi Terese. "Rick'in en iyi arkadaşıydı. Aynı zamanda da yapımcı. Hemen hemen her programda beraber çalışırlardı."

Adres defterinde adamın adına baktım. Bingo. Ev ve cep numaralarını telefonuma kaydettim.

Çok zeki olduğumu bir kez daha vurgulamak istiyorum.

"Wilsham Sokağı nerededir biliyor musun?" diye sordum.

"Buraya yürüyüş mesafesinde. Mario hâlâ orada mı

oturuyormuş?"

Evet anlamında başımı salladım ve Mario'nun telefonunu çevirdim. Amerikan aksanıyla konuşan bir adam, telefona cevap verdi. Hiçbir şey söylemeden telefonu kapattım.

"Evde şu anda," dedim.

"Oraya gitmemiz lazım."

Iphoto simgesine tıkladım. Önüme sürüyle resim geldi ama hiçbirinde aradığımı bulamadım. Hem bütün bunları elektronik postayla göndermem imkânsızdı. Çok uzun zaman alırdı bu. Hiçbir özelliği olmayan resimlerdi. Aslında yürek parçalayıcı demek daha doğru olur. Karen, erkeğinin yanında mutlu görünüyordu. Rick de öyle. Oğulları kucaklarında, gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Iphoto'yla fotoğraflarınızı ayrı dosyalara atabilir, sonra bunları slayt gösterisi şeklinde izleyebilirsiniz. MATTHEW DOĞDUĞUNDA, BİRİNCİ YAŞGÜNÜ ve birkaç daha başka dosya adlarına tıklayıp seyrettim. Çok üzücüydü. BABİŞİN FİNAL MAÇI dosyasındaki yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafa takıldı gözüm. Rick ve Matthew'un üzerinde tıpatıp aynı Manchester United formaları vardı. Rick, yanında küçük oğluyla otuz iki dişini göstere göstere sırıtıyordu. Her tarafı terden sırılsıklam olmuştu. Soluğu kesilmişti sanki ve bundan müthiş zevk almıştı. Dört yaşındaki Matthew'un ellerinde kaleci eldiveni vardı. Kocaman, ellerine oldukça büyük gelen eldivenler. Gözlerinin altına, kalecilerin sürdüğü siyah boyalardan sürmüş, ciddi durmaya çalışıyordu.

Bundan sonra bu güleç yüzlü babanın sevgisinden mahrum büyüyecek bu yavruyu ve babasını On Bir Eylül de kaybeden Jack'i düşündüm. Sonra da kendi babamı. Onu ne ka-

dar sevdiğimi, hâlâ ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu düşündüm ve dosyayı kapattım.

Oturma odasına uğrayıp allahaısmarladık demeden ön kapıya geldik. Arkama baktığımda küçük Matthew'un köşede bir sandalyede sessiz sessiz oturduğunu gördüm. Üzerinde siyah bir takım vardı.

Dört yaşındaki oğlanların siyah matem takımı giymesi büyük adaletsizlik. Dört yaşındaki oğlanlar ellerinde kocaman kaleci eldivenleri, babalarıyla maç yapmalı diye düşündüm.

Mario Contuzzi, kim olduğumuzu sormadan kapıyı açtı. Çok uzun boylu ve incecik bir adamdı. Bana Weimaraner cinsi köpekleri hatırlatmıştı.

Yüzünü buruşturup Terese'in bulunduğu tarafa baktı.

"Sen ne yüzsüz bir insansın."

"Seni gördüğüme sevindim Mario."

"Karen'ın evindeki bir arkadaş telefon açıp hiç haber vermeden Karen'ı ziyarete gittiğinizi söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Neden? Aklından ne kurnazlıklar geçiyor?" Mario kafasını bana doğru döndürdü. "Peki bu salağın işi ne burada?"

"Tanışıyor muyuz?" diye sordum.

Mario şu kaplumbağa kabuğu desenli çerçeveli gözlüklerden takmıştı. Hani özentilerin taktığı cinsten. Kumaş bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Anlaşılan gömleğini iliklemesi henüz bitmemişti. "Zamanım yok. Lütfen gidin."

"Konuşmamız lazım," dedi Terese.

"Çok geç. Bu da ne demek oluyor?" Kollarını açtı. "Buraları terkedip gittin Terese. Hatırlamıyor musun? Belki kendine göre nedenlerin vardı. Tamam. Problem yok. Bu senin seçimindi. Ama sen gittin ve şimdi o öldüğüne göre konuşacağımız ne kaldı merak ediyorum. Unut gitsin. Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Çok uzun zaman önceydi," dedi Terese.

"Ben de aynen onu söylüyorum işte. Rick hep dönmeni bekledi. Bunu biliyor muydun? İki sene boyunca seni bekledi. Perişan bir haldeydin. Bunalıma girmiştin. Hepimiz bunu anlayabiliriz. Ama madem o kadar üzgündün, o hâlinle şu ne olduğu belirsiz basketbolcu'yla nasıl beraber olabildin?"

Aynı zamanda baş parmağıyla beni işaret ediyordu. Basketbolcu ben oluyordum bu arada.

"Rick'in haberi oldu mu bundan?" diye sordu Terese.

"Tabii ki. Bunalıma girdiğini, hatta intihar edebileceğini düşündük. Seni takip ettirdi bu yüzden. Sanırım geri döneceğini umuyordu. Ama sen eve döneceğine, bir Pota Kafalıyla ıssız bir adada alem yapmayı tercih ettin."

Yine başparmağıyla beni gösterdi. Şimdi de Pota Kafa olmuştum.

"Beni mi takip ediyordunuz?" dedi Terese.

"Seni kolluyorduk desek daha doğru olur."

"Ne kadar sürdü bu?"

Cevap vermedi. Birden nedense gömleğinin kıvrık kolunu düzeltme ihtiyacı duymuştu.

"Ne kadar sürdü bu diye sordum Mario."

"Hep biliyorduk nerelerde olduğunu. Uzun zamandır

senden bahsedilmedi ama son altı yıldır o mülteci merkezinde olduğunu biliyorduk mesela. O yüzden şaşırdım şimdi seni bu mankafayla görünce. Bu kas yığınını seneler önce kapı dışarı ettiğini düşünmüştük."

Yine aynı hareket. Yine aynı baş parmağı.

"Mario?" dedim.

Bana baktı.

"O başparmağını bir dahaki sefere kıçına sokarım."

"Kampüsün sıkı çocuğundan tehditler," dedi yapmacık yapmacık sırıtarak. "Okul yıllarına döndüm bir an."

Tam bir kafa atmak üzereydim ki bunun bir işe yaramayacağını düşündüm. "Sana birkaç soru soracağız," dedim.

"Cevap vermek zorunda mıyım peki? Anlayamıyorsun değil mi? En iyi arkadaşımla evliydi ve sonra seninle ıssız bir adaya aleme gitti. Arkadaşımın neler hissettiği hakkında en ufak bir fikrin yok değil mi?"

"Kötü mü?" dedim.

Bu cevabım onu durdurmuştu. Terese'e döndü. "Bak, intikamcı bir ahmak imajı vermek istemem ama sen buraya ait değilsin artık. Rick ve Karen çok iyi yaptı. Sen onu terkedeli çok uzun zaman oldu."

Terese'e baktım. Kendini zor tutuyordu.

"Beni suçladı mı?" diye sordu.

"Ne için?"

Terese hiçbir şey söylemedi.

Mario'nun omuzları düşmüştü. Sesini yumuşattı. "Hayır Terese. Seni hiç suçlamadı. Seni hiçbir şeyden dolayı suçlamadı. Ama ben, yani benim üzerime vazife değil ama onu terkedip gittiğin için suçladım seni. Ama o seni asla suçla-

madı. Bir kez bile."

Terese yine hiçbir şey söylemedi.

"Hazırlanmam lazım," dedi Mario. "Karen'a cenaze hazırlıklarında yardımcı olmam lazım. Hah! Hazırlıklar! Ne iğrenç bir kelime."

Terese hâlâ şaşkındı, ben de bunun üzerine müdahale etmeye karar verdim. "Onu kimin öldürdüğü hakkında bir fikrin var mı?"

"Sen ne iş yaparsın Bolitar? Polis mi oldun şimdi de?"

"Öldürüldüğünde Terese'le ikimiz Paris'teydik."

Mario, Terese'e döndü. "Rick'le görüştün mü?"

"Fırsat bulamadım."

"Seni aradı mı yoksa?"

"Evet."

"Kahretsin." Mario gözlerini yumdu. Hâlâ bizi davet etmemişti ama içeri girmek üzere bir adım attım. Yol vermek üzere geri çekildi. Yalnız yaşayan bir adam olduğunu düşünürken, yerde oyuncaklarla karşılaştım. Mutfak tezgâhının üzerinde boş biberonlar diziliydi.

"Ginny'yle evlendim," dedi Terese'e. "Onu hatırladın mı?"

"Elbette. Buna sevindim Mario."

Mario şöyle bir durup sakinleşmeye çalıştı. "Üç çocuğumuz var. Hep daha büyük bir eve taşınmayı planladık ama bir yandan da burayı seviyoruz. Bir de tabii Londra'da ev fiyatları acayip yüksek."

Kapının başında ayakta duruyorduk.

"Yani Rick seni aradı," dedi Terese'e.

"Evet."

Mario başını salladı.

Sessizliği bozan ben oldum. "Rick'i öldürebilecek birilerini tanıyor musunuz?"

"Rick dünyanın en iyi araştırmacı gazetecilerinden biriydi. Bir sürü insanın başını ağrıtmıştır."

"Özellikle birileri aklınıza geliyor mu?"

"Hayır, özellikle hiç kimse gelmiyor aklıma. Ama hâlâ bu sizi neden bu kadar ilgilendiriyor anlamış değilim."

Ona açıklamak istedim ama bunun için zamanımızın olmadığını biliyordum.

"Lütfen Mario. Bu çok önemli," dedi Terese.

"Size göre öyle. Bana hiç de öyle gelmiyor."

"Beni bilirsin," dedi Terese. "Bir şeyin üzerinde bu kadar duruyorsam gerçekten önemli bir şeydir."

Bir an durup düşündü Mario.

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Rick neyin üzerinde çalışıyordu?" diye sordu Terese.

Mario yüzünü yana çevirip dişleriyle alt dudağını ısırmaya başladı. "Birkaç ay önce "Melekleri Koru" adlı bir yardım derneğini araştırmaya başlamıştı."

"Nasıl bir dernek bu?"

"Açıkçası pek emin değilim. Başlangıçta yaşama hakkını savunan, kürtaj kliniklerini, planlı ebeveynliği, kök hücre araştırmaları ve benzer şeyleri protesto eden klasik bir evanjelist grup olarak ortaya çıkmalarına rağmen, sonradan dağıldılar gibi. Rick bu kuruluşu araştırmaya adamıştı kendini."

"Peki ne buldu?"

"Bildiğim kadarıyla fazla bir şey bulamadı. Finansal kaynaklarına ulaşamadık. Onları takip etmekte zorlandık.

Temelde kürtaja, kök hücre araştırmalarına karşıydılar ve evlat edinmeyi destekliyorlardı. Gerçek şu ki, oldukça sağlam bir örgüt yapıları var gibiydi. Şu kürtaj karşıtlığı konusuna fazla girmek istemiyorum ama sanırım kısır insanların evlat edinmesinin uygun bir alternatif olduğunu düşüneceğinin farkındalardı. Bu yüzden de "Melekleri Koru" bu konunun üzerinde yoğunlaşmıştı. Klinikleri topa tutmak yerine istenmeyen gebelikler sonucu doğan çocukların evlatlık olarak verilmesi üzerinde çalışıyorlardı.

"Rick de bununla ilgileniyordu öyle mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Bilemiyorum."

"Onu bu araştırmaya iten ne oldu?"

"Emin değilim." Sesi kısık çıkmaya başlamıştı artık.

"Ama bir fikrin vardır öyle değil mi?"

"Babasının ölümünden sonra bu araştımaya başladı diyebilirim." Mario, Terese'e döndü. "Sam'den haberin var mı?"

"Evet. Karen söyledi."

"İntihar etti."

"Hastaydı değil mi?"

Evet anlamında başını salladı Mario. "Sam, Huntington hastasıydı."

"Şaşırdın değil mi? Kimseciklere söylememişti. Ağırlaştığında bile. En kolay yolu seçti sonunda."

"Ama... nasıl olur?... Benim hiç haberim..."

"Rick'in haberi oldu sanki. Sam'in bile ağırlaştığında haberi olmuş."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Huntington hastalığıyla ilgili bir şeyler biliyor musun?" diye sordu Mario.

Başını salladı Terese. "Bununla ilgili bir haber yapmıştım. Kesinlikle kalıtımsal bir hastalık ve mutlaka aileden birisinde görülmesi gerekiyor. Eğer ebeveynlerden birinde varsa çocuklarına hastalığı aktarma riski yüzde ellidir."

"Çok doğru. Bence Sam'in babası, yani Rick'in büyükbabası bu hastalığa yakalanmış ama hastalık henüz belirtilerini göstermeden Normandiya'da ölmüş. O yüzden de Sam bunu bilmiyordu."

"Peki Rick test yaptırmış mı?" diye sordu Terese.

"Bilmiyorum. Karen'a bile bütün hikâyeyi anlatmadı. Yani babasının ölümcül bir hastalığa yakalandığını söylemedi ona. Neyse, sonuçta bir süre Birleşik Devletler'de kalıp sanırım babasının işlerini toparladı. Emlak işleri falan. O sıralarda da bu "Melekleri Koru" derneğinden haberdar oldu."

"Nasıl peki?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Kök hücre araştırmalarına karşılar demiştin. Bunun bir şekilde Huntington'la ilgisi olabilir mi?"

"Olabilir. Ama Rick'in ilgilenmemi istediği konu finansal durumlarıydı. Paralarını takip ediyordu. Kurumla, kurucularıyla ilgili her şeyi ama her şeyi öğrenmek istiyordu. Sonra bir gün bana durmamı söyledi."

"Vaz mı geçti?"

"Hayır, o değil. Benim durmamı istedi. O vazgeçmedi. Sadece bana dur dedi."

"Neden peki? Biliyor musun?"

"Tam olarak değil. Geldi ve elimdeki tüm dosyaları

aldı. Sonra da gerçekten bana tuhaf gelen bir şey söyledi."

Mario önce Terese'e sonra da bana baktı. "Bana 'Dikkatli olmalısın. Bir ailen var' dedi."

Bir süre hiçbir şey söylemeden bekledik.

"Ben de bunun üzerine ona 'Sen de dikkatli ol' dedim. Ama sadece umursamadığını belirterek kafasını salladı. Cesaretini kaybettiğini görebiliyordum. Terese onu tanırsın. Onu hiçbir şey korkutamazdı."

Terese başını salladı. "Telefonda da telaşlı bir hâli vardı."

"Bunun üzerine benimle açık konuşmasını söyledim. Ama yapmadı. Aceleyle çıkıp gitti ve o günden sonra ondan haber alamadım. Bugün öldürüldüğünü öğrenene kadar tabii."

"O dosyaların şu anda nerede olduklarını biliyor musun?"

"Genelde kopyalarını ofisinde tutar."

"Onları bulabilirsek belki bir şey elde edebiliriz."

Mario boş boş Terese'in yüzüne baktı.

"Lütfen Mario. Önemli olmasaydı senden böyle bir şey istemezdim biliyorsun."

Mario hâlâ rahatsızlık hissediyordu ama durumun ciddiyetini de anlıyormuş gibi bir hâli vardı. "Yarın sabah ilk işim etrafa bakmak olacak tamam mı?"

Terese'e baktım gözucuyla. Üzerinde gerektiği kadar baskı yapıp yapmadığımızdan emin olamamıştım. Sonuçta bu adam Rick Collins'i çok iyi tanıyordu. Terese'in bastırması gerekiyordu.

"Rick son zamanlarda hiç Miriam'dan bahsetmiş miydi

sana?" diye sordu.

Mario kafasını kaldırıp ona baktı. Biraz düşündü. Açık yüreklilikle cevap vereceğini ummuştum ama sadece, "Hayır," demekle yetindi.

Soru sorması için bekledik ama tek bir şey bile sormadı.

"Miriam'ın..." diye başladı Terese, "Miriam'ın hâlâ hayatta olduğunu düşünüyoruz."

Mario Contuzzi'nin bir şey bilmediğinden emin oldum o anda. Çünkü ancak bir psikopat bu derece başarılı şaşkın rolü yapabilirdi.

Acaba yanlış mı duyuyorum der gibi suratını ekşitti. Sesinde asabiyetin verdiği keskin bir tonlama vardı. "Siz neden bahsediyorsunuz?" Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki Terese bir an geri çekildi. Ona kan örnekleri ve sarışın kızdan bahsederken mümkün olduğu kadar soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Ona video kaydından ve diğer şeylerden bahsetmedim. Yoksa bize inanmakta güçlük çekebilirdi. En iyisi bilimsel ispat yoluna gitmekti. Mesela yapılan DNA testi, kumlu bir video görüntüsü bir delil olamazdı.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden bekledi.

"Kan tahlili yanlış yapılmış olmalı," dedi sonra.

İkimiz de bir şey söylemedik.

"Ya da dur bekle biraz. Rick'i senin öldürdüğünü düşünüyorlar değil mi?"

"Evet. Aslında bu doğru. Terese'in bu işte parmağı olduğunu düşünüyorlar."

"Peki ya sen Bolitar?"

"Rick öldürüldüğünde ben New Jersey'deydim."

"O zaman Terese'in yaptığını düşünüyorlar öyle mi?"

"Evet."

"Polisleri bilirsin. Akıl oyunları oynuyorlar. Ölmüş kızınızın hâlâ hayatta olabileceğini söylemekten daha iyi bir akıl oyunu olabilir mi?"

Şimdi suratını asma sırası bendeydi. "Peki bununla ellerine ne geçecek ki?"

"Nereden bilebilirim ki? Ama... Haydi ama Terese. Bunu çok istediğini biliyorum. Kahretsin ben de isterim tabii hayatta olmasını. Ama bu nasıl olabilir ki?"

"İmkânsız ortadan kaldırdığınızda, geri kalan ne kadar ihtimal dışı olursa olsun gerçeğin ta kendisidir," dedim.

"Sör Arthur Conan Doyle," dedi Mario.

"Aynen öyle."

"Bu olayı sonuna kadar araştırmakta kararlı mısın Bolitar?"

"Bilemem. Tek bildiğim ne kadar gerekiyorsa o kadar araştırma yapacağım."

BÖLÜM ON YEDİ

Mario'nun evinden bir sokak ötede Terese, "Miriam'ın mezarını ziyaret etmek istiyorum", dedi.

Yine o meşhur eski taksilerden birine binip sessizce yola koyulduk. Çitle çevrili mezarlığa geldiğimizde, taksiyi kapısında durdurduk. Bütün mezarlıkların bir kapısı vardır ve etrafı çitlerle örülüdür. Korunması gereken neyse artık.

"Burada beklememi ister misin?" diye sordum.

"Evet."

Kutsal zemini ezmekten korkuyormuşcasına ki evet, bundan korkuyordum doğrusu, mezarlığın dışında beklemeye başladım. Bir süre her ihtimale karşı uzaktan Terese'i izledim. Sonra mezarın başında dizleri üzerine çöktüğünde arkamı dönüp yürümeye başladım. Aklından geçenleri, gözünün önüne gelebilecek sahneleri tahmin etmeye çalıştım ama bunun iyi fikir olmadığını düşünüp New York'u, Esperanza'yı aradım.

Altı çalıştan sonra telefonu açtı.

"Saat farkını unuttun dangalak şey."

Saatime baktım. New York'ta saat sabahın beşiydi.

"Haklısın," dedim.

"Yine ne var?"

Ona DNA testinden ve sarışın kızdan bahsettim.

"Terese'in kızı mıymış?"

"Öyle gibi."

"Desene işler iyice karıştı."

"Aynen öyle."

"Benden ne istiyorsun?"

"Sana bazı resimler, kredi kartı ekstreleri falan gönderdim maille," dedim. "Bir de notlar arasında YFAL diye tuhaf bir kısaltma var."

"YFAL mi? O ne ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki bir şifre olabilir."

"Şifreler konusunda sıfırım."

"Ben de ama belki bir şey bulabiliriz. Neyse, Rick Collins'in neyin peşinde olduğunu anlamakla başlayalım işe. Babası da intihar etmiş." Ona adını ve adresini verdim. "Bir de bunu araştıralım."

"İntihar mı etmiş?"

"Evet."

"Bunu niye araştıralım ki?"

"Şüpheli bir şey var mı diye bir bak. Bilemiyorum işte."

Sessizlik oldu. Yürümeye başladım.

"Esperanza? Orada mısın?"

"Seviyorum onu."

"Kimi?"

"Margaret Thatcher'ı. Salak şey... Kimi olacak? Terese'i tabii ki. Bütün kız arkadaşlarından nefret ediyorum."

"Ama Ali'yi seviyorsun," dedim.

"Evet. İyi biri..."

"Ama?"

"Sana göre değil."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Anlatması zor," dedi.

"Ne demek bu şimdi?"

"Seni iyi bir sporcu yapan nedir?" diye sordu Esperanza. "Sadece iyi olmandan bahsetmiyorum. Profesyonelliğin, bir numara oluşun vesaire vesaire."

"Yetenek, çok çalışma, bir de bazı şeyler ırsi tabii."

"Bir sürü insanda var bunlar. Ama seni onlardan ayrı kılan, büyükleri vasatlardan ayıran şey manevi değerlerdir."

"Yani bunun Ali ve benimle ne ilgisi var?"

"Manevi değerleriniz uyuşmuyor."

Bir bebeğin ağladığını duydum telefonda. Esperanza'nın bir buçuk yaşındaki oğlu Hector'dı.

"Hâlâ geceleri zor uyutabiliyorum," dedi Esperanza. "O yüzden telefonuna sıçradım."

"Özür dilerim."

"Önemli değil. Hallederim. Kendine iyi bak. Terese'e sağlam durmasını söyle. Bu işi çözeceğiz."

Telefonu kapattı. Telefona baktım. Genelde Win ve Esperanza bu tip işlere bulaşmamdan nefret ederler. Birden direncimi yitirdiğimi hisssettim. Neden acaba diye düşünürken sokağın diğer ucunda, gözünde güneş gözlükleri olan, Chuck Taylor bilekli basket ayakkabısı ve yeşil tişört giymiş bir ada-

mın öylesine dolanıp durduğunu farkettim. Örümcek adam hislerim harekete geçmişti. Siyah saçları kısacık kesilmişti. Esmer tenliydi. Latin ırkından olabilirdi. Ya da Arap, Yunanlı, hatta belki İtalyan.

Köşeyi dönüp gözden kayboldu. Bir daha ortaya çıkar mı diye bekledim. Çıkmadı. Etrafa, onun yerine başka birinin gelip gelmediğine baktım. Etrafta bir sürü insan gezinip duruyordu ama hiçbiri onun gibi örümcek adam hislerimi harekete geçirmemişti.

Terese geri geldiğinde gözlerinin kuru olduğunu farkettim.

"Taksiye binecek miyiz?" diye sordum.

"Bu bölgeyi iyi bilir misin?"

"Evet."

"Yakınlarda bir yerlerde metro var mı?"

Win olsaydı şimdi, "Biz ona Londra'da alt geçit deriz," diye ukalâlık yapardı kesin.

Bir iki sokak ileri yürüdük.

"Biliyorum çok aptalca bir soru ama," diye başladım. "Sen iyi misin?"

Evet anlamında başını salladıktan sonra, "Doğaüstü güçlere inanır mısın?" diye bir soru sordu.

"Yani? Ne söylemek istiyorsun?"

"Mesela hayaletler, ruhlar, duyular dışı algılama, bunun gibi şeyler."

"Hayır. Neden sordun? Sen inanıyor musun peki?"

Doğrudan cevaplandırmaktan kaçındı Terese. "Miriam'ın mezarını sadece ikinci ziyaret edişim," dedi.

Kredi kartımı bilet satınalma makinesine soktum ve Te-

rese'in tuşlamasını bekledim.

"Buradan nefret ediyorum. Geldiğimde hüzünleniyorum ama mesele sadece bu değil. Mesele hiçbir şey hissetmeyişim. Sanki dünyadaki tüm sefalet, tüm gözyaşları buraya akıtılmış. Hiç durup düşündüğün oldu mu bu konuda bir mezarlığı ziyaret ettiğinde? Kimbilir kaç kişi oluk oluk gözyaşı akıttı. Kimbilir kaç kişi son bir kez sevdiğine elveda dedi. Bilemiyorum ama bütün bu insanların çektikleri acılar bir helezon hâlinde minicik parçalara bölünüp büyük bir negatif enerji oluşturmuş. Buraya gelenler iliklerine kadar ürperiyor. Her taraflarının buz kestiğini hissediyor."

"Ama sen hiç bunları hissetmedin değil mi?" dedim.

"Hiç ama hiç. Bir ölüyü gömüp üzerine bir işaret koymak...bence yer ihlalinden başka bir şey değil."

"Ama yine de bugün gelmek istedin."

"Saygılarımı sunmak için değil."

"Neden peki?"

"Aptalca gelecek biliyorum."

"Devam et."

"Son on yılda bir şeylerin değişip değişmediğini merak ettiğim için geldim. Acaba bir şey hissedecek miyim? Bunun zamanı geldi mi artık diye öğrenmek için geldim."

"Bence hiç de aptalca değil."

"Buraya gelmenin bize yardımcı olacağını düşündüm."

"Nasıl mesela?"

Terese yürümeye devam etti. "Şöyle düşündüm..." durup yutkundu.

"Ne?" dedim.

Güneş ışınlarından etkilenmiş, gözlerini kırpıştırmıştı.

"Ben de doğaüstü güçlere inanmıyorum ama neye inanıyorum biliyor musun?"

Hayır anlamında başımı salladım.

"Annelik bağına. Nasıl anlatsam bilmiyorum. Ben onun annesiyim. Bir kadının hissettiği en güçlü bağ bu olmalı. Bir annenin çocuğuna karşı duyduğu sevgi her türlü sevginin üstündedir. Dolayısıyla nasıl biri olursam olayım bir şekilde bir şey hissetmem lazımdı. Mezarının başına oturduğumda kızımın hâlâ hayatta olup olmadığını hissedebilmem lazımdı. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?"

Aslında böyle bir laf karşısında ukalâ ukalâ "Ama nasıl olur?" ya da "Lütfen kendini üzme bu konuda," falan demem lazımdı ama saçmalamamak için kendimi tuttum. Bir oğlum var. En azından biolojik olarak. Şimdi artık büyüdü ve ikinci kez yurtdışına çıktı. Kabul'e gitti bu seferinde. Sürekli onun için endişeleniyorum ve imkânsız olduğunu bildiğim halde eğer başına kötü bir şey gelirse bunu hissederim gibime geliyor. Belki göğsüm sıkışacak, belki bir ürperti hissedeceğim kimbilir.

"Ne demek istediğini anlayabiliyorum," dedim.

Sanki sonsuza kadar uzuyor gibi gözüken yürüyen merdivenlere bindik. Çaktırmadan arkama baktım. Güneş gözlüklü adamı göremedim.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Terese.

"Otele dönüyoruz. Karen'nın evinde bulduklarımıza bak biraz. Şu YFAL' i düşün bir. Bir şeyler bulabilecek miyiz bakalım. Esperanza sana bulabildiği her şeyi gönderecek. Şu an için bilmemiz gereken şey onu kimin ve neden öldürdüğünü öğrenmek. Bir de son zamanlarda neyin üzerine çalıştığını. Bu

yüzden de evden topladığımız bilgilerin üzerinden geçmeni istiyorum."

"Karen'la konuşmamızdan ne çıkardın?" diye sordu Terese.

"Siz ikiniz yakın arkadaştınız öyle değil mi?"

"Hem de çok yakın."

"O zaman biraz daha kibar olmaya çalışacağım. Bence Karen bir şeyler gizliyor gibi. Yeterince açıksözlü değil. Ya sen? Sen ne çıkardın?"

"Bugüne kadar hayatımda güvenebileceğim tek insanın o olduğunu düşünürdüm," dedi Terese. "Ama haklısın. Bence de yalan söylüyor."

"Ne konuda sence? Bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Bence geçmişe dönüp bana kazayla ilgili ne hatırlıyorsan anlatmalısın."

"Senden bir şey gizlediğimi mi düşünüyorsun?"

"Elbette ki hayır. Ama bütün bu olanlardan sonra belki kazayı yeniden düşünüp değişik ayrıntılar hatırlayabilirsin."

"Yok, hayır. Hiçbir şey gelmiyor aklıma." Pencereden dışarı baktı ama gördüğü sadece tünelin bulanık görüntüsünden başka bir şey değildi. "Son on yıldır düşündüğüm tek şey o gece olanlar. Hiç aklımdan çıkmıyor."

"Anlıyorum."

"Hayır anlamıyorsun. On yıldır Allah'ın her günü o geceyi tekrar tekrar yaşıyorum."

Hiçbir şey söylemedim.

"O geceyi her açıdan irdeledim. Sürekli kendime sorular sorup durdum. Keşke başka bir yoldan gitseydim ya da

onu evde bıraksaydım, keşke işimle ilgili bu kadar hırslı olmasaydım. Her şeyi ama her şeyi düşündüm. Hatırlamam gereken başka bir şey olmadığından eminim. Eksik kalan bir şey yok."

Metrodan çıkıp çıkışa yöneldik.

Otelin lobisinde telefonum bir iki kez titredi. Win'den mesaj gelmişti:

TERESE'İ SÜİTE GETİR. SONRA DA 118 NOLU ODAYA GİT. TEK BAŞINA.

Daha iki saniye geçmemişti ki bir mesaj daha geldi Win'den:

BİR DE "TEK BAŞINA" YAZDIĞIM İÇİN BU MESAJIMA KARŞILIK SAKIN HOMOSEKSÜELLİKLE İLGİLİ BİR ESPRİ YAZAYIM DEME.

Win çok ve boş konuşan biri sayılmazdı. Ama yazarken gereksiz lafkalabalığı etmeye bayılırdı.

Yukarı çıkıp Terese'i süite götürdüm. İçeride internet bağlantısı olan bir dizüstü bilgisayarı vardı. Terese'e onu gösterip, "Belki şu Melekleri Koru'yla ilgili bir şeyler araştırmakla işe başlayabilirsin," dedim.

"Sen nereye?" diye sordu.

"Aşağı ineceğim. Win benimle konuşmak istiyor."

"Ben de gelebilir miyim?"

"Yalnız görüşmek istiyor."

"Hoşuma gitmedi bu," dedi Terese.

"Benim de ama onun da isteklerinin sorgulanması pek hoşuna gitmez."

"Çılgının teki."

"Aslında oldukça sağlıklı biridir. Sadece aşırı derecede

mantığıyla hareket eden biri. Onun için bir şey ya siyahtır ya beyaz." Sonra da ekledim, "Amaca giden her yol mübahtır diye düşünen insanlardan olmaya meyilli olduğunu düşünüyorum."

"Herhâlde çok büyük amaçları var," dedi Terese.

"Evet."

"Win ne hissettiğime önem veriyor öyle değil mi?"

"Win ve bir kadının hisleri," dedim parmaklarımla tırnak işareti yaparak. "Hiç birbiriyle uyuşmayan iki şey."

"Haydi git artık."

"Tamamdır."

"Bana ne konuştuğunuzu söyleyecek misin sonra?"

"Büyük ihtimalle söylemem. Eğer Win senden bir şey saklama gereği duyuyorsa, bildiği bir şey vardır. Ona güvenmen lazım diye düşünüyorum."

Başını sallayıp ayağa kalktı. "Bir duş alıp internet'e gireceğim."

"Tamamdır."

Yatak odasına doğru yürümeye başladı. Ben de koridora çıkmak üzere kapıya yöneldim.

"Myron?"

Ona doğru döndüm. Ayakta durmuş dikkatle yüzüme bakıyordu. Çok güzel, kırılgan ama aynı zamanda güçlü olduğunu düşündüm. Sanki her an yere yıkılacakmış gibiydi. Önüne atlayıp onu korumak istedim birden.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Seni seviyorum," dedi Terese.

Öylesine. Hiç düşünmden. Tüm güzelliği, kırılganlığı, güçlü duruşuyla bana bakıyordu. O an göğüs kafesimden bir

şey çıkıp havalandı sanki. Donakalmıştım. Hazırcevaplığımdan eser kalmamıştı. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Biliyorum. Zamanlamam berbat ve bunu şu an uğraştığımız işlerle karıştırmak istemiyorum. Ama şu veya bu şekilde, eğer Miriam hayattaysa ya da bütün bu olanlar korkunç bir şakadan ibaretse bunu bilmeni istiyorum. Seni seviyorum. Ve bütün bunlar sona erdiğinde senden tek bir şey istiyorum. Bana bir şans vermeni."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, sonra kapattım, sonra yine açıp kapattım. "Ben birisiyle beraberim," diyebildim sonunda.

"Biliyorum. Söylemiştim. Zamanlamam gerçekten çok berbat. Ama önemli değil. Eğer onu seviyorsan yapabileceğim bir şey yok tabii. Ama eğer sevmiyorsan ben burada senin için hazırım."

Terese cevabımı beklemedi. Döndü, banyo kapısını açtı ve içeri girip gözden kayboldu.

BÖLÜM ON SEKİZ

Sersemleyerek asansöre yöneldim.

Ne diyordu Snow Patrol'ün bir iki sene önceki şarkısında? Şu iki sözcük çok şey anlatıyor ama yine de yeterli değil gibi bir şeydi.

Koca bir palavra. Bence fazlasıyla yeterliydi.

Şu anda Arizona'da olan Ali'yi düşündüm. Orada öylece durup bana beni sevdiğini söyleyen Terese'i düşündüm. Terese haklı olabilirdi–en iyisi aşkla işi birbirine karıştırmamaktı. Ama işte söylemişti bir kere ve içim içimi kemirmeye başlamıştı bile.

118 numaralı odaya girdiğimde Win'i peluş kaplı bir koltukta otururken buldum. Artık bardağında ne varsa, içindeki buzların tıkırtısını duyabiliyordum.

Win alkolden etkilenen bir tip değildi ama henüz içki için çok erken bir saat olduğu da açıktı.

Yanına oturdum. Uzun zamandır arkadadaştık onunla.

İkimiz de Duke Üniversitesi'nde okurken tanışmıştık. Okulun ilk günü yeni başlayanların kayıt defterinde gördüğüm fotoğrafını hatırladım. Oldukça garip bir isim yazılıydı altında: Windsor Horne Lockwood III. Saçları inek yalamış gibiydi. Yüzünde kibirli bir ifade vardı. Yurtta asansör olmadığından, babamla ben tek başımıza eşyalarımı dördüncü kattaki odama taşımıştık. Babam her zamanki gibi bir kez bile şikâyet etmeden beni arabayla New Jersey'den Kuzey Carolina'ya kadar getirmiş, tüm ısrarlarıma rağmen en ağır valizleri, dördüncü kata kadar tek başına taşımıştı. Bir ara dinlenmek üzere bir katta oturduğumuzda yeni öğrenci kayıt defterini karıştırdığımda babama fotoğrafını gösterip, "Baba şu çocuğun tipine bir baksana, umarım dört sene hiçbir yerde rastlamam buna," demiştim.

Ama tabii öyle olmadı.

Yıllarca Win'i kimsenin altedemeyeceğini düşünmüştüm. Bir sürü insan öldürmüştü ve evet hiçbiri de bunu haketmemişti. Bilmenizi istiyorum ki bunu söylemek benim de hiç hoşuma gitmiyor. Ama yaşlılık hiç çaktırmadan sokuluverir yanımıza. Yirmili, otuzlu yaşlarda gözünüze uçuk gelen şeylerin, sizi heyecanlandıranların kırkınıza geldiğinizde aslında acınası birer insan olduğunu görürsünüz.

"Mezardan çıkartma işlemi için izin almak imkânsız gibi," diyerek başladı söze. "Ortada bunun için geçerli sebebimiz yok."

"Peki ya DNA testi?"

"Fransızlar test sonuçlarını göndermiyorlar. Rüşvet vermeyi bile denedim."

"Kabul eden olmadı mı?"

"Henüz olmadı. Ama kabul eden birileri çıksa bile bu uzun zaman alabilir. Yani sonuçta elimizde mezarı açmak için yeterli kanıt yok."

Biraz düşündüm. "Bir önerin var mı?"

"Var."

"Seni dinliyorum."

"Mezarcılara rüşvet vereceğiz. Bu işi bu gece iyice karanlık bastığında kendimiz yapacağız. Ufacık bir örnek bize yeter. Laboratuara gönderir, Terese'in DNA testiyle karşılaştırırız." Bardağını şerefe der gibi havaya kaldırdı. "İşte bu kadar."

"Korkunç!" dedim.

"Ama işe yarar."

"Sence bir anlamı var mı?"

"Yani? Ne demek istiyorsun?"

"Neler olacağını biliyoruz."

"Anlatsana."

"Berleand'ın ses tonundan kızın Miriam olduğuna karar verdiklerini anladım. Evet. Bazı şeylere karar vermek için henüz erken. Elimizde kesin bir kanıt yok ama ikimiz de o kayıttaki kızı gördük. Tamam. Tam olarak yüzünü görememiş olabiliriz ama aynı annesi gibi yürüyordu. Anlatabildim mi?"

"Peki poposu da annesine benziyor muydu?" diye sordu Win. "O zaman elimizde sağlam bir kanıt var demektir."

Sadece bakmakla yetindim ona.

İçini çekti. "Genelde kişisel özellikler yüz hatlarından ve hatta boydan bile etkilidir," dedi.

"Anladım."

"Mesela sen ve oğlun için de geçerli bu," dedi Win.

"Oturduğunda aynı senin gibi sallıyor ayaklarını. Aynı senin gibi hareket ediyor. Aynı senin gibi kavrıyor topu."

Daha önce Win'in oğlumla ilgili bir şeyler söylediğini hiç hatırlamıyorum.

"Ama yine de bunu yapmamız lazım," dedim. Şu Sherlock Holmes'un "İmkânsızlar elendiğinde geri kalan, ne kadar ihtimal dışı olursa olsun gerçeğin ta kendisidir," lafı geldi aklıma yine. "Sonuçta Berleand'nın DNA testinde bir yanlışlık olabileceğini de gözönüne almalıyız. Emin olmamız lazım."

"Seninle aynı fikirdeyim."

Bir mezarı açma fikrinden nefret ediyordum. Özellikle de içeride çocuk yaşta ölmüş biri varsa. Bu, Terese'i etkileyebilirdi ama sonra ölüler hakkında söyledikleri geldi aklıma. Win'e teklifini kabul ettiğimi söyledim.

"Bunu söylemek için mi yalnız görüşmek istedin benimle?" dedim.

"Hayır."

Win koca bir yudum içki aldı ağzına, kalktı ve bardağını yeniden doldurdu. Bana teklif etmedi bile. Sert içkilerden hoşlanmadığımı gayet iyi bilirdi. İri kıyım, dayanıklı bir adam olmama rağmen on altı yaşındaki genç bir kız gibi ilk yudumda kafayı buluveririm.

"Havaalanındaki sarışın kızı gördün," dedi.

"Evet."

"Sana saldıran adamlaydı değil mi fotoğrafta?"

"Aynen öyle. Bilmiyor musun sanki?"

"Biliyorum."

"O zaman neden tekrar tekrar soruyorsun?"

Win cep telefonunda bir tuşa basıp kulağına götürdü. "Gelir misin lütfen?"

Bitişik oda kapısı açıldı. Uzun boylu, lacivert takım elbise giymiş bir kadın içeri girdi. Kuzguni siyah saçları ve geniş omuzları vardı. Gözlerini kırpıştırıp, ellerini gözlerine götürdü. "Neden burası bu kadar loş?"

İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Önce Win'inkilerden biri olduğunu sandım ama daha sonra yanlış düşündüğümü anladım. Odanın diğer tarafına geçip boş koltuğa oturdu.

"Lucy Probert," dedi Win. "Burada Londra'daki Interpol'de görevli."

"Tanıştığımıza memnun oldum" a benzer saçma sapan bir şeyler söyledim. Başını sallayıp satınalıp almamakta tereddütte kaldığı modern bir tabloymuşum gibi beni inceledi.

"Anlat ona," dedi Win.

"Saldırdığınız adamın fotoğrafını gösterdi Win bana."

"Ona saldıran ben değilim," dedim. "Bana önce silah çeken kendisiydi."

Bunların hepsi ıvır zıvır ayrıntı der gibi elini salladı Lucy Probert. "Ben uluslararası çocuk kaçakçılığı bölümünde çalışıyorum. Dünyanın pisliklerle dolu olduğunu düşünüyor olabilirsiniz ama inanın bana tahmin ettiğinizden çok daha iğrenç şeyler oluyor. Ahlâksızlarla giriştiğimiz mücadelede arkadaşınız Win bizim için paha biçilmez bir müttefik."

Bahsi geçen arkadaşıma baktım. Her zamanki gibi yüz ifadesinden konunun nereye varacağına dair tek bir ipucu alamamıştım. Win senelerden beri huzuru sağlamak için kurulan yasadışı örgütler gibi hareket ediyordu. Geceleri geç saatlerde dışarı çıkar, New York ya da Philadelphia'nın en tehli-

keli sokaklarında zayıf gördüklerini oracıkta avlayacaklarını sananları sakat bırakmak için saldırıya uğramak ümidiyle dolaşır, yoldan çıkmış birini ya da karısına dayak atan herifleri gözüne kestirip kendi yöntemleriyle sakinleştirmeye çalışırdı. Buna "gece ziyaretlerim" derdi. Bir seferinde polis küçük bir kızı kaçıran bir pedofili yakalamış ama konuşturamadığı ve elinde yeterli delil olmadığı için serbest bırakmak zorunda kalmıştı. Win adama "gece ziyaretinde" bulunmuş, adama kendi yöntemleriyle kızı kaçırdığını itiraf ettirmişti. Kız daha sonra ölü olarak bulundu ve pedofilin şu anda nerede olduğunu kimse bilmiyor. Win'in artık bu işlerle uğraşmadığını ya da en azından daha az dışarı çıktığını düşünürken yanıldığımı anlamıştım. Artık yurtdışında da çalışmaya başlamıştı demek. Kadının dediği gibi çocuk kaçakçılığına karşı mücadelede "paha biçilmez bir müttefik" olmuştu.

"Neyse...Win benden yardım istedi ve ben de kabul ettim tabii," diye devam etti Lucy. "Komiser Berleand'nın tespit ettiği fotoğrafı sistemden çıkartıp kimliğini bulmanın kolay bir işlem olduğunu düşündünüz değil mi?"

"Evet."

"Yanılıyorsunuz. Interpol'ün fotoğraflardan kimlik tespiti için kullandığı sürüyle metod vardır. Mesela bunlar içinde özel bir yazılım var."

"Miss Probert mi?"

"Evet."

"Teknoloji dersine hiç ihtiyacım yok."

"Harika, çünkü buna ne niyetim ne de zamanım var. Söylemek istediğim, bu tip istekler Interpol için rutinin bir parçası. Neyse, akşam ofisten çıkmadan önce fotoğrafı sisteme gös-

terip taratmaya başlattım. Tarama işlemi sabaha ancak biterdi. Beni takip edebiliyorsunuz değil mi?"

Başımı salladım, zira kadının sözünü kesmenin büyük yanlışlık olduğunu anlamıştım. Çok heyecanlıydı.

"Sabah işe geldiğimde kimliğini çıkartıp size göndermeyi düşünürken yanıldığımı anladım. Biri bilgisayarıma girip taramayı durdurmuş. Bana bunu nasıl anladığımı sormayın, bir şekilde anladım işte."

Durdu ve çantasına attı elini. Bir sigara çıkartıp ağzına götürdü. "Siz kahrolası Amerikalılar ve sigara düşmanlığınız. Eğer burada sigara içilmez falan derseniz sizi..."

İkimiz de bu konuda ağzımızı açmadık.

Sigarasını yaktı, derin bir nefes alıp dumanı dışarı verdi.

"Kısacası, fotoğraf gizlenmiş. Sizin deyişinizle 'top secret' yani."

"Nedeni ne olabilir sence?"

"Gizli olmasının nedeni mi?"

"Evet."

"Bilmiyorum. Interpol'de oldukça yüksek bir seviyedeyim. Eğer bu beni bile aşıyorsa, demek ki ultra hassas bir durum var. Anlaşılan sizin şu fotoğraf üst düzeyde birilerine alarm zilleri göndermiş. Londra'daki büyük patron Mickey Walker'ın ofisine çağrıldım. İki senedir onun da bulunduğu tek bir toplantıya katılmamıştım. Beni karşısına oturtup fotoğrafı nereden bulduğumu ve neden kimliğini öğrenmek istediğimi sordu."

"Ona ne söyledin?"

Dönüp Win'e baktığında cevabımı almıştım.

"Güvenilir bir kaynaktan fotoğraftaki adamın kaçakçılık olaylarına karıştığını öğrendiğimi söyledim."

"Peki kaynağın adını sordu mu?"

"Elbette."

"Peki ad verdin mi?"

"Başka seçeneğim yoktu," dedi. "Bir şekilde ortaya çıkartırlardı. Maillerime bakarlardı, telefon kayıtlarımı incelerlerdi. Bir şekilde kaynağımı bulurlardı."

Win'e baktım. Hâlâ hiçbir tepki göstermemişti. Lucy yanılıyordu. Bizi takip edemezlerdi. Ama onu da anlayabiliyordum. Emir büyük yerdendi. Eğer işbirliği yapmazsa bütün kariyerini tehlikeye atmış olacaktı.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Benimle konuşmak istiyorlarmış," dedi Win.

"Nerede olduğunu biliyorlar mı?"

"Henüz değil. Buraya başka bir adla geldim. Ama eğer uğraşırlarsa bizi burada bulurlar."

Kadın saatine baktı. "Dönmem lazım."

Güneş gözlüklü adam geldi aklıma. Örümcek adam hislerimi harekete geçiren adam. "Sizden birileri beni takip ediyor olabilir mi?"

"Sanmam."

"Çok ağır bir itham altındasın," dedim. "Seni buraya kadar takip etmediklerini nasıl bilebilirsin ki?"

Win'e baktı. "Bu adam salak mı, yoksa kadınların zekasına güvenmeyen tiplerden mi?"

Win düşünüp cevap verdi. "Kadınların zekâsına güvenmeyen tiplerden."

"Ben Interpol ajanıyım. Tedbirli olma konusunda uz-

manım."

Ama anlaşılan yeteri kadar tedbirli değildi ki ilk atılımında yakalanıvermişti. Düşüncemi kendime saklamayı tercih ettim. Aslında biraz da acımasızlık gibi geldi bana. Nereden bilebilirdi ki fotoğrafın bu derece önemli olduğunu?

Hepimiz yerimizden kalktık. Elimi sıkıp Win'i yanağından öptü. O gittikten sonra Win'le yeniden koltuklarımıza kurulduk.

"İnterpol'e ne söyleyeceksin?" diye sordum.

"Yalan söylemem için herhangi bir sebep var mı?"

"Gördüğüm kadarıyla yok."

"O yüzden doğruları söyleyeceğim. En azından çoğunu doğru anlatırım. Sevgili dostum, yani bu sen oluyorsun, Paris'te bu adam tarafından saldırıya uğramış. Kim olduğunu öğrenmek istedim. Lucy'ye adamın çocuk kaçakçılığı işinde olduğunu söyleyerek yalan söyledim derim."

"Tabii olabilir."

"Bence de."

"Terese'e anlatmamı ister misin?"

"Lucy'nin adını vermediğin sürece olur."

Başımı salladım. "Şu herifin kimliğini bulmamız lazım."

Win'le birlikte Claridge'in oldukça gösterişli lobisine indik. Aslında giriş salonuna bir keman dörtlüsü koysalar harika olurdu. Otel modern İngiliz kaymak tabakasının hoşlanacağı biçimde, eski İngiliz ve Art Deco tarzı karışımı, hem blucinli turistler'e hitap edecek rahatlıkta ama bir yandan da bazı koltukları ve tavandan sarkan gösterişli süslemeleriyle oldukça ihtişamlı bir tarzda dekore edilmişti.

Hoşuma gidiyordu bu tarz. Win çıkıp gittikten sonra

asansöre doğru yürümek üzere döndüğüm anda bir çift siyah Chuck Taylor basket ayakkabısı çarptı gözüme. Yürümeye başladım, sonra durdum ve ceplerimi yokladım elimle. Arkama dönüp sanki birden bir şey unuttuğumu farketmiş gibi yaptım. Tecrübeli aktör Myron Bolitar. Bu şekilde çaktırmadan siyah Chuck Taylor basket ayakkabılı adamı inceleme fırsatı yaratmıştım kendime. Bu sefer güneş gözlükleri takmamıştı. Onun yerine mavi bir yağmurluk vardı üstünde. Bir de mezarlıktayken kafasında olmayan bir beyzbol şapkası. Ama biliyordum. Bu benim adamımdı ve işinde oldukça iyi gibiydi. Onu hatırlayamayacağımı sanıyordu. Gözlüklü, saçları açıkken şimdi kafasında şapka ve üzerine bir yağmurlukla kamufle edeceğini düşünmüştü kendisini.

Önceleri biraz tereddütte kalsam da artık kesinlikle takip edildiğimden emindim. Mezarlıktaki adamım geri dönmüştü.

Bu durumda yapılabilecek bir sürü şey vardır ama o an oyun oynama havasında değildim. Toplantı salonuna giden dar bir koridora girdim. Günlerden Pazar olduğu için etrafta kimsecikler yoktu. Kollarımı birbirine kavuşturdum, vestiyere dayandım ve adamımın gelmesini bekledim.

Beş dakika sonra içeri girdiğinde gömleğinden kavradığım gibi vestiyere dayadım. "Neden beni takip ediyorsun?"

Şaşkın şaşkın bana baktı.

"Çıkık çenem sana çekici mi geldi? Mavi gözlerim mi etkiledi seni? Biçimli popom mu sebebi? Yoksa pantolonumun beni kilolu gösterdiğini mi düşünüyorsun? Neden? Neden beni sürekli takip ediyorsun? Bana gerçeği söyle!"

Adam bir iki saniye bana baktıktan sonra önceden yapmam gereken şeyi yaptı. Yani saldırıya geçti. Yumruğunu şid-

detli bir şekilde yüzüme savurdu ama onu durdurdum. Sonra dirseğiyle vurmaya yeltendi. Çok hızlıydı. Tahminimden daha hızlı. Darbe çenemin sol tarafına isabet etti. Etkisini azaltmak için kafamı çevirdim ama dişlerimin takırdadığını hissedebiliyordum.

Saldırmaya devam etti. Bir yumruk daha savurdu, sonra yandan bir tekme attı. Sonra da kaburgamın tam altına şiddetli bir darbe indirdi. Canım acımıştı. Eğer televizyonda boks maçı izlediyseniz hemen hemen her maçta spikerin bazen "Rakibine arka arkaya yumruk atıyor," dediğini bilirsiniz. Bütün bu yumruklar sizi sindirir, savunma gücünüzü zayıflatır.

Gerçekten de başım dertteydi.

Bir yandan yanıma silah ve Win'i almadığım için kendi kendimi suçluyor, bir yandan da bu adamdan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum.

Mesela bir bardaki, bir spor müsabakasındaki görünürde en masum dövüşte bile adrenaliniz sizi delirtir, zira vücudunuz beyninizin kabullenemediği o hayatta kalmayı başarma fikrinden haberdardır. Bu durumda düşündüğünüz tek şey pekâlâ öldürülebileceğinizdir.

Yere düşüp yuvarlandım. Vestiyer çok dar bir alandı. Bu herif ne yaptığını çok iyi biliyordu. Sürekli, hiç durmadan tekmeliyordu beni. Sonra kafama bir yumruk indirdi. Aynı bir çizgi filmdeki gibi yıldızlar uçuşmaya başlamıştı kafamın üzerinde. Bir an birilerini yardıma çağırmak için bağırmak geçti aklımdan. Zamanlamasını hesaba katarak birkaç kez daha yuvarlandım. İki alternatifi vardı. Hızla yere düşmek ya da ayak bileği kemiğinin kuru bir dal gibi kırılmasına izin vermek. Düştüğünde nasıl hamle yapacağını gayet

iyi biliyordu ama bu hamlelerin çoğu etkisizdi.

İkimizde yerdeydik şimdi. Canım yanıyordu. Serseme dönmüştüm ama şimdi başlıca iki avantajım vardı. Birincisi her ne kadar artık biraz gevşemeye başlasa da ayağını kavramayı başarabilmiştim. İkincisi artık ikimiz de yerde olduğumuza göre vücut ölçülerimiz önem kazanmıştı. İki elimle birden bacaklarını kavramıştım. Kurtulma çabasıyla debelenmeye çalıştı. Daha da yaklaşıp başımı göğsüne yaklaştırdım. Rakip debelenirken insanların çoğu zarar görmemek için arada belli bir mesafe tutmanın iyi olacağını düşünür. Ama aslında tam tersini yapmanız gerekir. Yüzünüzü rakibin göğsüne dayamalı ve gücünü zayıflatmalısınız. Ben de aynısını yaptım.

Kulaklarımı yumruklamaya çalıştı ama bunun için iki elini birden kullanması gerekiyordu. Dengesini kaybetti. Başımı sert ve hızlı bir şekilde yukarı kaldırıp çenesinin altından sıkıca tuttum. O da aynı şekilde karşılık verdi. Üzerine düştüm. Kavgaların çoğunun yerde bittiğini bir yerlerden duymuşsunuzdur. Eğer iki kişinin gücü birbirine eşitse bu geçerli olabilir. Mesela antrenör Bobby'yle dövüşürken egemen olan kesinlikle bendim. İstediğim gibi yumruk atabiliyor, aradaki mesafeyi koruyabiliyordum. Ama bu herif gerçekten de işini iyi biliyordu. Bu yüzden de sonunda ikimizde kendimizi yerde bulmuştuk. Şimdi artık kim daha fazla baskı yaparsa, kimin tekniği daha iyiyse, kim daha güçlüyse o kazanacaktı. İlk darbenin etkisi hâlâ geçmemişti. Başım dönüyordu. Ama adama kafa atmak işe yaramıştı. Bacağını kavramaya devam ettim. Çok sert bir şekilde bacağını burktum. Yerinde döndü ve tam o anda hayatının hatasını yaptı.

Bana sırtını dönmüştü.

Hızla üzerine sıçrayıp bacaklarımı beline, sağ kolumu da boynuna doladım. Arkasından ne geleceğini çok iyi biliyordu. Panik hâlinde sıçramaya başladı. Dirsek darbemden korunmak için çenesini öne eğdi. Kafasının arkasına avcumun içiyle şiddetle vurdum. Bu onu biraz da olsa yavaşlattı. Hızla alnını tuttum ve geriye çektim. Beni önlemeye çalıştı fakat çenesini yeteri kadar yukarı kaldırmıştım bile. Dirseğimi boğazına bastırdım. Hakimiyeti ele geçirmeye hazırdım artık.

Onu ele geçirmeme çok az kalmıştı ki birden bir ses duydum. Yabancı dilde konuşuyordu biri. Kim olduğuna bakmak için hafifçe doğruldum. Hata yapmıştım. İkinci bir adam odaya girdi. Boynumun arkasına bir darbe indirdi. Elin kenarının kullanıldığı klasik karate darbesi. Vücudumdaki karıncalanma başladığınd,a kavrayışımın gevşediğini hissettim.

Yine aynı adam, yine o yabancı dilde bağırmaya başladı. Kafam karışmıştı. Dövüştüğüm adam kendisini kurtarmayı başarıp yuvarlanarak benden uzaklaştı. Soluk soluğa kalmıştı. Şimdi iki kişilerdi. İkinci adama baktım. Bana silah doğrultmuştu.

İşimin bittiğini düşündüm.

"Kımıldama," dedi adam, yabancı aksanıyla.

Bir yerlerden çıkabilir miyim acaba diye düşündüm ama kapıdan çok uzaklaşmıştım. Dövüştüğüm adam yerden kalktı. Hâlâ zor nefes alıp veriyordu. Birbirimize dikkatle baktık. Bir şey gördüm gözlerinde. Nefretle değil de sanki saygı duyuyormuş gibi bakıyordu. Bilemiyorum.

Sonra elinde silah olan adama baktım.

"Kımıldama," dedi bir kez daha. "Ve bizi de takip etme."

Sonra ikisi de çıkıp gittiler.

BÖLÜM ON DOKUZ

Sendeleye sendeleye asansöre doğru yürüdüm. Hiç kimselere görünmeden odama gidebileceğimi ummuştum ama asansör maalesef lobide durdu. Altı kişilik Amerikalı bir aile, yırtık gömleğime ve ağzımdan akan kana baktı ama hiçbir şey olmamış gibi hiç renk vermeden sadece, "Merhaba" deyip geçtiler. Katları çıkarken büyük olan kız, erkek kardeşini çimdiklemiş, anne rahat durmaları için uyarmış, baba hiçbir şey olmamış gibi önüne bakmış, sonra annebabalarının onları görmediği bir anda kız, erkek kardeşini kaşla göz arasında yine çimdiklemişti.

Odaya girdiğimde Terese çok kısa bir süre şaşkınlık yaşadıktan sonra içeri girmeme yardım etti ve Win'i aradı. Win hemen bir doktor çağırdı. Doktor kırık çıkık olmadığını söyledi. Kısa bir süre sonra iyileşecektim. Beynim ufak bir sarsıntı geçirmişti. Dinlenmeye çok ihtiyacım vardı. Doktorun verdiği sakinleştiriciden sonra kendimi tüy gibi hafif hisset-

tim. Daha sonra hatırladığım tek şey Win'in karanlık odada karşımda durup bir şeyler mırıldandığı. Tek gözümü açtım önce. Sonra da diğerini.

"Aptalın tekisin," dedi Win.

"Bak. Beni düşünme. İyiyim gerçekten."

"Saldırmadan önce beni bekleyecektin."

Yatağımda doğrulmaya çalıştım. Vücudum doğrulmayı istiyor ama başım avaz avaz bunu yapma diye bağırıyordu.

İki elimle birden başımı kavradım.

"Bir şey öğrendim," dedim.

"Dinliyorum," dedi Win.

Perdeler hâlâ kapatılmamıştı. Gece olmuştu. Saatime baktım. On olmuştu ve birden bir şey geldi aklıma.

"Mezarlık," dedim.

"Ne olmuş mezarlığa?"

"Hani mezarlığa gidecektik?"

"Bunu hâlâ istiyor musun peki?"

Başımı sallayıp hızlı bir şekilde giyindim. Terese'le vedalaşacak vaktim yoktu. Daha önceden de konuşmuştuk Win'le. Gelmesi için bir sebep yoktu. Win'in kiraladığı Limuzin, otelin kapısında özel bir parkyerinde duruyordu. Arabaları değişirken, "Al şunu," dedi Win.

Bana küçük bir tabanca uzatmıştı. Bir "NAA Black Widow." Tabancaya baktım. "Bir 22lik mi veriyorsun bana?"

Win her zaman bazukalar ya da el yapımı roket atarlar gibi daha büyük tabancaları tercih ederdi. Bu yüzden şaşırmıştım.

"İngiltere'de ateşli silah taşıyanlar çok ağır cezaya çarptırılıyorlar." Bana ayak bileğine takılan bir tabanca kılıfı

uzattı. "Gizlesen iyi olur."

"Sende de mi bundan var?"

"Şükürler olsun ki hayır. Biraz daha büyüğünü mü isterdin?"

Öyle bir isteğim yoktu. Bileğime soktum. Basketbol oynarken kullandığım bileklikler gelmişti aklıma.

Mezarlığa geldiğimizde biraz ürkeceğimi düşünmüştüm ama hiç de öyle olmadı. Çukurun içindeki iki adam işlerini neredeyse bitirmişlerdi.

Üzerlerinde Sophie halamın Miami'de yürüyüş yaparken giydiği açık mavi renkte kadife eşofmanlardan vardı. Kazının çoğu eserini seyreder gibi kenarda duran sarı renkte mini kazıcıyla yapılmıştı.

Kadife kaplı iki centilmen, tabutu açabilmek için elleriyle çalışmak zorundaydılar.

Evet evet. Artık biraz korkmaya başladığımı söylebilirim.

Yağmur çiselemeye başlamıştı. Ayağa kalkıp aşağı baktım. Win de bana eşlik etti... Hava karanlık olmasına rağmen adamların siluetlerini seçebiliyorduk.

"Bana, bir şeyler öğrendim dedin."

Başımı salladım. "Beni takip eden adamlar. İbranice konuşuyorlardı ve Krav Maga biliyorlardı."

Krav Maga, İsrail güvenlik güçlerinin kullandığı bir dövüş sanatıdır.

"Ve," dedi Win. "Bu konuda gayet de iyilerdi kesin."

"Bilmiyorum anlatabildim mi?"

"Kapı gibi adamlar, iyi dövüşüyorlar, seni öldürmeden çekip gittiler ve aralarında İbranice konuşuyolar." Win ba-

şını salladı "Mossad."

"Bu herşeyi açıklıyor."

Aşağıdaki adamlardan birinin küfrettiğini duyduk.

"Bir sorun mu var?" diye bağırdı Win.

"Bu tabuta bir kilit takmışlar," dedi ses. El fenerine hafifçe vurdu. "İnanamıyorum. Neden? Evimin kapısında bile bu kadar sıkı kilit yok."

"Kırın kilidi," dedi Win.

"Emin misiniz?"

"Tabii ki eminim. Sanki her şeyi usulüne göre yapıyoruz da bir bu kalmıştı."

Adamlar zoraki gülüp işlerine devam ettiler. Biri, "Doğru söze ne demeli?" diye mırıldanmıştı bu arada.

Win dikkatini yeniden bana yöneltti. "Peki Rick Collins'in Mossad'la ne işi olabilir ki? Nasıl karıştı sence?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ayrıca İsrail Gizli Servisi'nin on yıl önceki bir trafik kazasıyla ne gibi bir bağlantısı olabilir?"

"Bu konuda da bir fikrim yok."

Win biraz düşündükten sonra, "Zorra'yı arayacağım," dedi. "Belki o bize yardımcı olabilir."

Çok tehlikeli bir transeksüel olan ve geçmişte bize çok yardımları dokunmuş Zorra, seksenlerin sonunda Mossad'da çalışmıştı.

"Bu işe yarayabilir." Biraz düşündüm. "Masayı üzerine ittiğim adamın Mossad'dan olduğunu farzedelim. Bence bu birkaç şeyi açıklıyor."

"Mesela Interpol'ün kimliğini öğrenmek istediğimizde neden bizi engellediğini," dedi Win.

"Ama eğer o adam Mossad'dansa, ateş ettiğim adam da Mossad'dandır."

Win son söylediğim üzerine biraz düşündü. "Şu ana kadar bildiklerimiz yeterli değil. Zorra'yı arayıp neler bildiğine bir bakalım."

Aşağıdan kazı sesleri duyuluyordu. Sonra bir ses, "Tamamdır!" diye bağırdı.

Aşağı baktık. Elimizdeki feneri tuttuğumuzda iki elin bir kapağı kaldırdığını gördük. Adamlar kapağı kaldırırken karşılaştıkları zorluk nedeniyle homurdanıp duruyorlardı. Tabut standart boyuttaydı. Bu beni şaşırtmıştı, zira yedi yaşındaki bir kız çocuğunun daha küçük bir tabuta konmuş olabileceğini düşünümüştüm. İçinden çocuk ölüsü çıkmayacağını düşünmeye başladım.

Daha fazlasını görmek istemiyordum. Bir adım geri çekildim. İnceleme yapmak, mezardan DNA örneği almak için buradaydım, zira bu testin her şeyi açıklayacağından emindim. Eğer test negatif çıkarsa kimsenin, "Peki gerçek mezardan alındığına emin misiniz?" ya da "Size mezarı kazdık demişlerdir ama belki de kazmadan gitmişlerdir," deme hakkı olmayacaktı. Bu olasılığı ortadan kaldırmak için buradaydım.

Mezar kazıcılardan biri, "Tabutun kapağını açtık!" diye bağırdı.

Win'in aşağı baktığını gördüm. Delikten bir ses daha geldi mırıltı hâlinde. "Aman Tanrım."

Sonra bir sessizlik oldu.

"Ne var?" diye sordum.

"Bir iskelet," dedi Win aşağı doğru dikkatle bakarken. "Küçük bir iskelet. Büyük ihtimalle bir çocuğa ait."

Herkes donakalmıştı.

"Bir örnek alın," dedi Win.

Kazıcılardan bir tanesi, "Ne tür bir örnek?" diye sordu.

"Bir kemik mesela. Eğer herhangi bir doku parçası varsa ondan da olabilir. Şu naylon poşetlere koyup ağzını iyice kapatın."

Demek buraya bir çocuk gömülmüştü. Bunu hiç beklemiyordum doğrusu. Win'e baktım. "Acaba hepimiz yanılmış olabilir miyiz?"

Win omuzunu silkti. "Göreceğiz. DNA yalan söylemez."

"Peki o zaman bu iskelet Miriam Collins'e ait değilse kime ait?"

"İhtimaller çok," dedi Win.

"Mesela?"

"Adamlarımdan bazılarına bu konuyu araştırttım. Şu trafik kazasının olduğu zamanlarda Brentwood'da yaşayan küçük bir kız kaybolmuş. Herkes babasının kaçırdığını söylemiş ama izine hiçbir şekilde rastlanmamış. Baba bugün serbest."

Win'in daha önce söylediği şeyi hatırladım. "Haklısın. Boyumuzu aşan işlere giriştik."

Win hiçbir şey söylemedi.

İlerleyip çukurun içine baktım. Yüzü toprak içindeki adamlardan biri naylon poşeti uzattı. "Hepsi sizin olsun ahbap. Bizden bu kadar. Size iyi şanslar. Cehennemin dibine kadar yolunuz var."

Gecenin bir yarısı rahatsız ettiğimiz çocuktan alınan bir kemik parçasıyla orayı terkettik.

BÖLÜM YİRMİ

Sabah saat bir buçuğa doğru Claridge'e varmıştık.

Win derhâl Mee'yle beraber olmak için yatak odasına daldı. Uzun bir duş aldım. Odanın mini barına göz attığımda bir sürü minik gülen suratla karşılaştım. Yoo-Hoos marka çikolatalı içkiler. Win koymuştu bunları buraya. Alem adam.

En soğuğundan bir tane alıp açtım. Her erkek gibi televizyonu açıp bütün kanalları hızla taradım. Geçen sezonun Amerikan dizileriyle dolu kanallar. Terese'in kapısı kapalıydı ama uyuduğunu sanmıyordum. Oturup derin nefes alıp vermeye başladım.

Saat İki olmuştu. Yani New York'ta akşam sekizdi. Scottsdale, Arizona'da akşamüstü beş.

Telefonuma baktım. Şu anda Arizona'da olan Ali'yi, Erin'i, Jack'i düşündüm. Arizona'yı fazla tanımam. Sadece kurak bir yer olduğunu bilirim. Kim bir çölde yaşamak ister ki?

Ali'nin cep telefonunu çevirdim. Üç kez çaldıktan sonra sıkılgan bir ses tonuyla cevap verdi. "Alo?"

"Merhaba," dedim.

"Numaran gözükmedi ekranda," dedi Ali.

"Elimde başka bir telefon var ama numaram aynı."

Sessizlik.

"Neredesin?" diye sordu Ali.

"Londra'da."

"İngiltere Londra?"

"Evet. Aynen."

Bir ses duyuldu fondan. Jack'in sesi. "Bir saniye tatlım. Telefondayım," dedi Ali. Benimle konuştuğunu her zaman Jack'e söylerdi. Bu sefer hiçbir şey söylememesi dikkatimi çekmişti.

"Yurt dışında olduğunu bilmiyordum," dedi Ali.

"Başı dertte olan bir arkadaşıma yardıma geldim. Kadının..."

"Kadının mı dedin?"

Durdum. "Evet."

"Vay canına. Hiç zaman kaybetmemişsin bakıyorum."

Tam, "Hiç de düşündüğün gibi değil," diyecektim ki kendimi tuttup, "On yıldan beri tanıdığım biri," dedim.

"Anladım. Eski bir arkadaşını görmek için aniden Londra'ya gitmen gerekti öyle mi yani?"

Sessizlik.

Sonra annesine telefonda kiminle konuştuğunu soran Jack'in sesini duydum. Dünyanın öbür ucundaki bir çölden çıkıp tüm Birleşik Devletler'i dolaşan, sonra da Atlantik Okyanusu'nu geçip Londra'ya ulaşan bu ses ürpertmişti beni.

"Kapatmam lazım Myron. Benden istediğin bir şey var mı?"

Güzel soru. Tabii ki bir şeyler vardı ama şimdi zamanı değildi. "Olduğunu sanmıyorum," dedim.

Başka hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı. Telefona bakıp bir an düşündüm. Ali bu ilişkiyi kafasında bitirmişti anlaşılan. Zaten iki gün önce de herşeyi açık açık konuşmamış mıydı benimle? Daha ne olacağını umuyordum ki bu telefon konuşmasıyla?

Neden aramıştım ki sanki?

Çünkü açıkta kalmış konulardan nefret ederim. Çünkü ben en doğrusunu yapmak istemiştim.

Dövüşten kalan acı, vücuduma geri dönmeye başlamıştı. Kalktım, iyice gerindim ve kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Terese'in kapısına baktım. Kapalıydı. Ayaklarımın ucuna basa basa yavaşça kapıyı açtım. Işığı sönüktü. Nefesini dinledim. Hiçbir şey duyamadım. Tam kapıyı kapatıyordum ki, "Lütfen gitme," dediğini duydum.

Durdum, "Biraz uyumaya çalış," dedim.

"Lütfen."

Aşk meşk işlerinde çok titiz davranırım. Hep doğruluktan yanayımdır. Asla rol yapmam. Sadece bir kez on yıl önce müstakil bir adadayken ne hissettiğimi pek anlayamamış, daha sonra olacakları kestirememiştim.

"Gitme," dedi bir kez daha.

Ben de gitmedim.

Öpüşürken önce büyük bir dalgalanma, sonrasında da rahatlama yaşadık. Daha önce hayatımda hiç tatmadığım bir umursamazlık, dinginlik ve teslimiyet. Kalbiniz göğsünüzden

çıkacakmış gibi olur, nabzınız son sürat atmaya başlar, dizleriniz hissizleşir, ayak uçlarınız kıvrılır, kulağınızın içinde bir şey patlar sanki. Bedeninizin her bir noktası rahatlar ve mutlu bir şekilde yenilgiyi kabullenirsiniz. Aynen bunlardı yaşadıklarımız.

O gece hep gülümsedik. Bazen de çığlık attık. O muhteşem çıplak omuzları öptüm. Sabah uyandığımda yanımda yoktu yine, eskiden yaptığı gibi.

Beni terketmemiş, sadece benden önce kalkmıştı, hepsi bu.

Salonda kahve içiyordu. Perdeler açıktı. Eski bir şarkıda şöyle der: Yüzüne vuran sabah güneşi yaşını ele veriyordu. Ama bu hoşuma gitmişti. Üzerinde otelin bornozu vardı. Önü hafifçe açılmıştı. Şimdiye kadar böyle güzellikte bir yaratık gördüğümü hatırlamıyorum.

Bana bakıp gülümsedi.

"Merhaba," dedim.

"Böyle masum rollerini bırak. Bütün gece pestilimi çıkarttın."

"Evet. Gece yapacak başka işimiz yoktu da ondan."

"Çok az uyudun dün gece. Kahve ister misin?"

"Lütfen."

Bana kahve doldurdu. Yavaşça yanına oturdum. Ağrılar şimdi iyice etkisini göstermeye başlamıştı. Arkama dayanıp doktorun verdiği ağrı kesicileri alsam mı diye düşündüm. Ama henüz zamanı değildi. Şu anda bu muhteşem kadınla

birlikte oturup, hiç konuşmadan sakin sakin kahvemi içmek istiyordum.

"Cennetteyim sanki," dedi.

"Evet. Ben de öyle."

"Keşke sonsuza kadar burada böyle kalabilseydik."

"Bu odanın parasına maddi durumum yetmez gibi geliyor."

Gülümsedi. Elini uzatıp elimi tuttu. "Sana bir şey söyleyeceğim."

"Söyle bakalım."

"Bir parçam bütün bu olanları unutup seninle kaçıp gitmek istiyor."

Ne demek istediğini anlıyordum.

"Hep bir şekilde kendimle hesaplaşma yollarını aradım. Belki de şimdi bunu buldum ve bu duyguların beni yok edeceğine dair bir his var içimde nedense."

Bana baktı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Yokolmana izin vermeyeceğim," dedim.

Acı acı gülümsedi. "Sence bunun için yeteri kadar gücün var mı?"

Haklıydı. Bazen böyle saçma sapan laflar ettiğim olur.

"Peki ne yapmak istiyorsun?"

"O gece tam olarak ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Anladım."

"Bana yardım etmek zorunda değilsin," dedi.

"Ama yardım etmem lazım," dedim. "Özellikle de dün geceki performansının hatırına."

"Doğru söylüyorsun."

"Peki bundan sonraki adımımız ne olacak?" diye sordum.

"Karen'ı aradım. Artık her şeyi açık açık konuşmamız gerektiğini söyledim ona."

"Ne dedi peki?"

"Hiç itiraz etmedi. Bir saat sonra buluşacağız."

"Gelmemi ister misin?"

Başını hayır anlamında salladı. "Bu sefer sadece ikimiz başbaşa konuşmalıyız."

"Tamamdır."

Oturup kahvelerimizi bitirdik. Öylece hiç hareket etmeden, hiç konuşmadan, hiçbir şey yapmadan.

Sessizliği bozan Terese oldu. "İkimizden birinin dün geceyle ilgili bir şeyler söylemesi lazım."

"Sana bırakıyorum."

"Lanet olsun! Mükemmeldi!"

Gülümsedim. "Aynen öyle. Yorumu senin yapman iyi oldu. Benden daha iyi tarif ettin çünkü."

Kalktı. Onu seyrettim. Üzerinde otel bornozundan başka bir şey yoktu. Fırfırlı, gösterişli Victoria's Secret'lar da neymiş? G-stringler, topuklu seksi ayakkabılar, ipek çoraplar, kombinezonlar, baby-doll'ler... hepsi palavra. Şu anda üzerinde otel bornozuyla odada gezinen bu kadını hiçbirine değişmem.

"Duşa giriyorum," dedi.

"Bu bir davet mi?"

"Hayır."

"Yaaa!"

"Zamanımız yok."

"Biliyorum."

Eğilip yavaşça dudaklarımdan öptü. "Teşekkürler," dedi.

"Beni dostlarına tavsiye edebilirsin," ya da "Müşteri memnuniyeti bizim için çok önemlidir," gibi alaycı bir şeyler söylemek geldi içimden ama ses tonundaki yumuşaklık beni bundan vazgeçirdi. İçim acımıştı. Elini sıktım ve tek kelime etmedim. Sonra da uzaklaşırken ardından baktım.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Win bana bir bakış atıp, "Sonunda yatmışsınız," dedi.

İtiraz etsem bir şeye yaramazdı. "Evet."

"Ayrıntıları alalım."

"Bir centilmen asla böyle şeyleri anlatmaz."

"Ama bilirsin ki detaylara bayılırım," dedi mahsun mahsun.

"Sen de bilirsin ki benden bu konularda hiçbir şey öğrenemezsin."

"Ama seyretmeme izin vermiştin. Kolejde Emily'yle çıkarken pencereden sizi seyretmeme izin vermiştin."

"Hayır. İzin falan vermedim. Sen kendin baktın. Hatta panjuru indirdiğimde zorla açtın. Sen domuzun tekisin. Biliyorsun değil mi?"

"Bazıları bana, ilginç demeyi tercih eder."

"Ama bence çoğu insana göre sen bir domuzsun."

Win omuzunu silkti. "Beni olduğum gibi sev."

"Neyse. Sen ne yaptın?" dedim.

"Biz de seviştik sizin gibi."

"Onun dışında."

"Bir fikrim var," dedi Win.

"Dinliyorum."

"Belki de kızın kanının cinayet mahalline nasıl geldiğinin daha basit bir açıklaması vardır. Şu "Melekleri Koru" derneği. Kök hücreyle uğraşıyorladı değil mi?"

"Bir şekilde evet, sanırım kök hücre çalışmalarına karşılar."

"Bir de Rick Collins'in babası bu hastalığa yakalandığı için Huntington hastası olabileceğini düşündüğünü biliyoruz." "Evet."

"Bazı insanlar günümüzde çocuklarının göbek kordon kanını saklıyorlar. Belki ileride kullanabilirler düşüncesiyle donduruyorlar. Bunun içinde bir sürü kök hücre mevcut. Bunlar bir problem olduğunda çocuklarının, hatta bazen kendilerinin bile hayatını kurtarabilir. Belki Rick Collins'de kızınıngöbek kordonunu dondurmuştur. Huntington hastalığına yakalandığını öğrendiğinde de bunu kullanabileceğini düşünmüştür."

"Kök hücre, Huntington hastalığını iyileştirmez."

"Evet."

"Yani öldürüldüğünde elinde dondurulmuş göbek kordonu kanı vardı ve yerlere döküldü öyle mi? Bunu mu demek istiyorsun?"

Win omuzunu silkti. "Miriam Collins'in bu kadar zaman

hayatta olması daha mı inandırıcı sence?"

"Peki ya havalimanındaki sarışın?"

"Dünyada o kadar çok sarışın var ki. Gördüğün genç kız başka biri de olabilir."

Düşündüm. "Ama hâlâ Rick Collins'i kimin öldürdüğünü öğrenemedik."

"Doğru."

"Ben hâlâ bütün bunların on yıl önceki trafik kazasıyla bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Nigel Manderson'un yalan söylediğini biliyoruz."

"Evet," diye onayladı Win.

"Karen Tower da bir şeyler saklıyor."

"Peki ya Mario?"

"Ne olmuş ona?"

"O da bir şeyler saklıyor olabilir mi?"

Düşündüm. "Olabilir. Rick'in dosyalarına bakmak için buluşacağız bu sabah. Bir ara ondan daha fazla bir şeyler öğrenmeye çalışırım."

"Bir de şu İsrailliler var–belki de Mossad seni takip ediyor. Zorra'yı aradım. Bir şeyler öğrenmeye çalışacak."

"İyi."

"Ve sonunda Paris'te çıkardığın kavga ve hapse girmen Interpol'dekilere alarm göndermiş olabilir."

"Interpol ziyaretin nasıl geçti?"

"Sorularına karşılık onlara hikâyemizi anlattım."

"Bir şeyi anlamıyorum," dedim. "Neden hâlâ beni sorguya çekmediler?"

Win gülümsedi. "Neden olduğunu biliyorsun."

"Nasıl olsa sürekli takip ediliyorum."

"Doğru cevap."

"Mesela şimdi buradalar mı?"

"Sağ köşedeki siyah arabaya bak."

"Mossad da bir yandan takip ediyor olmalı."

"Çok popüler oldun."

"Çünkü çok iyi bir dinleyiciyim. İnsanlar kendilerini dinleyenleri severler."

"Gerçeği söylemek gerekirse öyle."

"Hem de eğlenceliyimdir."

"Ve son moda bütün dansları da bilirsin. Peki şu seni takip edenler konusunda ne yapacaksın?"

"Atlatacağım onları."

"Sorun yok o zaman."

Takipçileri atlatmak o kadar kolay bir şey değildir. Win'in ayarladığı arabanın camları siyah filmle kaplanmıştı. Bir çok çıkışı olan yeraltı garajına doğru sürdük. Orada arabayı değiştirdik.

Terese şu anda Karen'la olmalıydı. Ben de Mario Contuzzi'yi görmeye gidiyordum.

Yirmi dakika sonra Contuzzi'nin dairesinin önündeydim. Kapısını çaldım. Cevap yoktu. Saatime baktım. Beş dakika erken gelmiştim. Olup biteni düşündüm. Evet. Paris'teki olaylar sonrasında Interpol deliye dönmüş olmalıydı.

Peki acaba Paris'te bana silah çeken herif kimdi?

Adamın kimliğini öğrenmek için bütün yalakalıkları yapmıştım. Belki Mario'yu beklerken en dolambaçsız yolu dene-

meliyim diye aklımdan geçirip, Berleand'ı direkt hattından aradım.

İki kez çaldıktan sonra Fransızca konuşan biri telefonu açtı.

"Komiser Berleand'la görüşmek istiyordum."

"Tatile çıktı. Size yardımcı olabilir miyim?"

Tatil mi demişti? Berleand'ı Cannes plajlarına uzanıp güneşlenirken gözümün önüne getiremiyordum bir türlü.

"Onunla görüşmem lazım."

"Kim arıyor acaba?"

Hiç sakınca görmeden, "Myron Bolitar," deyiverdim.

"Üzgünüm. Tatilde kendisi."

"Acaba onu arayıp Myron Bolitar'ın aradığını söyler misiniz lütfen? Çok acil."

"Lütfen bekler misiniz?"

Durdum.

Bir dakika kadar sonra kaba ama mükemmel Amerikan aksanıyla konuşan bir ses telefonu aldı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Sanmam. Komiser Berleand'la konuşmak istiyorum."

"Benimle konuşabilirsiniz Bay Bolitar."

"Ama biraz sert birine benzemiyorsunuz," dedim.

"Evet, öyleyim. Bizi atlatmanız çok akıllıca olabilir ama hiç de komik değildi."

"Siz kimsiniz?"

"Özel Ajan Jones diyebilirsiniz bana."

"Size Süper Ajan Jones desem? Neyse, komiser Berleand nerede?"

"Komiser Berleand tatile çıktı."

"Ne zamandan beri tatilde kendisi?"

"Size şu fotoğrafı gönderdiğinden beri. O'ydu değil mi fotoğrafı gönderen?"

Bir an duraksadım. "Hayır, o değildi," dedim sonunda.

"Mutlaka öyledir. Siz neredesiniz Bolitar?"

Contuzzi'nin dairesinden bir telefon sesi geliyordu. Bir, ikiii, üç kez çaldı.

"Bolitar?"

Telefon altı çalıştan sonra durdu. Cevap veren olmamıştı.

"Sizin hâlâ Londra'da olduğunuzu biliyoruz. Tam olarak neredesiniz?"

Telefonu kapatıp Mario'nun daire kapısına baktım. Telefon sürekli çalmıştı. Cep telefonu değildi bu. Sabit bir telefon sesiydi. Elimle kapıyı yokladım. Kalın ve sağlamdı. Soğuk yüzeyine kulağımı dayadım ve bir yandan da ekrana bakarak Mario'nun cebini tuşladım. Telefon bağlanana kadar bir iki saniye bekledim. Daireden şimdi de Mario'nun çalan cep telefonunun belli belirsiz sesi geliyordu. Sabit hattın sesi daha net ve yüksek perdeden gelirken cep telefonunun sesi çok zor duyuluyordu. Bir an korku ve endişeyle irkildim. Belki endişelenecek bir durum yoktu ve evet, üzücü bir gerçek ama hemen hemen herkesin neredeyse tuvalete giderken bile cep telefonlarını yanına aldıkları bir çağda yaşıyorduk. Ayrıca bir televizyonda haber muhabiri olarak çalışan birinin, telefonunu evinde bırakma ihtimali neredeyse yok gibiydi.

"Mario?" diye bağırdım.

Bir yandan da kapıyı yumrukluyordum.

"Mario?"

Cevap vereceğini düşünmemiştim tabii ki. Kulağımı dayadığımda bir inilti, bir hırıltı, bir yardım çağrısı duyacağımı düşünüyordum.

Hiç ses yoktu.

Fazla seçeneğim yoktu. Geriye çekildim ve bacağımı kaldırıp şiddetle kapıya vurdum. Yerinden kımıldamamıştı bile.

"Çelik kapı, ahbap. Asla kıramazsın."

Sesin geldiği yöne doğru döndüm. Adamın üzerinde siyah deri bir ceket, içinde de bir gömlek vardı. Çok cılızdı. Burnunda halka şeklinde bir piercing vardı. Saçı kelleşmeye başlamıştı ve kafasında kalan azıcık saçı da jöleyle punklar gibi havaya dikmişti. Elli yaşlarında olmalı diye düşündüm. 1979'larda bir gay bardan evine dönen biri gibiydi.

"Contuzzi'leri tanıyor musunuz?" diye sordum.

Adam gülümsedi. Dişlerinin de kâbus gibi olabileceğini düşünürken beni şaşırttı. Yaşına göre muhteşem düzgün ve beyaz dişleri vardı. "Ah," dedi, "Amerikalısınız."

"Evet."

"Mario'yu tanıyıp tanımadığımı mı soruyorsunuz?"

Hiç uzatmaya gerek duymadan, "Evet," dedim.

"Sana ne söyleyebilirim ki ahbap? Genelde kendi hallerinde sessiz sedasız yaşayan bir çift. Ama ne derler bilirsin. Karı kapıdan, metres bacadan."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Dün akşam bir kız geldi eve. Sanırım karısının bundan haberi yoktu. Anlarsın işte. Müziği sonuna kadar açtılar. The Eagles çalıyordu. Siz Amerikalılar böye berbat müzik yapan bir topluluk çıkarttığınız için utanmalısınız."

"Bana kızdan bahsedin biraz."

"Neden ki?"

Hiç ona açıklama yapacak vaktim yoktu. Tabancamı çıkarttım ama ona doğru doğrultmadım. Sadece tabanca taşıdığımı bilmesini istemiştim. "Amerikan polisiyle çalışıyorum," dedim. "Mario'nun başı belada olabilir."

Belki tabancam bu çakma Billy Idol'ı korkutmuş olabilirdi ama hiçbir şey çaktırmamıştı. Kemikli omuzlarını silkip, "Sana ne diyebilirim ki? Genç, sarışın bir kızdı. Pek dikkat etmedim nasıl olduğuna. Ben çıkarken gelmişti dün akşam."

Genç ve sarışın demişti. Kalbim hızla atmaya başlamıştı. "Bu daireye girmem lazım."

"Tekmeleyerek girmeye çalışırsan bacağını kırarsın ahbap."

Tabancayı kilide yaklaştırdım.

"Hey, bekle biraz. Gerçekten başının belada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

Adam içini çekti. "Bir yedek anahtar koyarlardı. Şuradaki rafa bak."

Kapı kasasının üstündeki rafa uzanıp anahtarı aldım, deliğe soktum. Billy Idol yanıma sokuldu. Kültablası gibi kokuyordu ağzı. Kapıyı açıp içeri girdim. Billy Idol tam arkamdan geliyordu. İkimiz de iki adım atmıştık ki birden yerimizde donakaldık.

"Aman Tanrım!"

Ben hiçbir şey söylemedim. Kımıldayamıyordum. İlk gördüğüm şey Mario'nun sehpanın üzerine izolebantla bağlanmış ayakları olmuştu.

Dün gördüğüm bebek koltuğu ve oyuncaklar bir kenara

toplanmıştı. Acaba Mario son nefesini verirken onlara baktı mı diye düşündüm. Çıplak ayaklarının yanında bir matkap vardı. Ayak uçlarına ve tabanlarına, etrafları bordo renkte küçük delikler açılmıştı. Yanındaki matkapla açıldıklarını biliyordum. Toparlanmaya çalışıp zar zor cesede doğru ilerledim. Dizkapakları, gögüs kafesi de matkap izleriyle doluydu. Gözlerimi yavaşça yüzüne doğru kaydırdım. Yanaklarında, ağzının içinde ve bir de çenesinde matkap izleri vardı. Mario'nun ince hatlı yüzündeki gözleri şaşı şaşı bana bakıyordu. Korkunç acılar çekerek ölmüş olmalıydı.

Billy Idol fısıldadı yeniden, "Aman Tanrım..."

"Ne zaman duydum dedin müziğin sesini?"

"Ha? Ne?"

Sorumu tekrarlayacak gücü kendimde bulamamıştım. Ama bu arada cevabımı da almıştım, "Sabah beşte."

İşkence yapılırken çığlıkları duyulmasın diye müzik sonuna kadar açılmıştı. Hiçbir şeyi ellememiştim ama yerdeki kan taze gibiydi. Beyazımsı kemik tozu saçılmıştı yerlere. Yeniden matkaba baktım. Ucunun çıkarttığı tiz ses önce ete, sonra kıkırdağa ve en sonunda da kemiğe girerken atılan acı çığlıkları duyar gibiydim.

Sonra Terese geldi aklıma. Şu anda Karen'la birlikte bir iki sokak ötedeki evde bulunan Terese.

Koşa koşa kapıya gittim. "Polisi çağırın!" diye bağırdım.

"Bekle biraz. Ne yapıyorsun sen?"

Billy Idol'a cevap verecek durumda değildim şimdi. Tabancayı cebime attım, cep telefonumu aldım ve koşmaya başladım. Terese'in telefonunu çevirdim. Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibiydi. Hızla ve tekrar tekrar asansörün

düğmesine bastım. Telefon dördüncü kez çalarken şöyle bir pencereden dışarı baktım ve onu gördüm birden. Başını kaldırmış bana bakıyordu.

Kamyonetteki sarışın kız.

Beni gördü, döndü ve koşmaya başladı. Yüzüne iyi bakamamıştım. Başka bir sarışın da olabilirdi elbet. Ama değildi işte. O kızdı. Emindim.

Neler oluyordu böyle?

Başım dönmeye başlamıştı. Tam merdivenlerden inmeye karar vermiştim ki asansörün kapıları açıldı. İçeri girdim ve girişe bastım.

Terese'in telefonu telesekretere bağlanmıştı.

Bu imkânsızdı. Karen'la beraberdi ve ne kadar koyu muhabbete girişmiş olurlarsa olsunlar Terese'in telefonunu mutlaka açık tutması gerekirdi.

Kahretsin... Peki şimdi ne yapacaktım?

Matkap geldi gözümün önüne. Terese'i düşündüm. Mario Contuzzi'nin acıyla bakan gözlerini düşündüm. Sarışın kızı düşündüm. Asansör girişe gelip kapı açıldığında gözümün önünden bir bir bu görüntüler geçiyordu.

Karen'nın evine ne kadar uzaklıktaydım?

İki sokak.

Hızla dışarı çıkıp Win'i aradım. İlk çalışta telefonu açtı ve daha cevap vermesine izin vermeden, "Çabuk," dedim, "Karen'nın evine git. Mario ölmüş. Terese de telefonuna cevap vermiyor."

"On dakika sonra oradayım," dedi Win.

Telefonu kapatır kapatmaz titremeye başladı. Bir yandan koşuyor, bir yandan da ekrandaki numaraya bakıyordum.

Birden durdum.

Arayan Terese'di.

Telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Terese?"

Cevap yoktu.

"Terese?"

Sonra matkabın dönerken çıkarttığı keskin, kulak tırmalayıcı sesi duydum.

Kan beynime sıçramıştı. Birkaç saniye sıkı sıkı yumdum gözlerimi. Kaybedecek zaman yoktu. Bacaklarımın titremesini durdurmaya çalıştım ve son sürat koşmaya devam ettim.

Matkap sesi kesilmiş, bir adam konuşmaya başlamıştı.

"İntikamım acı oldu değil mi?"

O son derece düzgün İngiliz aksanı. Paris'te bana, "Beni dinle yoksa seni vururum..." diyen sesin aynısı.

Masayı üzerine indirdiğim adam. Fotoğraftaki adam.

Telefon kapandı.

Bir elim tabancamda, diğer elimle telefonumu kavramıştım. Korku tuhaf bir histir. İnsanın mucizeler yaratmasına neden olur. Arabayı kaldırıp altında ezilen sevdiklerini kurtaran insanların hikâyelerini duymuşsunuzdur mesela.

Ama aynı zamanda sizi felce uğratıp hem bedeninize hem de beyninize zarar vermenize neden olup, nefesinizi tıkayabilir. Son sürat koşarken öyle ağırlaşırsınız ki kara batıp çıkıyor hissine kapılırsınız. Korku her ne kadar sırtımda koca bir delik açmışsa da sakinleşmek zorundaydım.

İleride Karen'nın evini görebiliyordum.

Genç sarışın kız ön kapıda duruyordu.

Beni gördüğünde Karen'nın evine girip gözden kayboldu. Bunun bir tuzak olduğu o kadar açıktı ki. Ama bunu bildi-

ğim halde yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Terese'in telefonundan gelen matkap sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Zaten istedikleri de bu değil miydi? Win on dakika içinde burada olacağını söylemişti. On dakika. Konuşmamızın üzerinden altı yedi dakika kadar geçmiş olmalıydı.

Onu bekleyecek miydim? Ya da bekleyebilecek sabrı gösterebilirmiydim acaba?

Çömelip evlere doğru yaklaşmaya başladım. Win'i aradım, "Beş dakika," deyip kapattı.

Sarışın, evdeydi şimdi. Başka kim vardı vardı acaba içeride? Orada neler oluyordu çok merak ediyordum. Beş dakika. Beş dakika beklemeliydim. Hayatımın en uzun beş dakikası olacaktı bu ama yapabilirdim. Beklemek zorundaydım. Panik yapmadan uslu uslu durup beklemeliydim. Bir pencerenin altında eğilmiş sadece dinliyordum. Hiçbir şey duyulmuyordu içeriden. Ne bir çığlık ne de matkap sesi. Bu iyiye mi işaretti kötüye mi bilemiyordum. Ya her şey için çok geçse?

Sakin olmaya çalışıp duvara yaslandım. Başımın tam üzerinde bir pencere vardı. Evin düzenini hatırlamaya çalıştım. Altında durduğum pencere oturma odasınınki olmalıydı. Neyse. Öyle olsa ne olacaktı ki? Bekledim. Tabancama dokundum. Bu bana iyi gelmişti. Ağırlığı bana güven veriyordu. Bir silah, küçük ya da büyük farketmez, nasıl olursa olsun gücü temsil eder. En iyisi olmasam bile iyi bir nişancı sayılırım. En iyisi olmak için çok çalışmanız gerekir. Ama tam göğüs kafesinin ortasına isabet ettirmeyi de çok iyi beceririm.

Peki şimdi ne yapacaktım?

Sabret ve sesini çıkartma. Win'i bekle. Win çok iyi nişancıdır.

"İntikamım acı oldu değil mi?" demişti o kibar İngiliz aksanı ve sakin ses tonuyla. Yine Mario ve o kahrolası matkap delikleri geldi gözümün önüne. O tahammülü imkânsız acılar. Ne kadar sürmüştü acaba işkence? Mario nereye kadar dayanabilmişti bu acıya? Hemen teslim olmuş muydu, yoksa son nefesine kadar direnmiş miydi?

Polis arabalarının acı sirenlerini duyuyordum uzaktan. Belki de Mario'nun evine gidiyorlardı.

Uzun zamandan beri saat takmadığım için cep telefonuma baktım. Eğer Win sözünde durursa, ki hep sözünde dururdu, gelmesine üç dakika vardı.

Tabancamı gördü mü acaba sarışın kız diye geçirdim aklımdan. Sanmam. Win'in de söylediği gibi İngiltere'de silah taşımak o kadar kolay bir şey değildi. Evin içinde kim varsa büyük ihtimalle silahsız dolaştığımı düşünüyorlardı. Benim için ne kadar zor olsa da tabancamı yeniden ayak bileğimdeki kılıfına yerleştirdim.

Üç dakika.

Telefonum çaldı. Ekrandan yine Terese'in telefonundan arandığımı gördüm. Kısık sesle cevap verdim.

"Dışarıda olduğunu biliyoruz," dedi aynı adam. "Ellerini kaldır ve kapının önüne gel. Ona kadar sayıyorum. Eğer gelmezsen bu güzel bayanlardan bir tanesini vuracağım. Bir, iki..."

"Geliyorum."

"Üç, dört..."

Hiç seçeneğim yoktu.

Çömeldiğim yerden hızla kalkıp evin kapısına doğru koştum.

"Beş, altı, yedi..."

"Onlara bir şey yapma. Gelmek üzereyim."

Onlara bir şey yapma mı? Ne saçma bir laf. Ama şu anda söyleyecek başka bir şey de yoktu.

Kapı tokmağını çevirdim. Kilitli değildi. Hemen açıldı. İçeri girdim.

Aynı ses, "Sana ellerini kaldır demiştim."

Ellerimi yukarı kaldırdım. Fotoğraftaki adam yan odada ayakta duruyordu. Yüzü bandajlıydı. Burnu kırıldığı için gözlerinin altı mosmordu. Ortaya çıkardığım eserden dolayı gurur duymanın sırası değildi şimdi. Elinde bir tabanca vardı. Ayrıca Terese ve Karen, adamın önünde, elleri arkada, diz çökmüş bir şekilde yüzüme bakıyorlardı. Pek zarar görmüşe benzemiyorlardı.

Sağıma soluma baktım. Diğer iki adam, silahlarını başıma doğru hedef almışlardı.

Sarışın kız ortalıkta yoktu.

Hiç sesimi çıkartmadan, mümkün olduğunca zararsız gözükerek öylece durdum. Win eve yakın bir yerlerde olmalıydı. Bir iki dakika daha ağırdan almalıydım. Paris'te dövüştüğüm adamın gözlerinin içine bakıp kontrollü bir ses tonuyla, "Bak. Konuşalım tamam mı. Bütün bunlar için hiç sebep..."

Silahı Karen Tower'ın başının arkasına dayadı, gülümsedi ve tetiği çekti.

Kulakları sağır edici bir ses duyuldu ve kıpkırmızı bir sıvı fışkırdı etrafa. Bir an her şey durdu sanki. Sonra Karen'ın ölü bedeni, iplerinden kurtulmuş bir kukla gibi yere düştü. Terese bir çığlık attı. Belki ben de çığlık atmış olabilirim. Hatırlamıyorum.

Adam silahını Terese'e doğru sallamaya başladı.

Ne olur Tanrım! Hayır hayır hayır...

"Hayıır!"

İçgüdülerim harekete geçmiş, içimdeki ses "Terese'i kurtar!" diye bağırmaya başlamıştı arka arkaya. Sanki bir havuza dalar gibi birden silahlarını başıma yöneltmiş iki adamın üzerine doğru sıçradım. Adamların silahları patlamaya başlamıştı. Başıma hedef alarak hayatlarının hatasını yapmışlardı, zira hedeflerini şaşırtıp yukarı doğru ateş etmelerini sağlamıştım. Göz ucuyla Terese'e baktım. Adamın silahından kurtulmak için kendini yere atıp yuvarlanmaya başlamıştı.

Daha hızlı hareket etmek zorundaydım.

Bir sürü şeyi bir anda yapmaya çalışıyordum. Eğilmek, kurşunlardan kaçmak, odaya girmek, bileğimden tabancamı çıkartmak ve piç kurusunu temizlemek. Adamla aramızdaki mesafe kısalmaya başlamıştı. Zig zag hareketlerle ilerlemek en iyi yoldu ama fazla zamanım yoktu. Yine içimdeki aynı ses, yine Terese'i kurtar diye bağırıp duruyordu.

Yeniden tetiği çekmesine fırsat vermeden adama ulaşmalıydım.

Çığlık çığlığa bağırmaya başladım. Ne korkudan ne de acıdan. Sadece dikkatini çekmek, en azından tereddüt etmesini sağlayıp dikkatini üstüme yöneltmek, bir saniyeliğine bile olsa Terese'i öldürme amacından uzaklaştırmak için.

Gittikçe yaklaşıyordum.

Karen'nın öldürülmesinden bu yana sadece bir iki saniye geçmişti. Ve şimdi hiç planlamadan, hiç düşünmeye fırsat bulamadan neredeyse adamın üzerine yumulmak üzereydim.

Ama geç kalmıştım. Bunu görebiliyordum. Sanki aramızdaki mesafeyi bir şekilde kısaltabilecekmişim gibi uzandım. Ama olmamıştı. Hâlâ uzaktım piç kurusuna.

Yeniden çekti tetiği.

Yine o acı kurşun sesi. Terese yere düşmüştü.

Acıyla, boğuk bir çığlık attım. Bir el göğsüme doğru uzandı ve kalbimi yerinden söküp aldı sanki. Silahını bana doğrultmuş olsa da adama doğru ilerlemeye devam ettim. Artık bir nebze korku duymuyordum. Vahşi bir hayvana dönüşmüştüm. Çömelip beline sarıldığımda silahını tam bana hedef almıştı. Silahını ateşledi ama başarılı olamadı.

Bir el hareketiyle ayaklarını kavrayıp duvara dayadım. Tabancasının arkasıyla sertçe sırtıma vurdu. Başka zaman olsaydı canım çok acırdı ama o an hiçbir şey duymadım desem yeridir. Hiçbir şey umurumda değildi. Uyuşmuş gibiydim. İkimiz de sert bir şekilde yere düştük. Benden biraz uzaklaşmasına izin verdim. Böylece ayağımdaki tabancayı çıkartabilecektim.

Ama hata yapmıştım. Bütün dikkatimi tabancamı çıkartıp piç kurusunu vurmaya verdiğim için odadaki diğer iki silahlı adamın varlığını tamamen unutmuştum. Az önce sağımda duran adam, silahını kaldırmış bana doğru koşuyordu. Tetiği çektiğinde kendimi arkaya doğru attım ama yine çok geçti. Kurşun bana isabet etmişti. Korkunç bir acı duydum. Metalin bedenimi yırtarcasına içime girdiğini, nefesimi kestiğini hissettim. Sırtüstü yere düştüm. Adam yeniden nişan aldığı sırada başka bir silahtan çıkan bir kurşun tam boynuna isabet etti. Dönüp yere düşen adama baktım. Biliyordum.

Win gelmişti.

Diğer adam, yani solumdaki, başını döndürdüğü anda Win tetiği yeniden çekti. Büyük kurşun tam yüzüne isabet edip beynini patlattı. Terese'e baktım. Kımıldamıyordu. Fotoğraftaki, yani onu vuran adam salona doğru koşmaya başladı. Birkaç silah sesi daha duymuştum. Biri adama durmasını ve silahını atmasını söylemişti. Bir şekilde emekleye emekleye salona doğru ilerlemeye başladım. Üstüm başım kan içinde kalmıştı. Sanırım kurşun mideme yakın bir yerlere isabet etmişti. Emniyetli olup olmadığını kontrol etmeden salona girdim. Üstüne atlamalı, piç kurusunun yakasına yapışmalı ve onu öldürmelisin diyordu içimdeki ses. Pencerenin yanındaydı. Acı çekmeme rağmen çılgına dönmüştüm. Öne atılıp bacağını kavradım. Tekme atarak benden kurtulmaya çalıştıysa da yere yatırmayı başardım.

Güreşmeye başladık. Ama o anda duyduğum öfke karşısında kimse beni yenmeyi başaramazdı. Başparmağımı gözüne soktum. Bu hareket onu yavaşlatmıştı. Gırtlağını sıkmaya başladım bütün kuvvetimle. Sağa sola sallanarak yüzüme ve boynuma vurmaya başladı. Sıkmaya devam ettim.

"Dur! Adamı bırak!"

Sesler uzaktan geliyordu. Dışarıda bir kargaşa vardı. Neyin gerçek neyin hayal olduğunu ayırt edemiyordum artık. Belki sadece birer halüsinasyondu bunlar. Amerikan aksanıyla konuşuyordu bir adam. Tanıdık bir ses.

Adamın gırtlağını sıkmaya devam ettim.

"Sana dur dedim. Hemen şimdi. Bırak on!."

Etrafım sarılmıştı. Altı ya da sekiz adam. Hatta belki daha da fazla. Çoğunun silahı bana doğrultulmuştu.

Katille göz göze geldik. Bakışları benimle dalga geçer

gibiydi. Ellerimin gevşediğini hissettim. Emredildiği için mi, yoksa kurşun yarasının acısından mı adamın gitmesine izin verdim emin olamıyorum. Katil nefes almak için tükürüklerini saça saça öksürdü ve bu durumdan yararlanarak silahını çıkarttı.

Tam düşündüğüm gibi.

Kılıfından tabancamı çıkartıp tetiğe dokundum.

Yine o tanıdık Amerikan aksanıyla konuşan ses, "Sakın yapma!" diye bağırdı.

Ama ateş edip etmemeleri umurumda değildi. Parmağım hâlâ tetikte tabancamı tutmaya devam ettim ve ucunu çenesinin altına bastırıp tetiği, çektim. Sıcak, yapışkan bir şeyin yüzüme çarptığını hissettim. Sonra elimden tabancayı bırakıp katilin hareketsiz vücudunun üzerine yığılıverdim.

Bir sürü adam yanıma gelip bizi kaldırdılar. Artık yapmam gereken şeyi yapmıştım ve yaşama arzum, yaşama yapışmak için harcadığım kuvvet tamamen dışa boşalmıştı. Beni döndürüp bileklerime kelepçe takmalarına izin verdim. Ne yaparlarsa yapsınlar umurumda değildi. Artık karşı koyacak, çarpışacak gücüm kalmamıştı. Ellerimi arkadan kelepçelediler. Başımı döndürüp Terese'in hareketsiz vücuduna baktım. Şimdiye kadar hiç bu derece büyük bir acı duymamıştım.

Gözlerini yummuştu. Kısa bir süre sonra, hatta çok kısa bir süre sonra ben de yumdum gözlerimi tıpkı onun gibi.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Susamıştım.

Boğazım kupkuruydu. Gözlerimi açamıyordum. Belki de ikisi de açıktı da ben hissedemiyordum.

Etraf kapkaranlıktı.

Bir motor sesi duydum. Birinin yanı başımda ayakta durduğunu hissettim.

"Terese…"

Bağırmış olabilir miyim acaba? Emin değilim.

Sonra bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum.

Sanki kilometrelerce uzaktan geliyordu sesler. Birisi öfkeli öfkeli bir şeyler söylüyor. Sonra gittikçe yaklaşmaya başlıyor sesler. Daha da yüksek çıkıyor şimdi. Tam kulağımın dibinde.

Gözlerimi açıyorum. Beyaz bir şey görüyorum.

Ses, aynı şeyi tekrar edip duruyor.

"Ah-Med Leh At Min" gibi bir şeyler söylüyor.

Anlamıyorum. Abuk subuk bir şeyler. Ya da hiç bilmediğim bir dil. Bilemiyorum. Hiçbir fikrim yok.

"Ah-Med Leh At Min"

Biri kulağımın dibinde bağırıyor. Gözlerimi sıkı sıkı yumuyorum. 'Yeter!' diye bağırıyorum içimden. 'Sus artık!'

"Ah-Med Leh At Min"

Adam öfke dolu. Hiç durmadan aynı şeyi haykırıyor. Sanırım özür diliyorum.

Biri, "Bizi anlamıyor," diyor.

Sessizlik.

Sırtım ağrıyor.

"Terese..." diyorum yeniden.

Cevap yok.

Neredeyim acaba?

Yine birinin konuştuğunu duyuyorum ama ne dediğini anlamıyorum.

Kendimi yalnız ve bir kenara itilmiş hissediyorum. Sırtüstü uzanmışım. Sanırım titriyorum.

"Sana durumu açıklayayım."

Hâlâ kımıldayamıyorum. Ağzımı açmaya çalışıyor, ba-

şarılı olamıyordum. Gözlerimi açıyorum. Her şey çok bulanık. Sanki kafamı alıp kalın ve yapışkan örümcek ağlarına sarmışlar gibi. Ağlardan kurtulmaya çalışıyorum ama bu imkânsız.

"Hükumet için çalışmıştın değil mi?"

Bana mı soruyorlar diye düşünüyorum bir an, sonra sadece evet anlamında kafamı sallamakla yetiniyorum.

"O zaman şu anda bulunduğumuz yerler sana yabancı değildir. Ya da en azından bu tip yerlerde bulunmamış olsan bile böyle yerlerin olduğunu duymuşsundur."

Gözümle görmediğim şeylere asla inanmam. "Hayır," dediğimi hatırlıyorum hayal meyal. Ya da içimden mi söyledim bilemiyorum.

"Kimsenin nerede olduğundan haberi yok. Kimse seni bulamaz. Seni burada sonsuza kadar tutabiliriz. İstediğimiz zaman seni öldürebiliriz. Ya da gitmene izin veririz."

Pazularımdan kelepçelemişler. Bileklerimde de kelepçeler var. Kurtulmaya çalışıyorum ama yararı yok. Koluma bir şeyler batıyor sanki. Kımıldayamıyorum. Karşı koyamıyorum.

Altı yaşımdayken babamın beni Northfield Bulvarı'nda düzenlenen Kiwanis Karnavalı'na götürdüğünü hatırlıyorum. Saçma sapan yarışmalar, sıradan eğlenceler işte bilirsiniz. "Korku tüneli" de bunlardan biri. Aynaların, koca kafalı palyaçoların bulunduğu, korkunç kahkahaların atıldığı bir çadır. İçeri giriyorum. Yaşım bunlardan korkacak kadar küçük değil. İçeride yolumu kaybediyor ve çıkışı bulamıyorum. O koca kafalı palyaçolardan biri üzerime atlıyor. Ağlamaya başlıyorum. Sendeliyor, ne yapacağımı bilemiyorum. Başka bir palyaço kahkahalar atıp benimle dalga geçiyor.

İşte aynen bu hisler içindeyim şu anda.

Sonra babamı yardıma çağırıyorum. Sesimi duyup adımı haykırmış, sonra içeri girmiş, ince bir duvarın arkasında beni bulup sakinleştirmiş.

Babamı düşünüyorum. Gelip bulur, yine kurtarır beni.

Ama kimse gelmiyor.

"Rick Collins'i nereden tanıyorsunuz?"

Gerçeği söylüyorum. Bilmem kaçıncı kez. Çok bitkinim.

"Peki, Mohammad Matar'ı nereden tanıyorsunuz?"

"Onun kim olduğunu bilmiyorum."

"Paris'te öldürmek istediğiniz adam o'ydu. Sonra tam biz onu Londra'da yakalayacakken onu öldürdünüz. Kim kiraladı sizi?"

"Kimse. Bana saldırdığı için öldürdüm."

Herşeyi açıklıyorum. Sonra birden bir şey oluyor bana. Ne olduğunu bilmiyorum.

Yürüyorum. Ellerim arkadan sıkı sıkı bağlanmış. Küçük ışık huzmeleri dışında hiçbir şey görmüyorum. Omuzlarımdan kaba bir şekilde itiliyorum.

Sırtüstü uzanmışım.

Bacaklarım bağlanmış. Göğsümün etrafında sıkı sıkı sarılmış bir kemer var.

Vücudum sert bir zemin üzerine kementle tutturulmuş.

En ufak bir şekilde kımıldayamıyorum.

Birden ışık huzmeleri yokoluyor. Çığlık atıyorum. Tepetaklak oldum sanırım. Emin değilim.

Kocaman ıslak bir el yüzümü kaplıyor. Burnumu kavrayıp ağzımı kapatıyor.

Nefes alamıyorum. Hareket etmeye çalışıyorum ama kollarım ve bacaklarım bağlı.

Biri başımı tutuyor. Dönemiyorum bile. O kocaman el, yüzüme daha sıkı bastırıyor. Hiç nefes alamadığım için panik oluyorum. Kesin boğulacağım.

Nefes almaya çalışıyorum. Ağzımı açıyorum. Haydi nefes al. Nefes alman lazım. Ama yapamıyorum. Boğazımdan giren su, burnumdan dışarı fışkırıyor. Nefesim kesiliyor. Akciğerlerim yanıyor. Neredeyse patlayacağım. Kaslarım yırtılacak sanki. Hareket etmem lazım ama yapamıyorum. Kaçmam imkânsız.

Nefes almam imkansız.

Ölüyorum.

Birinin ağladığını duyuyorum. Birden kendi sesimi duyduğumu anlıyorum. O ağlama sesi benden çıkıyor.

Aniden son derece yakıcı bir acı hissediyorum.

Sırtım kamburlaşıyor. Gözlerim yerinden fırlıyor sanki. Çığlık atıyorum.

"Tanrım! Lütfen!"

Kendi sesimi tanıyamıyorum. O kadar cılız çıkıyor ki. Kendimi o kadar güçsüz hissediyorum ki.

"Sana birkaç sorumuz olacak."

"Lütfen yeter artık. Hepsine cevap verdim."

"Daha sorularımız bitmedi ama."

"Peki sonra gidebilir miyim?" diye yalvarıyorum.

"Bu, sana bağlı."

Yüzüme tutulan parlak bir ışıkla sıçrıyorum.

Gözlerimi kırpıştırıyorum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Nefes alamıyorum. Nerede olduğumdan haberim yok. Neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. En son neler yaşadığımı. Silahımı piç kurusunun çenesine dayamış, tetiğe basmıştım.

Bir şey daha vardı. Beynimin köşesinde bir şey. Hiç hatırlayamadığım. Rüya olabilir mi acaba? O hissi bilirsiniz. Sabah kalktığınızda gece gördüğünüz kâbus ne kadar canlı olursa olsun, kendinizi hatırlamak için zorladıkça, aynı bir duman gibi yavaş yavaş yokolur gider zihninizden. İşte o an yaşadıklarım da aynen böyle. Ben hatırlamak istedikçe o kaybolup gidiyor.

"Myron?"

Sakin, mekânik bir ses. Korkudan siniyorum. Müthiş bir utanç içindeyim. Nedenini bilmiyorum.

Uslu uslu, "Evet?" diye cevap veriyorum.

"Bu yaşadıklarını unutacaksın. Yoksa senin için iyi ol-

maz. Çünkü kimse sana inanmayacak. İnansalar bile kimse bizi bulamayacak. Nerede olduğumuzu bilmiyorsun. Neye benzediğimizi bilmiyorsun. Ve unutma ki seni buraya yeniden getirebiliriz seni. İstediğimiz zaman yakalayabiliriz seni. Sadece seni değil, aileni de. Miami'deki annneni ve babanı, Güney Amerika'daki erkek kardeşini. Anlıyorsun değil mi?"

"Evet."

"Unut herşeyi. Herkes için iyi olur bu. Tamam mı?"

Tamam der gibi sallıyorum başımı. Sonra gözlerimi yumup derin bir uykuya dalıyorum.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Korkuyla uyandım. Kalbim son sürat atıyordu. Bütün vücudumu saran panik, nefes almamı zorlaştırıyordu. Ben, ben olmaktan çıkmıştım sanki.

Sonunda kırpıştıra kırpıştıra gözlerimi açmayı başarabildim. Odaya şöyle bir göz attım. Nabzımın yavaşladığını ve panik hâlimin azaldığını hissettim. Esperanza bir sandalyeye oturmuş, tüm dikkatini iphone'nuna vermişti. Parmakları ekranın üzerinde dans ediyor, büyük ihtimalle müşterilerimizden birinin sorununu çözmeye uğraşıyordu. Ben işimi seviyorum ama o işine aşık.

Bir süre onu seyrettim, zira tanıdık bir yüz görmek beni müthiş derecede rahatlatmıştı. Esperanza'nın üzerinde beyaz bir bluz, gri bir takım vardı. Yuvarlak küpeler takmıştı. Kuzguni siyah saçlarını topuz yapmıştı. Arkasındaki pencere açıktı. Gece olduğunu görebiliyordum.

"Hangi müşteriyle yazışıyorsun?" diye sordum.

Sesimi duyar duymaz gözleri faltaşı gibi açıldı. Iphone'nunu masaya bırakıp hızla ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Tanrım! Myron! Tanrım!"

"Nedir bu heyecan? Öleceğimi mi sanmıştın?"

"Neden ki?"

"Sen genelde yavaş hareket edersin de. Nedir bu hız?"

Ağlamaya başladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Esperanza'nın ağladığını hiç görmemiştim o güne kadar.

"Vay be... gerçekten de ölüyordum galiba."

"Saçmalama," dedi yanaklarından süzülen gözyaşlarını silerek. Sonra bana sarıldı. "Tamam tamam. İstediğin kadar saçmalayabilirsin."

Omuzunun üzerinden etrafa baktım. Standart bir hastane odasındaydık. "Ne zamandan beri buradasın?" diye sordum.

"Fazla değil," dedi Esperanza bana sarılmaya devam ederek. "Ne hatırlıyorsun?"

Düşündüm. En son Karen ve Terese'in vurulmasını hatırlıyordum. Onları vuran adam geldi aklıma. Onu temizlediğim. Yutkundum ve toparlanmaya çalıştım. "Terese nasıl?"

Esperanza beni bırakıp doğruldu. "Bilmiyorum."

Bu cevabı beklemiyordum ondan. "Nasıl bilmezsin?"

"Açıklaması zor. En son hatırladığın şey ne?"

Beynimi zorladım. "Hatırladığım en net şey şu: Terese ve Karen'ı vuran piç kurusunu öldürüşüm. Sonra bir sürü adam üzerime çullandı."

Başını salladı, evet anlamında.

"Ben de vurulmuştum değil mi?"

"Evet."

Bu, neden hastane odasında olduğumu doğruluyordu.

Esperanza kulağıma doğru eğilip fısıldadı. "Tamam. Bir saniye beni dinle. Kapı açılıp içeri biri girerse, hemşire falan, hemen sus. Onun yanında tek kelime etme. Anladın mı beni?"

"Hayır, anlamadım."

"Win'in talimatı. Sadece uyu. Tamam mı?"

"Tamamdır," dedim. "Londra'ya bana bakmaya mı geldin?"

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Sadece güven bana tamam mı? Sabret biraz. Başka ne hatırlıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Vurulduğundan bu yana geçen zamanda neler olup bittiğini hatırlamıyor musun yani?"

"Terese nerede?"

"Sana söylemiştim. Bilmiyorum."

"Ama bu çok anlamsız. Nasıl bilmezsin ki?"

"Uzun hikâye."

"O zaman anlat bana."

Esperanza yemyeşil gözleriyle bana baktı. Bakışlarından hoşlanmamıştım.

Yatağımda doğrulmaya çalıştım. "Ne zamandan beri bayginım?"

"Hiç bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin?" dedim yeniden.

"Bir kere burası Londra değil."

Durdum. Odaya bakıp nerede olabileceğimizi anlamaya çalıştım. Sonra anladım. Üzerimdeki battaniyenin üzerindeki logoda COLUMBIA PRESBITERYEN TIP MERKEZİ yazılıydı.

"Olamaz," dedim içimden.

"New York'ta mıyım?"

"Evet."

"Buraya mı döndüm yani?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Esperanza?"

"Bilmiyorum."

"İyi tamam. Peki ne zamandan beri hastanedeyim?"

"Belki birkaç saattir. Pek emin değilim."

"Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Açık konuş benimle."

"Ben de hiçbir şey anlamadım. İki saat önce biri arayıp burada olduğunu söyledi."

Kafam iyice karışmıştı. Açıklamalarından tatmin olmamıştım. "İki saat önce mi dedin?"

"Evet."

"Peki ondan önce?"

"Ondan önce," dedi Esperanza, "Nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok."

"Fikrimiz yok derken kimi kasdediyorsun?"

"Benim, Win'in ve annenlerin demek istedim."

"Annemler mi?"

"Merak etme. Onlara bir yalan uydurduk. Afrika'da telefonların çekmediği bir yerlerde olduğunu söyledik."

"Hiç kimse nerede olduğumu bilmiyor muydu yani?"

"Aynen öyle."

"Ne kadar zamandır?" diye sordum.

Sadece boş boş baktı yüzüme.

"Ne kadar zamandır diye sordum Esperanza?"

"On altı gündür."

On altı gün demek. Onaltı gün kayıplara karışmıştım. Hatırlamaya çalıştığımda kalbim hızla atmaya başlamıştı. Heyecanlanmıştım. Panik olmuştum.

"Unut herşeyi. Eğer böyle yaparsan, senin için..."

"Myron?"

"Tutuklandığımı hatırlıyorum."

"Tamam."

"On altı gün önce mi tutuklandım yani?"

"Evet."

"İngiliz polisini aramadınız mı?"

"Onlar da nerede olduğunu bilmiyorlardı."

Kafamda yüzlerce soru vardı ama tam o sırada kapı açıldı. Esperanza gözlerini kırpıştırıp uyardı beni. Sustum.

İçeri bir hemşire girip, "Bakın siz şu işe... Hastamız uyanmış," dedi.

Kapının kapanmasına izin vermeden biri itip içeri girdi.

Babamdı bu.

Aynı kanı taşıdığım bu yaşlı adamı görmek beni o kadar çok rahatlatmıştı ki. Bir an önce oğlunu görmek için acele ettiğinden nefes nefese kalmıştı. Arkasından annem girdi içeri. Her zamanki aceleci tavırlar. Sanki beni yeni hapishaneden salmışlar gibi davranıyordu. Yine aynı şeyi yaptı. Hemşireyi bir kenara itip yanıma geldi. Böyle aşırı ilgi gösterdiğinde bıkkınlığımı belirtmek için gözlerimi şaşı yapardım

ama bu seferinde kendimi tutum.

"Ben iyiyim anne. Gerçekten iyiyim."

Babam bir adım geride derin bir nefes alıp, bir an durakladı. Kızarmış gözleri nemliydi. Yüzüne baktım. Kesinlikle anlamıştı. Şu Afrika, ulaşılamaz telefon vesaire vesaire hikâyesini yutmamıştı. Sadece belki anneme yutturmaya çalışmış olabilirdi. Ve herşeyi anlamıştı bence.

"Çok zayıflamışsın," dedi annem. "Oralarda bir şey yemedin mi?"

"Onu rahat bırak," dedi babam. "Gayet iyi görünüyor bence."

"Hayır. İyi göründüğü falan yok. Çok zayıflamış. Sararıp solmuş. Neden hastanedesin?"

"Sana söyledim Ellen," dedi babam. "Galiba hiç dinlemiyorsun beni. Yediği bir şeyden zehirlenmiş. İyi olacak. Dizanteri olmuş."

"Senin Sierra Madre'de ne işin vardı?"

"Sierra Leone," diye düzeltti babam.

"Ben, Sierra Madre sanıyordum."

"Sen filmdeki yerle karıştırdın."

"Ha, evet. Humphrey Bogart'la Katherine Hepburn'ün oynadığı."

"Afrika Kraliçesi o filmin adı."

"Ah tamam," dedi annem. Şimdi neden kafasının karıştığını anlamıştı.

Yanımdan uzaklaştı. Bu sefer babam yanıma gelerek saçımı okşadı ve yanaklarımdan öptü. Birkaç günlük sakalı batmıştı yüzüme. Old Spice'ın rahatlatan kokusu yayılmıştı etrafa mis gibi.

"İyi misin?" diye sordu.

Evet anlamında başımı salladım. Bana inanmamış gibiydi.

Birden ikisi de gözüme yaşlı göründü. Hep öyle olmaz mı? çocuğunuzu çok kısa bir süre görmeseniz bile sonra gözünüze birden çok büyümüş gibi gelir. Aynısı yaşlılar için de geçerlidir. Birden ne kadar yaşlandıklarına hayret edersiniz. Hep böyle olurdu bana. O turp gibi annem, o gürbüz babam hangi arada derede bu kadar yaşlandılar? Annem Parkinson'dan dolayı sürekli titriyor ve gittikçe daha da kötüye gidiyordu. Aslında annem bildim bileli biraz kafası karışık, sarsak biriydi ama bu hastalık, durumunu daha da kötüleştirmişti. Babamın sağlığı, geçirdiği birkaç önemsiz kalp krizi dışında onunkine nazaran daha iyi sayılırdı maalesef ama ikisi de çok yaşlanmıştı.

"Miami'deki anneni, babanı..."

Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Yine nefes alıp vermekte güçlük çekiyordum.

"Myron?" dedi babam. "Neyin var?"

"Gayet iyiyim baba."

Hemşire, başımdaki kalabalığı yararak ilerledi. Annemle babam kenara çekildi. Ağzıma bir termometre koyup nabzımı kontrol etti. "Ziyaret saati bitti," dedi. "Gitmeniz lazım."

Gitmelerini istemiyordum. Yalnız kalmak istemiyordum. Birden içimi bir korku kapladı. Nedense garip bir şekilde suçluluk duyuyordum. Zorla gülümsedim. Hemşire ağzımdaki termometreyi çıkarttı ve yapmacık bir şefkatle, "Biraz uyumanız lazım. Tamam mı?" dedi. "Sabah yine geleceğim."

Babamla göz göze geldik. Hâlâ tilkiler dolaşıyordu

kafasında. Esperanza'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Esperanza başını salladı ve annemle birlikte odadan çıktılar. Hemşire de kapıya doğru döndü.

"Beyefendi," dedi babama. "Sizin de çıkmanız lazım."

"Birkaç dakika oğlumla başbaşa kalmak istiyorum," dedi babam.

Artık yalnızdık.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordu bana.

"Bilmiyorum," dedim.

Başını salladı.

Yanıma bir sandalye çekip elimi tuttu.

"Afrika'da olduğuma inanmadın değil mi?"

"Evet, inanmadım."

"Peki annem?"

"Ona, o dışarıdayken aradığını söyledim."

"İnandı mı peki?"

Omuzunu silkti. "Ona bu ilk yalanımdı ve evet inandı. Annem artık eskisi gibi uyanık değildi."

Hiçbir şey söylemedim. Hemşire içeri girdi. "Artık gitmeniz lazım."

"Hayır," dedi babam.

"Lütfen. Yoksa güvenliği çağıracağım."

Birden kalbimin sıkıştığını hissettim. "Tamam baba. Gerçekten iyiyim ben. Git de biraz uyu."

Bana kısa bir bakış atıp hemşireye doğru döndü. "Senin adın ne hayatım?"

"Regina."

"Regina. Soyadın nedir?"

"Monte."

"Benimki de Al Regina. Al Bolitar. Çocuğun var mı?"

"İki kızım var."

"O zaman beni dinle. Bu yatakta yatan benim oğlum Regina. Eğer istersen güvenliği çağırabilirsin. Ama oğlumu yalnız bırakmayacağımı bil."

Karşı koyacak oldum ama yapmadım. Hemşire dönüp odadan çıktı. Güvenliği de çağırmadı. Babam bütün gece bir sandalyenin üzerinde başımda bekledi. Suyumu koyup battaniyemi düzeltti. Uykumda haykırdığımda beni sakinleştirip başımı okşadı, her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Ve birkaç saniyeliğine bile olsa ona inandım.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Sabah ilk arayan Win oldu.

"Ofise git," dedi. "Bana tek bir soru bile sorma."

Sonra telefonu kapattı. Bazen beni gerçekten acayip sinir ediyor.

Hastanenin kahvaltısının tadı hayvanat bahçesinde maymunlara verilen yemlere benzediğinden, babam koştura koştura çıkıp sokağın karşısından çörekler alıp getirdi. O dışarıdayken doktor uğramış, kısaca durumumu izah etmişti. Evet. Vurulmuştum. Kurşun sağ tarafıma isabet etmişti. Ama iyi bir bakım sayesinde iyileşmiştim.

"Peki on altı gün hastanede kalacak kadar önemli bir yara mıydı?" diye sordum.

Doktor dalga geçer gibi baktı bana. On dört gündür hastanede değildim tabii. Kim bir iki sıyrık için on dört gün hastanede kalırdı ki?

"Yani öylesine dedim," diye ekledim hemen Win'in uya-

rılarını hatırlayarak. Sonra başka bir şey sormadan, hiç itiraz etmeden, tüm söylediklerine salladım.

Muayene sırasında babam yanımdaydı. Esperanza'nın dolapta bıraktığı valizimi toplarken kendimi çok iyi hissetmiştim. Bir taksi tutmak istiyordum ama babam bırakmadı.

Eskiden çok iyi araba kullanırdı. Çocukluğumda direksiyon başında o kadar rahattı ki. Radyoyu açıp müziğe ıslıkla eşlik eder, elleriyle ritm tutardı. Ama şimdi o adamdan eser kalmamıştı. Radyo kapalıydı ve tüm dikkatini yola vermiş, direksiyonu sıkı sıkı kavramıştı.

Park Meydanı'ndaki Lock-Horne binasına vardığımızda, sanırım burada Win'in soyadının Horne Lockwood III olduğunu hatırlatmama gerek yok, babam, "Seninle geleyim mi yukarı kadar?" diye sordu.

Bazen beni dehşete düşürecek hareketler yapıyor gerçekten de. Evet, babalık denge işidir de bir adam bu işi nasıl bu kadar ustalıkla yürütür? Nasıl bu kadar sabırlı ve metanetli olabilir? Hayatım boyunca hiç çizgiyi aşmadan üstün bir insan olmam için didinip durdu. Böbürlenmeme meydan vermeden başarılarımdan hep zevk aldı. Sürekli onu memnun etmek istememi sağlayarak koşulsuz sevdi beni. Şimdiki gibi yanımda olma ve gerektiğinde çekilme zamanını çok iyi ayarladı.

"İyiyim baba."

Başını salladı. Yüzüme batan sakallarından öptüm. Bu sefer cildinin sarkıp yumuşadığını da hissetmiştim. Arabadan çıktım. Asansör doğrudan ofise açılıyordu. 'Bebek Jane'e Ne Oldu?' filminin o çok ünlü plaj sahnesinde Betty Davis'in üzerindeki kıyafete benzer bir şeyler giymiş Koca Cindy, masa-

sında oturuyordu. Saçlarını örgü yapmıştı. Daha önceden de söylediğim gibi lakabına uygun şekilde dev gibi bir kızdı. Kocaman elleri, kocaman ayakları ve kocaman bir kafası vardı. Masasındaki ve atrafındaki eşyalar Toys-r-Us'ın yeni yürümeye başlayan çocuklar için ürettiği oyuncaklara benziyordu. Etrafta Alice Harikalar Diyarında havası hakimdi. Oda ve içindekiler Cindy'nin yanında cüce gibi kalıyordu.

Beni görür görmez ayağa kalktı. Neredeyse masayı devirecekti. "Bay Bolitar!" diye bağırdı.

"Selam, Koca Cindy."

"Cyndi," ya da sadece "Koca," diye hitap edildiğinde çıldırır. Formalitelere çok önem verir. Ben Bay Bolitar'ım, o da Koca Cindy. Ve aslında inanması güç ama bu onun on yıl kadar önce yasal olarak aldığı yeni adı.

Koca Cindy yeri titrete titrete kapıya doğru yürüyüp sarıldı bana. Kendimi bir an mumyalanmış gibi hissetmiştim. Kıpırdayamıyordum.

"Ah, Bay Bolitar!"

Aynı Discovery Channel'da çiftleşen Amerikan geyikleri gibi burnunu çekmeye başladı.

"Ben iyiyim Koca Cindy."

"Ama duyduğuma göre vurulmuşsunuz."

Sesi ruh hâline göre değişiyordu. Burada işe başladığı ilk zamanlarında hiç konuşmamış, sadece oturduğu yerde homurdanıp durmuştu. Müşterilerden çok şikâyet almıştık. Şu anda keyfi yerindeydi ve şımarık küçük bir kız gibi davranıyordu. Doğrusu yerinde oturup homurdanmasını, bu haline bin kere tercih ederdim.

"Ama ben de adamı vurdum," dedim. "Hem de daha

kötü bir şekilde."

Beni bırakıp neredeyse bir kamyon tekerleği büyüklüğündeki elleriyle ağzını kapatıp homurdandı.

Homurtusu odanın her yerinde yankılanmış, sokaklara taşmış, hatta küçük çocuklar korkudan annelerinin ellerine sıkı sıkı yapışmışlardı. Siz bana bakmayın. Abartıyorum tabii.

Esperanza geldi kapıya. Eskiden Esperanza'yla Koca Cindy, profesyonel güreş liginde güreşen iki sporcuydu.

Mindere çıkmadan spikerlerin anons ettiği gibi esmer güzeli, ceylan bakışlı Esperanza'nın lakabı dolgun, "Küçük Pocahontas" tı. Bu kıvrak, ondan istifade etmek isteyen kötü çocukların asla aldatmaya cesaret edemeyecekleri fıstık, her zaman bileğinin gücüyle kazanırdı.

Çok eğlendirirlerdi insanları.

"İşimiz var," dedi Esperanza. "Hem de çok işimiz var."

Oldukça küçük bir ofisimiz vardı. Bir bekleme odası ve biri benim biri de Esperanza'nın olmak üzere iki de çalışma odası. Asistanım olarak çalışırken aynı zamanda geceleri hukuk okuluna devam etmiş ve tam da dağıtıp Terese'le o adaya kaçtığım dönemde benimle ortak olup tam gün çalışmaya başlamıştı.

"Müşterilere ne söyledin?" diye sordum.

"Yurt dışında bir trafik kazası geçirdiğini."

Başımı salladım. Birlikte odama girdik. Yokluğumda işler pek yolunda gitmemiş, bir sürü iş aksamıştı. Telefon etmem gereken bir sürü yer vardı. Telefonlarımı açtım. Müşterilerimizin çoğu yokluğumdan rahatsızlık duymamış, bizimle çalışmayı devam ettirmişlerdi. Birkaçı ise ajans yetkilisinin iki

haftadan fazla ortalıktan yokolmasından hiç hoşlanmamıştı. Onları anlayabiliyordum. Bizim işimiz, müşterilerle bire bir ilişkide olmanızı gerektirir. Onları sürekli avutmanız, egolarını tatmin etmeniz gerekir. Her müşteri kendisinin özel olduğunun hissettirilmesini ister, ki bu tabii olanaksız bir şeydir. Her ne kadar sebepleriniz mantıklı olursa olsun eğer işinizin başında değilseniz onların gözünde bir hiç olursunuz.

Terese ve Win'le ilgili bir sürü soru vardı kafamda. Sonra Win'in sabahki telefonu geldi aklıma. Çalışmaya başladım. Hiç durmadan çalıştım. Hakikaten bundan daha iyi bir iyileşme yolu olamayacağını düşünüyorum. Kendi kendime bile açıklayamadığım nedenlerden ötürü çok gergin, sinirli ve endişeliydim. İlkokuldan beri tırnaklarımı yemezken, yemeye başlamış ve etlerimi yolmuştum.

Çalışmak bana iyi gelmişti.

Mola verdiğimde internete girip "Terese Collins", "Rick Collins" ve "Karen Tower" adlarını hep birlikte arama motoruna yazdım. Hiçbir şey elde edemedim. Sonra tek başına Terese'in adını yazdığımda sadece CNN de çalıştığı dönemle ilgili birkaç haber buldum. Fotoğraflarının, genelde de yakın çekim fotoğraflarının, birkaç haber videosunun bulunduğu ama üç seneden beri yenilenmemiş özel "Terese AnchorBebek" sayfası hâlâ duruyordu.

Sonra Rick ve Karen'a baktım.

Çok fazla bir şey bulabileceğimi sanmıyordum ama hiç de öyle olmadı. Çoğu İngiliz gazetelerinden olmak üzere, adlarının geçtiği bir sürü haber buldum. Çok şaşırmıştım, zira aynen şöyle yazıyordu bir tanesinin başlığında:

GAZETECİ VE EŞİ, TERORİSTLERİN SALDIRISI

SONUCU ÖLÜ BULUNDU.

Okumaya başladım. Esperanza kapıdan bana baktı. "Myron?"

Biraz beklemesi için elimle işaret ettim. Masama gelip ne yaptığıma baktı. İçini çekip karşıma oturdu.

"Bundan haberin var mıydı?" diye sordum.

"Elbette."

Yazılanlara göre uluslararası terör örgütleriyle mücadele eden özel timler, efsanevi terörist Mohammad Matar'ı, diğer adıyla "Ölüm Doktoru"nu yapılan bir baskın sonucu öldürmüşlerdi.

Mohammad Matar, Mısır'da doğmuş ve İspanya dahil olmak üzere Avrupa'nın en seçkin okullarında eğitim görmüştü. Daha sonraları adını İspanyolcada "öldürmek" anlamına gelen "Matar" olarak değiştirmişti. Ve gerçekten de Amerika Birleşik Devletler'inde tıp eğitimi almış bir doktordu. Özel timler aynı zamanda ikisi Lonra'da biri de Paris'te olmak üzere hücre evlerine baskın yapıp diğer üç adamı da öldürmüştü. Matar'ın bir fotoğrafı vardı internette. Berleand'nın bana göndermiş olduğu fotoğraf. Gazetecilerin deyimiyle "ortadan kaldırdığım" adama baktım. Gazeteler bir de, haber yapımcısı Rick Collins'in örgütü araştırdığını ve gerçekleri ortaya çıkartmak için örgüte sızmak istediğini, ama teröristlerin bunu öğrendiğini yazmıştı. Matar ve yandaşları Rick Collins'in işini Paris'te bitirmişlerdi.

Matar yandaşlarından birinin öldürülmesine rağmen Fransızlar'dan kaçmayı başarıp Londra'ya geçmiş, hücre evindeki tüm izleri ortadan silmiş ve Rick Collins'in uzun zamandır ortağı olan diğer bir televizyon yapımcısı Mario Con-

tuzzi ve Collins'in karısı Karen Tower'ı burada vahşice katletmişti.

Kafamı kaldırıp Esperanza'ya baktım, "Terörist miymiş bunlar?"

Başını salladı.

"Onlara fotoğrafları gösterdiğimizde neden Interpol'ün çılgına döndüğü şimdi anlaşıldı."

"Evet."

"Peki Terese nerede?"

"Kimse bilmiyor."

Arkama dayanıp kafamda her şeyi gözden geçirdim. "Teröristleri hükümet ajanlarının öldürdüğünü yazmışlar."

"Evet."

"Ama yanlış."

"Evet. Sen öldürdün çünkü."

"Ve Win."

"Doğru."

"Ama hiç bizden bahsetmemişler."

"Evet."

Aradaki on altı günlük zamanı, Terese'i, kan testlerini, sarışın kızı düşündüm. "Neler oluyor Allah aşkına?"

"Tam olarak bilemiyorum," dedi. "Umurumda da olmadı açıkçası."

"Neden?"

Esperanza başını salladı. "Bazen çok aptal olduğunu düşünüyorum."

Devam etmesini bekledim.

"Vurulmuştun. Win seni gördü. Ve iki haftadan uzun bir zaman, nerelerde olduğundan haberimiz yoktu. Öldün mü

kaldın mı, hiç kimse bilmiyordu."

Elimde olmadan homurdandım.

"Salak salak homurdanmayı bırak."

"Beni merak ettin değil mi?"

"İş durumumuz ne olacak diye düşünüyordum."

"Beni seviyorsun."

"Baş belası."

"Hâlâ anlamıyorum," dedim homurdanmaya devam ederek. "Başıma neler geldiğini neden hatırlayamıyorum?"

"Unut her şeyi…"

Titreyen ellerime baktım. Titremelerini durdurmak istedim. Ama başaramadım. Esperanza bana bakıyordu.

"Söyle bakalım," dedi. "Ne hatırlıyorsun?"

Bacağım seğirmeye başladı. Göğsüm sıkışıyordu. Panik oldum birden.

"İyi misin?"

"Biraz su getirir misin?"

Esperanza koşa koşa odadan çıkıp elinde koca bir bardak suyla geri geldi. Tıkanmaktan korka korka suyu yavaşça içtim. Ellerime baktım. Titremelerini durduramıyordum. Neyim vardı böyle?

"Myron?"

"Ben iyiyim," dedim. "Anlat bakalım neler oldu."

"İki yeni müşterimiz var."

Ona baktım.

İçini çekti.

"Biraz zamana ihtiyacın olduğunu düşündük."

"Neden?"

"İyileşmen için."

"Neden ki? Ben gayet iyiyim."

"Evet canım ne demezsin. Gayet iyisin. Şu titremelerin mesela. Bir de şu yüzünde beliren yeni tiki saymazsak tabii. Çok seksi yapıyor seni."

"Zamana falan ihtiyacım yok benim Esperanza."

"Hayır. Kesinlikle var."

"Terese kayıp."

"Ya da öldü belki."

"Niyetin beni şoka sokmak mı?"

Omuzunu silkti.

"Ve eğer öldüyse bile benim yine de kızını bulmam lazım."

"Bu durumda olmaz."

"Hayır Esperanza, bal gibi olur."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ne var? Ne oldu?"

"Hazır olduğunu sanmıyorum."

"Bu senin sorunun değil."

Biraz düşündükten sonra, "Evet, sanırım değil," dedi sadece.

"O zaman? Anlat bakalım."

"Doktor Collins'in Huntington hastalığı ve şu Melek'li dernekle ilişkisini araştırdım biraz."

"Bir şeyler buldun mu peki?"

"Bak Myron. Bekleyebilirim. Ama eğer ciddiysen, eğer gerçekten hazırsan şu numarayı ara."

Bana bir telefon numarası uzatıp kapıyı kapattı. Numaraya baktım. Tanıdık bir numara değildi. Zaten tanıdık olmasını da beklemiyordum. Tuşlara, sonra da "ara" tuşuna bastım.

İki çalıştan sonra tanıdık bir ses cevap verdi. "Ölümden dönen arkadaşıma selam. Yakında bir yerlerde gizlice buluşup başbaşa konuşalım. Maalesef konuşacak çok şeyimiz var."

Berleand'dı bu.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Berleand'nın gizlice görüşmek istediği yer Bronx'taydı.

Girdiğim sokak tam bir bok çukuruna benziyordu. Mekânsa tam bir batakhaneydi. Adresi yeniden kontrol ettim. Hayır, yanlış falan yoktu. Kapısındaki levhada "Lüks Zevkler" yazan ama bence lüks olmaktan çok uzak bir striptiz kulübünün önünde buldum kendimi. Üstünde daha küçük bir levhada ise neon harflerle "Klas beylere mahsustur" yazılıydı. "Klas" demek. Mekânla tam tezat oluşturan bir sıfat. Aynı "Güzel bir peruk" demek gibi bir şey. İster güzel, ister çirkin olsun, peruk peruktur sonuçta.

Salona karanlık hakimdi. Müşterilere gündüz olsa dahi hep geceymiş havası vermek için bir tane bile pencere yoktu mekânda.

Kafası kazılı iri bir zenci, yanıma gelip sordu. "Size yardım edebilir miyim?"

"Elli yaşlarında bir Fransız arıyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aha! Siz Tursday'i arıyorsunuz," dedi.

"Yok hayır... Yani demek istediğim..."

"Şakaydı. Ne aradığınızı biliyorum." Sırıttı ve dans pistini göstererek Green D dövmeli adaleli bir kolu işaret etti. Berleand'nın gölgelerde bir yerlerde oturacağını sanıyordum. Oysa ki o tam pistin yanına, ışıkların altına oturmuş, başını kaldırmış gösteriyi seyrediyordu. Buna gösteri denebilirse tabii.

"Sizin Fransız, o mu?"

"Evet. Ta kendisi."

Goril yeniden bana doğru döndü. Yakasındaki kartta ANTHONY yazıyordu. Omuzumu silktim. Baktı.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Bana özellikle de bir gündüz vakti böyle bir yere gelebilecek bir tip olmadığımı söyleyip rahatlatabilirsiniz mesela."

Anthony homurdandı.

"Özellikle de gündüz vakti kimlerin böyle bir yere gelmeyeceğini biliyor musunuz?"

Cevabını bekledim.

"Körlerin."

Sonra yürüyüp gitti. Berleand'a doğru yürümeye başladım. Fondaki şarkıda Beyonce, erkek arkadaşına kendisini tanımasa da bir şey farketmeyeceğini, anında başka bir erkekle onu aldatabileceğini ve asla vazgeçilmez olduğunu düşünmemesi gerektiğini söylüyordu. Bu ne öfke Beyonce? Neden bağırıp duruyorsun ki? Harika bir vücudun var, ünlüsün, zen-

ginsin, erkek arkadaşına pahalı arabalar, pahalı kıyafetler alıyorsun. Tabii ki başka bir erkekle her an aldatabilirsin onu. Bağırmana gerek yok. Kadının gücü budur işte.

Pistte danseden üstsüz kızın hareketlerinin son derece ruhsuz, canlılıktan son derece uzak ve hantal olduğunu söyleyebilirim. Sanki sırtında tonlarca yük taşıyormuş gibiydi. Yüzünde oldukça sıkkın bir ifade vardı. Namusluluk tasladığımı düşünmeyin sakın ama bu tip striptiz kulüpleri beni pek çekmez. Bana göre olmadıklarını düşünüyorum. Kadınların itici olmaları değil bunun sebebi. Kaldı ki bazen içlerinden çok da güzelleri çıkabiliyor. Her ne kadar karşı cinsle ilgili herhangi bir konuyu onunla konuşmak büyük bir hata olsa da, bir keresinde Win'le bu konuyu tartışmıştık. Sonuçta fanteziden pek hoşlanmadığıma karar vermiştim. Belki böyle olmaması lazım ama yanımda gerçek kadın isterim. Ulşamadığım, dokunamadığım, gerçek hayatta benim olmayan kadınlar ilgimi çekmiyor.

Win'in ise umurunda değil tabii normal olarak. Bana istediğiniz kadar geri kafalı deyin ama benliğim sınıf savaşlarını, ticaretin karıştığı cinsel ilişkileri kabullenemiyor.

Berleand parlak gri, üzerinde "Sadece üyeler girebilir" yazılı ceketini giymişti. O şapşal gözlüklerini sürekli burnunun üstüne itiyor, pistteki dansçı kıza gülümsüyordu. Dönüp bir süre beni inceledi.

"Korkunç görünüyorsun," dedi.

"Evet," dedim. "Ama sen çok iyi görünüyorsun. Yeni bir nemlendirici mi kullanmaya başladın?"

Bir avuç fıstık tıktı ağzına.

"Gizli mekân dediğin burasıydı demek."

Omuzunu silkti.

"Neden burası?" diye sordum. "Tamam tamam anladım. Burada radar yok da ondan, değil mi?"

"Hem o," diye onayladı Berleand. "Hem de çıplak kadınları seyretmeyi seviyorum."

Dansçı kıza döndü sonra yine. Bu kadar geyik yeter diye düşündüm.

"Terese yaşıyor mu?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Yan yana oturuyorduk. Tırnaklarımı yemeye başlamıştım yine.

"Seni uyarmıştım," dedi. "Bu işlerin boyunu aşacağını söylemiştim."

Kıza bakmaya devam etti.

"Seni dinlemeliydim."

"Aslında dinlesen ne olacaktı ki? Her halûkarda Karen Tower ve Mario Contuzzi'yi öldüreceklerdi."

"Ama Terese'i değil. Değil mi?"

"Sen bir nokta koydun ya, ona bak. Sonuçta senin işin değildi bu baş belaları."

"Kimin işiydi peki?"

"Bir kısmı benim diyebilirim." Yüzüne fazla büyük gelen gözlüklerini çıkartıp yüzünü ovaladı. "Bir sürü yeri araştırdık. Homeland Güvenlik de bunların içinde en ünlü olanı. Tahmin edebileceğin gibi hükümetinizin "Terör Savaşçıları" adını verdiği timin Fransa ayağıyım. Sanırım İngiliz ayağı da bu konuda çok iyi çalışmış." Oldukça geniş dekolteli, etli butlu bir garson kız yanımıza geldi. "Biraz şampanya ister miydiniz?"

"Bu şampanya değil ki," dedi Berleand.

"Nasıl?"

"California'dan gelme."

"Yani?"

"Şampanya sadece Fransa'da imal edilir. Sadece bir içecek değil, aynı zamanda Fransa'da bir bölgenin adıdır. Elinizde tuttuğunuz o şişe, damak zevki sıfır olanlar için hazırlanmış köpüklü şaraptan başka bir şey değildir."

Kız, umurumda değil der gibi gözlerini devirdi. "Biraz köpüklü şarap ister misiniz?"

"Hayatım, bunu köpeğe versen, değil içmek, gargara yapmak için bile ağzına almaz." Boş bardağını kıza uzattı. "Bana deminki gibi bolca sulandırılmış bir viski ver bari." Sonra bana döndü. "Myron? Sen ne içmek istersin?"

Yoo-Hoo yoktur burada diye düşündüm. "Bir Diet Kola." Kız sallana sallana uzaklaştı. "Neler oluyor?" diye sordum Berleand'na. "Bana söylediklerine göre dava kapandı. Rick Collins bir terör örgütü tarafından tuzağa düşürülüp Paris'te öldürüldü. Londra'da da Collins'le bağlantısı olan iki kişiyi daha öldürdüler. Tabii bunlar terörist başı öldürülmeden önce. Yani senin tarafından öldürülmeden önce."

"Ama gazetelerde benimle ilgili tek bir şey yazmamışlar."

"Alkışlanmayı mı bekliyordun?"

"O kadar da değil. Ama neden adımın gizlendiğini anlamış değilim."

"Sebebini düşün bir bakalım."

Garson kız geri döndü. "Korbel şampanya olduğunu söylüyor Bay Çokbilmiş. Kalifornia'dan geliyormuş."

"Git o Korbel'e söyle, lağım suyu dese bence daha gerçekçi olur."

Kız masaya içkilerimizi koyup çekti gitti.

"Hükümet güçlerinin, gösterdiğin başarının üzerine konma gibi bir niyeti yok," dedi. "İki nedenden dolayı ismin hiçbir yerde geçmedi. Birincisi emniyette olman için. Anladığım kadarıyla Mohammad Matar'ın seninle kişisel bir problemi vardı. Paris'te adamlarından birini öldürdün çünkü. Seni öldürmeden önce Karen Tower ve Terese Collins'in ölümünü izlemeni istedi. Eğer Ölüm Doktoru'nu senin öldürdüğünü öğrenselerdi, bir şekilde senden ya da ailenden intikam alacaklardı."

Berleand, yanına gelen dansçı kızı işaret etti. "Bozuk paran var mı?"

Elimi cüzdanıma daldırdım. "Peki ikinci neden nedir?"

"Orada olduğun açıklansaydı, yani Londra'da cinayetlerin işlendiği evde olduğun, hükümet son iki haftadır nerede tutulduğunu açıklamak zorunda kalırdı."

Yine birden tedirgin olmuştum. Bacaklarımı salladım, etrafa baktım ve birden oradan çıkmak istedim. Berleand bana bakıyordu.

"Nerede olduğumu biliyor muydun?"

"Yani...bu konuda bir tahminim var. Bence senin de vardır."

Başımı salladım. "Hayır, yok."

"Son iki haftadır nerede olduğunu bilmiyor musun yani?"

Hiçbir şey söylemedim. Göğsüm sıkışıyordu. Nefes alıp vermekte güçlük çekiyordum. Diet Kolamı kapıp hafif hafif

yudumlamaya başladım.

"Titriyorsun," dedi Berleand.

"Ne olmuş titriyorsam?"

"Dün gece iyi uyuyamadın galiba. Kâbus mu gördün?"

"Evet. Tabii. Hastanedeydim. Neden sordun ki?"

"Alacakaranlık Uykusu'nun ne olduğunu biliyor musun?"

Biraz düşündüm. "Hamilelikle ilgili bir şeydi galiba."

"Yaklaştın ama bilemedin. Doğumla ilgili. Ellili altmışlı yıllarda oldukça popülerdi. Amaç, annenin doğum sancılarının azaltılmasıydı. Bu yüzden anneye morfin ve skopolamin karışımı veriyorlardı. Böylece anne doğum sırasında ağrı duyuyor ama ağrıyı hatırlamıyordu. Medikal bellek kaybı ya da Alacakaranlık Uykusu. İkisi de deniyor. Bu uygulama daha sonraları, birincisi bebekler uyuşturucu yüzünden sersemledikleri, ikincisi o anın yaşanması gerektiğini savunanların protestosu nedeniyle durduruldu. İkinci neden bana saçma geldi aslında. Sonuçta kadın değilim tabii."

"Niye anlattın bütün bunları?"

"Sabret. Söyleyeceğim. Bu yöntem ellili altmışlı yıllarda kullanılıyordu. Elli yıldan fazladıri yani. Şimdi artık çok daha değişik uyuşturucular geliştirildi. Elli yıl önce uygulanan bu sistem artık kusursuz bir hale getirildi. Artık birini istediğin kadar tutabiliyor ve daha sonradan hiçbir şey hatırlamamasını sağlayabiliyorsun."

Tepki vermemi bekledi.

"Beni uyuşturdular mı demek istiyorsun yani?"

"Sana ne yaptılar bilmiyorum. CIA'nin kara bölgelerini duymuşsundur."

"Tabii ki duydum."

"Sence var mıdır hakikaten böyle kara bölge denen yerler?"

"CIA'nin insanları gizlice sorguladıkları yerler mi? Olabilir tabii, neden olmasın ki?"

"Olabilir mi? saf olma. Bush bile ülkede kara bölgelerin olduğunu itiraf etti. Ama söyledikleri gibi 11 eylül olaylarıyla başlamadı. Çok uzun zamandan beri vardı. Mahkûmları derin Alacakaranlık Uykusu'na soktuklarını bir düşün. Bu yöntemle anneler doğumda çektikleri acıları unutuyorlardı. Aynı şekilde insanları bu yöntemle saatlerce sorguya çekip konuşturabilirler, istediklerini yaptırabilirler ve sonra da herşeyi unutturabilirler."

Bunları duyar duymaz ayaklarımı sallamaya başlamıştım. "Çok şeytanca bir tuzak."

"Öyle mi düşünüyorsun hakikaten? Diyelim ki bir teröristi yakaladın. Eğer listelerinde bombalanacak başka bir yer varsa insanların hayatını kurtarmak amacıyla teröristi konuşturmak için işkence uygulamak etik midir değil midir konusunda yapılan tartışmaları hatırlarsın. Bu noktada bu yöntemi uygulamak temiz iş tabii. Hiçbir şey hatırlamayacak çünkü daha sonra. Sana gelince dostum, seni büyük ihtimalle sorguladılar. Hem de çok sert davranarak, hatta işkence ederek. Hiçbir şey hatırlamıyorsun bir de. Sence de öyle olmamış mıdır?"

"Etrafta kimse yokken ormanda bir ağacın düşmesi gibi," dedim.

"Kesinlikle."

"Siz Fransızlar hepiniz birer filozofsunuz."

"Şahsen ben Sartre'ın orgazmıyla daha fazla ilgileniyo-

rum."

Oturduğum yerde kıpırdandım. "Buna inanamıyorum."

"Bana da inanması zor geliyor ama birden ortalıktan kaybolan ve bir daha bulunamayan insanları bir düşün. Önceden gayet üretken, sağlıklı biriyken birden intihara eğilimli, evsiz barksız ortalıkta dolaşan ya da deliren insanları düşün. Gayet iyi ve normal gözüken ama birden uzaylılar tarafından kaçırıldığını iddia eden, kafası iyice karışmış, saçmalamaya başlayan, travma sonrası stres sendromu yaşayan insanları düşün."

"Unut herşeyi..."

Yine soluğum kesilmişti. Göğsümün sıkıştığını hissettim.

"Bu kadar basit olmamalı," dedim.

"Basit değil tabii. Söylediğim gibi eskiden aklı başında biriyken sonra bir gün Tanrı'nın kendisiyle konuştuğunu ya da uzaylı yaratıklar gördüğünü iddia etmeye başlayan, birden psikoz hastasına dönüşen insanları düşün. Ve yine o ahlaki soru. Daha önemli bir sebep için bir insanın bütün bu işkencelere katlanıp sonrasında travma geçirmesi. Bu kara bölgelerde faaliyet gösterenlerin birer şeytan olduğunu düşünmüyorum. Sadece yaptıkları şeyi daha ahlaki kıldıklarını sanıyorlar."

Ellerimi yüzüme kapadım. Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. Nedenini bilemiyorum.

"Bir de onların bakış açısıyla düşünmeye çalış. Paris'te öldürdüğün Mohammad Matar'la beraber çalışan adam yetkililere bakılırsa örgütüne ihanet edip bize gizli bilgileri verecekmiş. Bu gruplar içinde çok çekişme vardır. Neden oradaydın ve Matar'ı öldürdün. Evet tamam. Kendini korumak için

ama belki de, "belki" yi vurguluyorum, onu öldürmek için gönderilmiş de olabilirdin. Anlayabiliyor musun? Sonuçta belki de insanların hayatını kurtarabilecek bir şey biliyordun diye düşündüler."

"Yani," durdum. "Bana bu kara bölgelerden birinde işkence edildiğini mi söylüyorsun?"

Gözlüklerini burnuna doğru itti ve hiçbir şey söylemedi.

"Hiç kimse yok mudur bana başıma gelenleri anlatabilecek?"

"Neyi anlatmalarını bekliyorsun ki? Belki kendin hatırlamaya başlarsın. Hatırlasan bile ne yapacaksın ki? Seni kimler alıkoydu bilmiyorsun."

"Annenle baban..."

"Bu yüzden de sessiz kalacaksın. Çünkü başka bir seçimin yok. Belki de, bak belki de diyorum, belki sadece hayat kurtarmak için yapıyorlar. Harekete geçmelerine fırsat vermeden kaç tane teröristi zımbaladığımızı tahmin bile edemezsin."

"İnsanlara işkence yapıp konuşturarak mı?"

Berleand hiç umursamadığını göstermek için omuzunu silkti.

"Eğer bu yöntem çok etkili olsaydı," dedim, "neden Khalid Sheik Mohammad ya da diğer bazı Al-Kaide örgütü elemanları üzerinde kullanmadılar?"

"Kullanmadıklarını nereden biliyorsun?

Üzerinde bugüne kadar çok tartışılmasına rağmen Amerikan Hükümeti sadece üç kez bu tür konuşturma yöntemlerine başvurduğunu itiraf etmişti. O da 2003 yılından önce. Sen-

ce bu doğru olabilir mi? Khalid olayında ise, herkesin gözü hükümetin üzerindeydi."

Diet Kolamdan bir yudum daha alıp etrafa baktım. Mekân ne çok dolu ne de çok boş sayılırdı. Takım elbiselilerden tutun da sadece bir tişört ve bir blucin giymiş adamlara kadar her türden insan vardı. Beyazı, siyahisi, Latin kökenlisi. Evet. Sadece körler yoktu burada. Goril Anthony haklıydı.

"Peki şimdi ne yapacağız?" dedim.

"Örgüt dağıldığına göre eğer ne planlıyorlarsa bu planları da suya düşmüş demektir."

"Böyle düşündüğünü sanmıyorum."

"Haklısın."

"Neden?"

"Çünkü Rick Collins çok büyük bir olayı araştırıyordu. Büyük çapta bir şey. Birlikte çalıştığım grup Matar'ın fotoğrafını sana gönderdiğim için beni suçladı. Bu yüzden de beni bu araştırmadan uzaklaştırdılar."

"Üzgünüm."

"Üzülme. Kafaya takmıyorum. Onlar şimdi sıradaki örgütü araştırmaya başladılar. Ama ben durmadım. Bunu araştırmaya devam etmek istiyorum. Bana yardım etmek isteyen arkadaşlarım da var arkamda."

"Kimmiş onlar?"

"Tanıştın onlarla."

Düşündüm. "Mossad mı?"

Başını salladı. "Collins onlardan da yardım almıştı."

"Bu yüzden mi beni takip ediyorlardı?"

"Önce onu senin öldürdüğünü düşünmüş olabilirler. Onlara, böyle bir şey olamayacağının garantisini verdim. Collins'-

in elinde kesin çok önemli bilgiler vardı ama emin olamıyordu. Mossad'ın dediğine göre bir gün birden onlarla iletişimi kesti ve bir hafta kadar arayıp sormadı. Ondan sonra da ölü bulundu zaten."

"Peki nedenini biliyor musun?"

"Hiç fikrim yok."

Berleand gözlerini indirip bardağına baktı. Parmağıyla içkisini karıştırdı.

"Neden buradasın anlat bakalım," dedim.

"Seni bulduklarında hemen görmek istedim."

"Neden?"

Derin bir nefes aldı. "Bugünlük bu kadar soru yeter."

"Ağzındaki baklayı çıkart artık."

Ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sana durumu açıkladım."

"Tamam. Anladım herşeyi. Yapacak bir sürü işimiz var."

"İşimiz mi var? Bizim mi? Yoo, hayır. Sen artık bunun tamamen dışındasın."

"Dalga geçiyorsun değil mi? Bir kere öncelikle Terese'i bulmam lazım."

Bana bakıp gülümsedi. "Biraz patavatsızlık edersem beni bağışla ama açık konuşacağım seninle."

"Yok hayır... böyle sürekli lafı ağzında eveleyip gevelemeni tercih ederim. Başından beri benimle açık konuşmanı istiyorum. Hâlâ anlamadın mı?"

"Bunu özellikle belirtiyorum, zira kötü haber verme konusunda pek iyi değilimdir de."

"Şimdiye kadar fena gitmiyordun."

"Ama bu farklı." Berleand gözlerini benden piste doğru kaydırdı. Ama artık dansçı kıza baktığını sanmıyordum. "Siz Amerikalılar buna "gerçeğe uygunluk" diyorsunuz. Hazır ol şimdi: Eğer Terese öldüyse ona yardım etmen imkânsız. Öte yandan eğer ölmediyse aynı senin gibi bir yerde tutulup işkence görüyordur, ki bu durumda da ona yardım etmen imkânsız."

"İmkânsız değil," dedim. Sesimin şimdiye kadar bu derece cılız çıktığını hatırlamıyorum.

"Evet dostum, imkânsız işte. Çaresizsin. Elinden hiçbir şey gelmez. Win, onunla temasa geçmeden önce bile senin ortadan kaybolmanla ilgili kimseye bir şey söylemedi. Neden mi? Çünkü herhangi birinin, buna annenle baban da dahil, şikayetçi olması hâlinde bir trafik kazasına kurban gideceğini, ya da intihar süsü verilerek öldürüleceğini biliyordu. Terese Collins'le bunu yapmak daha da kolay onlar için. Onu öldürüp bir yerlere gömerler, sonra da Angola'da bir yerlerde kaybolduğunu söylerler. Ya da artık kızının ölümüne dayanamadığını, bunalıma girip intihar ettiğini. Gördüğün gibi onun için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Arkama dayandım.

"Sen esas kendine dikkat et," dedi.

"Benden bu işten uzak durmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Ayrıca seni bu ilk uyarışım değil. Daha önce de uzak durmanı söylemiştim ama sen beni dinlemedin."

Haklıydı.

"Son bir soru," dedim.

Bekledi.

"Neden bütün bunları anlattın bana?"

"Şu CIA yöntemlerini mi?"

"Evet."

"Çünkü sana verdikleri bütün ilaçlara rağmen her şeyi unutabileceğini sanmıyorum. Senin yardıma ihtiyacın var Myron. Lütfen anlamaya çalış."

Berleand'nın haklı olabileceğini anlamıştım artık.

Ofise döner dönmez birkaç müşteriyi aradım. Esperanza, Lenny's den sandviç ısmarladı. Hem çalışıp hem sandviçlerimizi yedik. Esperanza minik oğlu Hector'dan bahsetti biraz. Hep anneliğin kadınları müthiş değiştirdiğini söylerler ama Esperanza'daki değişikliği şimdiye kadar kimsede görmemiştim. Bundan da son derece memnundum. İşimiz bittiğinde odama girip kapımı kapattım. Işığı açmadan, uzun bir süre masamda oturdum öylece. Herkesin böyle kendini çok kötü hissettiği, depresyona girdiği zamanlar olur ama bu çok farklı bir şeydi. Daha derinlerde ve çok ağır. Kolumu kaldırmaktan aciz hissediyordum kendimi. Eklem yerlerim sızlıyordu. Senelerden beri başım beladan kurtulmadığından, her ihtimale karşı odamda bir silah tutuyordum. Otuz sekizlik bir Smith Wesson.

En alt çekmeceyi açtım, silahı çıkartıp elimde tuttum. Gözlerimden yaşlar süzülmeye başlamıştı.

Çok acınacak bir hâlim olduğunu biliyorum. Zavallı ben. Odamda masamın başında yalnız başıma, depresyonda, elimde bir silah. Aslında biraz da kahkahalarla gülünesi bir durumdaydım. Eğer masamda Terese'in bir fotoğrafı olsaydı, Ce-

hennem Silahı filminde Mel Gibson'nın yaptığı gibi o an silahın ucunu ağzıma sokardım herhâlde.

Yapmadım tabii.

Ama düşünmedim de değil.

Odamın kapısı yavaş yavaş açılmaya başlamıştı. Burada kimse içeri girmeden önce kapıya tıklatmayı akıl etmez. Özellikle de Esperanza. Hemen harekete geçip silahı çekmeceye attım. Esperanza içeri girip bana baktı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey yaptığım yok."

Bana baktı. "Masanın arkasında mastürbasyon mu yapıyordun yoksa?"

"Evet ya. Yakaladın beni."

"Hâlâ çok kötü görünüyorsun."

"Öyle söylüyorlar, evet."

"Sana eve git biraz dinlen derdim ama o kadar uzun zamandır işten uzaktın ki etrafta boş boş dolanmak seni daha da kötü yapacak."

"Doğru. Seninle aynı fikirdeyim. Böyle paldır küldür içeri girmenin sebebini öğrenebilir miyim?"

"Neden girmeyecek mişim ki?"

"Eskiden bu kadar aleni yapmazdın da ondan. Neyse. Bu arada Win nerelerde?"

"İşte bu yüzden paldır küldür girdim içeri. Yarasa Adam'da konuşmak için seni bekliyor." Bir yandan da dönmem için işaret ediyordu.

Masamın arkasındaki rafta kapaklı kek kalıplarına benzer bir şeyin üzerinde kırmızı bir telefon vardı. Eğer Yarasa Adam filmini seyrettiyseniz nasıl bir şey olduğunu anlamış-

sınızdır. Kırmızı telefon çalıyordu. Win'di arayan. "Neredesin?" diye sordum açar açmaz.

"Bangkok," dedi. Sesi çok neşeli çıkıyordu. Haddinden fazla.

"Ne zamandan beri?" diye sordum.

"Önemli mi?"

"Hayır, sadece Bangkok için zamanlaman biraz tuhaf geldi de ondan," dedim. Sonra birden bir şey geldi aklıma. "Miriam'ın mezarından aldığımız DNA örneği ne oldu?"

"El konuldu."

"Kimin tarafından?"

"Rozetlerinden daha parlak takım elbiseler giyen adamlar tarafından."

"Nasıl öğrendiler peki?"

Sessizlik.

Şu suçluluk duygusu. Sonra, "Ben mi itiraf etmişim?" diye sordum.

Hiç cevap verme gereği duymadı. "Komiser Berleand'la konuştun mu?"

"Evet, konuştum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence varsayımları gayet mantıklı."

"Anlamıyorum. Senin ne işin var Bangkok'ta?"

"Nerede olmam gerekiyordu ki?"

"Burada mesela. Evinde. Ne bileyim."

"Şu anda bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Neden böyle söylediğini düşündüm.

"Bu hat dinlenmiyordur değil mi?" diye sordum.

"İmkânı yok. Bütün ofisi bu sabah temizlettim."

"Anlat bakalım, Londra'da ne oldu?"

"O iki adamı öldürdüğümü hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet."

"Ondan sonrasını da hatırlıyorsundur o zaman. İçeri görevliler girdi. Seni dışarı çıkartmam imkânsızdı ve en iyisi oradan bir an önce tüymekti. Sonra derhâl ülkeden çıkış yaptım. Nedeni de şu. Önceden de söyledim ya. Berleand'nın anlattıklarına inan bence. İkimizi de içeri almaları hiç iyi olmazdı. Anlayabiliyor musun beni?"

"Anlıyorum. Peki şimdi planın ne?"

"Uzun bir süre daha saklanmak. Etraf sakinleşene kadar en azından."

"Herkesin güvende olmasını sağlamak için derinlemesine araştırma yapmak lazım."

"Çaktın köfteyi ahbap," dedi Win.

Bazen böyle argo konuşmasına bayılıyorum.

"Bu maksatla da antenlerimi sonuna kadar açtım. Bana Bayan Collins'in öldürülmesiyle ilgili bilgi verebilecek birilerini araştırıyorum. Ve evet ona neler hissetiğini bilerek, içim acıya acıya söylüyorum—eğer Terese öldürüldüyse, bu konu bizi aşar. Artık bu konuyla ilgilenmemizin anlamı kalmaz bence."

"Peki, ya kızı hayattaysa? Bulmamız gerekmez mi?"

"Eğer Terese öldüyse neden bulmamız gereksin ki?"

Haklıydı aslında. Benim amacım Terese'e yardım etmekti. Aslında telaffuz etmesi bile tuhaf ama onu ölü kızına kavuşturmaktı amacımız. Terese öldüyse kızı bulmak ne işimize yarayacaktı ki? Başımı eğdim ve o anda yine tırnak etlerimi yediğimi farkettim."

"Şimdi ne yapacağız peki?" diye sordum.

"Esperanza berbat göründüğünü söylüyor."

"Bir sen kalmıştın bana çocuk gibi davranmayan zaten."

Sessizlik.

"Win?"

Win ses tonunu her zaman dengede tutmakta oldukça ustaydı ama hayatımda ilk defa sesinin hafifçe titrediğini duyabiliyordum. "Son iki hafta korkunçtu."

"Biliyorum dostum."

"Seni bulmak için bütün dünyayı altüst ettim."

Hiçbir şey söylemedim.

"Asla onaylamayacağın bir sürü şey yaptım."

Bekledim.

"Ama yine de seni bulamadım."

Ne kasdettiğini anlamıştım. Win'in kimsenin ulaşamayacağı kaynakları vardır. Parası ve itibarı vardır. Ve en önemlisi de beni sever. Kimseden korkmaz ama çok zor günler geçirdiğinden emindim.

"Artık iyiyim," dedi. "Uygun bulduğun bir zamanda buraya geri dön."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"Bir börek daha al," dedi annem.

"Çok yedim anne. Sağol."

"Bir tane daha, hadi. Çok zayıfladın ama. Şu kıymalının tadına bak bir de."

"Onları hiç sevmiyorum."

"Ne? Sevmiyor musun?" Annem şoklardaydı. "Ama Fong'un Bahçesi'nde hep bunlardan yerdin."

"Anne. Fong'un Bahçesi ben sekiz yaşımdayken kapandı."

"Biliyorum ama yine de…"

"Ama yine de." Annelerin fikir çatışmasına girerken kullandıkları ve en sevdikleri iki kelime.

Hâlâ şu Fong'un Bahçesi'nden bahsetmesini yaşlılığına verenler yanılır. Annem şu kıymalı börek sevmem konusundaki muhabbetini dokuz yaşımdan beri yapar. Hep aynı şey. "Ama sen Fong'un Bahçesi'nde hep bunlardan yerdin." Hep aynı örnek. Çocukluğumun geçtiği Livingston New Jersey'deki evimizin mutfağında oturuyorduk. Bu aralar sürekli bu

evle Win'in 72. Cadde ile Central Park'ın batı tarafındaki lüks dairesi arasında mekik dokuyordum. Birkaç yıl önce annemler Miami'ye taşınırken onlardan bu evi satın almıştım. Burayı alırken hissettiklerimi tahmin edebilirsiniz aslında. Otuzlu yaşlarımı sürerken bile burada annemlerle, lisede olduğu gibi bodrumdaki odamda yaşamıştım. Ama artık bu eve çok az geliyorum. Livingston, ailelerin çocuklarını büyütmeleri için ideal bir yer olabilir ama Manhattan'da çalışan ve yalnız yaşayan bir erkek için değil.

Win'in dairesinin yeri çok daha uygundu benim için. Ama şu aralar annemle babam artık şehire döndüklerine göre onlarla birlikte kalmaya başlamıştım artık.

Mutsuz bir yetişkin olmanın sorumluluğunu anne babasının üzerine atan ve bu yüzden güya onlardan nefret eden o kuşaktan geliyorum ve tabii ki anne babamı çok seviyorum. Onlarla birlikte olmaktan zevk alıyorum. Bir yetişkin olduğumda bile burada onlarla yaşamam parasal nedenlerden değil, kesinlikle onlarla birlikte olmaktan hoşlandığım içindi.

Yemeğimiz bittikten sonra sofrayı kaldırıp bulaşıkları yıkadık. Biraz erkek ve kız kardeşimden konuştuk. Annem, Brad'in Güney Afrika'daki işinden söz ederken mideme bir yumruk saplandı sanki. Sanki o anı bir daha yaşamış gibi oldum. Çok kötü bir his kapladı içimi. Yine tırnaklarımı yemeye başlamıştım. Annemle babam birbirine baktı. Annem çok yorgundu. Bu aralar sıkça yorgun görüyordum onu. Yanaklarından öpüp merdivenlerden çıkarken arkasından baktım. Korkuluğa sıkı sıkı tutunuyordu. Eski günler geldi aklıma. Hoplaya zıplaya o merdivenleri çıktığı günler. O lanet olası trabzana tutunma gereği duymadığı günler. Sonra dönüp babama bak-

tım. Hiçbir şey söylemedi. Ama eminim ki o da eski günleri düşünüyordu o anda.

Birlikte oturma odasına gittik. Televizyonu açtı. Ben küçük bir çocukken korkunç derecede biçimsiz, kahverengi bir baba koltuğu vardı. Sonra yandan dikişleri atmış ve içinden metalik bir parça dışarı fırlamıştı. Bu konularda pek de maharetli sayılmayan babam bir selobantla yapıştırmıştı orayı.

İnsanların Amerikalıların uzun saatler boyu televizyon seyretme tutkusunu eleştirdiklerini biliyorum ama gece ben bir kanepede uzanırken, onun da bu selobantlı baba koltuğuna uzanmış bir şekilde televizyon seyretmesi hiç unutamayacağım çocukluk anılarımdan biridir. Bir zamanlar Cumartesi akşamları yayınlanan "Her şey aile içinde kalır" dizisini hatırlamayanınız yoktur herhâlde. Babam, Archie Bunker'ın söylediği her şeye kahkahalarla güler, bu bana da sirayet eder ve esprilerden tek bir şey anlamasam dahi ben de arkasından gülmeye başlardım. Al Bolitar, Newark'taki fabrikasında tabiri caizse eşek gibi çalışmıştı. Öyle arkadaşlarıyla poker oynayıp barlara takılan bir tip değildi. Mutluluğu evinde arayan bir adamdı babam. Ancak evinde dinlenmeyi tercih ederdi o. Çok fakirlik çekmişti ve bu yüzden Newark'taki fabrikadan çok şey umuyordu. Çok ama çok büyük emelleri vardı. Benimle asla paylaşmadığı emeller. Çünkü ben onun oğluydum. Çocuğunuzu asla hayallerinize karıştırmak istemezsiniz. Asla.

O gece Seinfield'ın eski bölümlerinden biri gösterilirken uyuyakalmıştı. Bir süre beyaz kıllarla dolu göğsünün inip çıkmasını seyrettikten sonra yavaşça kalkıp bodruma indim, sırtüstü yatağıma uzanıp boş boş tavana bakmaya başladım. Yine göğsüm sıkışmaya başlamıştı. İçimi yine bir panik kap-

lamıştı. Göz kapaklarım kapanmayı reddediyordu. Çünkü uykuya dalarsam sürükleneceğim kâbusların beni çok rahatsız edeceğini iyi biliyordum. Rüyamda neler gördüğümü hatırlamıyordum ama geriye bir korku ve panik hâli kalıyordu. Sırılsıklam terlemiştim. Karanlıkta korkudan tir tir titreyerek oturan bir çocuk gibiydim.

Sabah saat üçte, birden bir şey oldu ve sanki hafızamın tıpası fırladı. Suyun altındaydım. Nefes alamıyordum. Bir saniyelik bir görüntüydü bu. Sonra sesler duydum ardından.

"Ah-met Leh at Miiin..."

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Saat üç buçukta ayaklarımın ucuna basa basa çıkıp mutfakta oturmaya başladım. Mümkün olduğu kadar ses çıkartmamaya çalışsam da babamın en ufak bir seste uyanacağını çok iyi biliyordum. Bir çocukken gece çişim geldiğinde odalarının önünden sessizce geçerken bile sanki poposuna bir iğne yemiş gibi irkilerek yataktan fırlayıverirdi.

Şimdi artık büyümüştüm ve mutfakta ayaklarımın ucuna basa basa yürürken yine aynı şeyin olacağından adım gibi emindim.

"Myron?"

Merdivenlerden iniyordu. Ona baktım. "Uyandırdığım için özür dilerim baba."

"Zaten uyumuyordum ki. Takma kafana," dedi. Üzerinde bilmem kaç senedir giydiği boxer ve artık lime lime olmuş, iki beden büyük gri bir Duke tişörtü vardı. "Omlet yapıp yiyelim mi?"

"Tamamdır."

Omletleri o yaptı. Oturup havadan sudan konuşmaya

başladık. Benimle ilgili endişelerini çaktırmamaya çalışması beni daha fazla üzüyordu. Yine eski günlerimizi hatırladım. Artık hissettiğim yoğun duyguları kelimelere dökemez hale gelmiştim. Kocaman bir yumruk gelip oturuyordu boğazımın ortasına. Gözlerim nemleniyor, hüngür hüngür ağlamak istiyor ama kendimi tutuyordum. Çok kötü günler yaşıyordum ve emin olduğum tek şey artık bunlara katlanma gücümün kalmayışıydı.

Sabah olduğunda Esperanza'yı aradım. "Ben ortadan kaybolmadan önce benim için bir şey araştıracaktın. Neler buldun?"

"Sana da günaydın."

"Özür dilerim."

"Önemli değil. Ne diyordun?"

"Sam Collins'in intiharını, YFAL ve şu "Melekleri Koru" derneğini araştıracaktın," dedim.

"Doğrudur."

"Neler bulduğunu öğrenmek istiyorum."

Karşılığında savunma yapacağını düşünmüştüm ama ses tonumdan bir şeyler anlamış olmalıydı. "Tamamdır. Bir saat sonra konuşalım. Neler bulduğumu sana gösteririm."

"Geç kaldığım için üzgünüm," dedi Esperanza, "ama Hector son anda bluzuma kustu ve ben üstümü değiştireceğim diye geç kaldım. Sonra bir de bakıcısı zam için benimle konuşmak istedi ve Hector..."

"Tamam. Önemli değil," dedim sözünü keserek.

Esperanza'nın odası hâlâ biraz da olsa geçmişine ait izler taşıyordu. Duvarlarda küçük Pocahontas'ın püsküllü süet kostümünü giydiği fotoğrafları vardı. "Kızılderili Prensesinin" kılığına giren İspanyol asıllı biri.

Eğer şu anda Esperanza'nın belinde olsa, yerlere kadar sarkıp masasının ayaklarına dolanacak kadar uzun, Uluslararası Güreş Şampiyonası'ndan aldığı aşırı süslü bir birincilik kemeri çerçevelenip masasının tam arkasına asılmıştı. Duvarlar menekşe ve asla adını hatırlayamadığım başka bir mor tonunda boyanmıştı. Koca Cyndi'nin bir antika dükkânında görüp beğendiği meşe ağacından yapılmış gösterişli devasa çalışma masasını kapıdan nasıl içeri sokmayı becerdiklerini hâlâ anlayabilmiş değilim. Bu odadaki en baskın tema politikacıların söylediği gibi 'değişim' di. Esperanza'nın küçük oğlu Hector'un fotoğrafları çalışma masasının üzerine sıra sıra dizilmişti. Arkada gökküşağı fonuyla, Noel Baba'nın kucağında ve renkli Paskalya yumurtalarıyla Sears Fotoğraf Stüdyosun'da çekilmiş olan sıradan çocuk resimleri. Bir tane de kocası Tom'la Esperanza'nın birlikte çektirdikleri bir fotoğraf vardı. Tom'un elinde beyaz bir yastık, Hector'un vaftiz töreninde çekilmiş bir resim. Bir de adını hatırlayamadığım bir Disney karakteriyle çekilmiş başka bir resim daha. Ama bunların içinde Esperanza ve oğlunun lunaparkta bir itfaiye kamyonu üzerinde çekilmiş bir fotoğrafı vardı ki daha önceden Esperanza'yı hiç bu kadar içten kahkaha atarken görmemiştim. Esperanza'dan daha özgür ruhlu birini tanımam imkânsız. Bir zamanlar önüne gelenle yatan bir biseksüeldi. Hiç kimsenin lafına aldırış etmeden, kimseyi takmadan bir adamdan bir kadına, sonra yine bir adama, bu şekilde daldan dala konardı.

Sadece çok eğlendiği için güreş yapmaya başlamış, sonra sıkılıp asistanım olarak çalışırken aynı zamanda akşamları hukuk okuluna devam etmişti.

Belki söylediğim size acımasızca gelebilir ama anne olmak, Esperanza'nın bu özgür ruhunu maalesef yoketmişti. Aynısını diğer başka kız arkadaşlarımda da görmüştüm. Bir oğlumun olduğunu ancak o büyüyüp genç bir erkek olduktan sonra öğrendiğim için, bebek doğduğunda yaşanan o değişiklikler bende geçerli olmamıştı.

Esperanza da çok değişmişti. Acaba şimdi eskisine nazaran daha mı mutluydu? Bilemiyorum ama ilişkimizde de o eski samimiyet yok gibiydi. Bencil biri olduğumdan bu hoşuma gitmiyordu.

"Şöyle," diye söze başladı Esperanza. "Sam Collins'e, yani Rick'in babasına yaklaşık dört ay önce Huntington teşhisi konuyor. Birkaç hafta sonra da intihar ediyor."

"İntihar olduğu kesin mi?"

"Polis raporuna göre, evet. Bu konuda herhangi bir şüphe yok."

"Tamam. Devam et."

"İntihar sonrasında Rick Collins, babasının doktoru Freida Schneider'e gidiyor. Aynı zamanda öncesinde kendisiyle bir sürü telefon konuşması da yapmış. Doktor. Schneider'in ofisini aradım. Çok meşgulmüş ama bugün öğlen tatilinde on beş dakikasını bize ayırmayı kabul etti. Tam yarımda buluşacağız."

"Nasıl becerdin randevu almayı?"

"Terence Cardinal Cooke Tıp Merkezi'ne yüksek miktarda bağış yaptık da."

"Bence gayet makul. Neyse. Başka?"

"Rick Collins, New York Presbiteryen Hastanesi'nin yanındaki CryoHope merkezini aramış. Kök hücre, kordon kanı, embriyon korunması üzerine çalışmalar yapılan bir yer. Aynı zamanda Melekleri Koru Derneği'ni de aramış çok kez. Burada tarihleri var. Önce iki hafta içinde dört kez Doktor. Schneider'le görüşüyor. Sonra CryoHope'la. En sonunda da Melekleri Koru'yu aramaya karar veriyor.

"Tamam," dedim. "CryoHope'tan bir randevu alabilir miyiz?"

"Kimden alalım?"

"Herhangi bir doktordan olabilir."

"Bir kadın doğum uzmanına ne dersin?" dedi Esperanza. "Smear testi için randevu alayım mı sana?"

"Ben ciddiyim Esperanza."

"Evet, tamam, ciddisin biliyorum ama kimden randevu alabilirim bilemiyorum. Hangi doktorla görüştüğünü bulmaya çalışıyorum."

Belki Doktor. Schneider yardımcı olabilir bize."

"Belki."

"Peki şu YFAL le ilgili bir şeyler bulabildin mi?"

"Google'da baktım ama YFAL yazınca bir sürü saçma sapan şey çıktı tabii ki. Ve sonra YFAL'in altında yazana, yani HHK'ya baktım. Sağlık hizmetleri veren bir şirket. Kanser hastalığı üzerinde çalışıyorlar.

"Kanser mi?"

"Evet."

"Ne alakası var anlamıyorum."

Esperanza bir şeyler mırıldandı.

"Ne diyorsun?"

"Aslında hiçbirinin birbiriyle bağlantısı yok gibi. Sadece vakit kaybediyormuşuz gibi geliyor bana."

"Neden?"

"Ne bulmayı umuyorsun Allah aşkına? Bir doktor, Huntington hastası yaşlı bir adamı tedavi ediyor. Bunun Paris ve Londra'da cinayetler işleyen teröristlerle ne gibi bir alakası olabilir?"

"Hiç fikrim yok."

"Hiç ipucu da mı yok elinde?"

"Hayır. Tek bir tane bile."

"O zaman aralarında bağlantı da yoktur."

"Büyük ihtimalle öyle."

"Peki ne yapabiliriz?"

"Şu anda yaptığımızı. Bir şeyler bulana kadar araştırmaya devam edeceğiz. On yıl önce bir trafik kazasıyla başlamış bir şeyler. Sonra Rick Collins, babasının hastalığını öğrenene kadar bir gelişme olmamış. Arada nasıl bir bağlantı olduğunu bilmiyorum ama geri dönüp etap etap neler olup bitmiş izini sürebiliriz."

Esperanza bacak bacak üstüne attı ve daha yeni köpük sürülmüş gibi duran kalın telli simsiyah saçlarından bir tutam alarak oynamaya başladı. Böyle yaptığı zamanlarda canının sıkkın olduğunu anlardım.

"Ne oldu?"

"Sen ortalıkta yokken Ali'yi hiç aramadım," dedi.

Başımı salladım. "O da beni aramadı değil mi?"

"Siz ikiniz ayrıldınız mı yani?" diye sordu Esperanza.

"Öyle gibi."

Esperanza içini çekti. "Aptallar Şehri'ne hoşgeldiniz. Nüfus: bir. Yani sen. Neyse, özür dilerim."

"Olsun. Önemli değil."

"Win, Terese'le yattığını söyledi."

'O kendisine baksın önce. Esas Win hostes kızla yattı,' diyecek oldum ama sonra Esperanza beni yanlış anlar diye bundan vazgeçtim.

"Neden bunu araya sıkıştırdığını anlayamadım," dedim.

"Eğer Terese'i gerçekten sevmeseydin birinden ayrılır ayrılmaz onunla yatmazdın."

Arkama dayandım. "Yani?"

"Eğer yardımcı olacaksa son sürat ilerlemeliyiz. Ama aynı zamanda gerçeği de kabullenmemiz lazım."

"Yani?"

"Terese büyük ihtimal yaşamıyor."

Hiçbir şey söylemedim.

"Sen sevdiklerini kaybederken hep yanındaydım," dedi Esperanza. "Pek umurunda olmuyor."

"Kim umursuyor ki?"

"Haklısın. Aynı zamanda başına ne gelirse gelsin bir şekilde üstesinden gelmeyi başarıyorsun."

"Sen merak etme. İyi olacağım. Başka?"

"Şu iki adam. Hani Win'le senin kavga ettiğin."

Antrenör Bobby ve asistanı Pat'den bahsediyordu. "Ne olmuş onlara?"

"Kasselton polisi birkaç kez geldi buraya. Döndüğünde onları aramanı istediler. Win'in adama ne yaptığını biliyorsun değil mi?"

"Evet. Söylemişti bana."

"Adam dizinden ameliyat oldu ve ancak iyileşiyor. Diğer adamın, yani kavgayı başlatanın birkaç küçük hırdavat dükkânı varmış. Ama artık işleri bozulduğu için şimdi Paramus'ta bir Best Buy mağazasında kat müdürü olarak çalışıyormuş."

Yerimden kalktım. "Tamamdır."

"Tamam olan nedir?"

"Doktorla buluşmadan önce biraz zamanımız var. Best Buy'a gidiyoruz."

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Best Buy çalışanlarının giydiği mavi polo yaka tişört, Antrenör Bobby'nin bira göbeğini sıkı sıkı sarmıştı. Bir televizyonla ilgilenen Çin'li bir çiftle konuşuyordu. Vücudunda dövüşten kalan iz var mı diye baktım ama tek bir şey göremedim. Esperanza da benimle gelmişti. Mağazada ilerlerken yine logolu tişört giymiş bir adam, yüzünde daha az önce noel hediyesini almış bir çocuk ifadesiyle ona doğru koşmaya başladı.

"Aman Tanrım! Siz Küçük Pocahontas değil misiniz?"

Zar zor gülümsedim. Artık insanların onu hatırlamasına eskisi gibi şaşırmıyordum. Esperanza önce bana dik dik baktı ve sonra hayranına döndü.

"Evet. Ben o'yum."

"Vay canına. Ya inanamıyorum. Bir kere daha vay canına. Sizi burada görmek ne güzel."

"Teşekkürler."

"Gençken odamda posteriniz vardı."

"Gerçekten beni şımartıyorsunuz..."

"O posterin üzeri leke doluydu," dedi adam gözünü kırparak. "Anlarsınız ya."

"...ve midemin bulandığını hissediyorum," diye tamamladı sözünü Esperanza. Sonra şöyle bir elini sallayıp. "Size güle güle," dedi.

Ardından gittim. "Terbiyesiz herif. Lekeymiş," dedim. "Elletseydin bari biraz kendini."

"Evet maalesef tam ellenecek tipte bir kadınım."

Az önce anneliğin özgür ruhunu alıp götürdüğüyle ilgili söylediklerimi unutun gitsin. Söylediklerine bakılırsa bence Esperanza hâlâ formundaydı.

Danışmayı geçip Antrenör Bobby'ye doğru ilerledik. Çin'li adam plazmayla LCD arasındaki farkı soruyordu. Antrenör Bobby göğsünü şişirmiş bu iki televizyon çeşidinin avantajlarını ve dezavantajlarını sıralıyordu müşterilerine. Tek kelimesinden bir şey anlamamıştım. Adam sonra DLP televizyonlarıyla ilgili bir şey sordu. Antrenör Bobby DLP'leri beğendiğini söyledikten sonra nedenlerini sıralamaya başladı.

Esperanza başıyla Antrenör Bobby'ye işaret etti. "Layık olduğu yerde işte."

"Hayır," dedim. "İnsanlarla, onlara bir ders vermek için, işlerinden etmek için dövüşmezsin. Sadece kendini korumak için dövüşürsün."

Esperanza suratını astı.

"Ne oldu?"

"Win haklıymış. Bazen hakikaten kız gibi davranıyorsun."

Antrenör Bobby, Çin'li çifte gülümsedikten sonra, "Siz biraz düşünün isterseniz. Ben az sonra tekrar yanınıza geleceğim. Kesin kararınızı verirseniz nakliye ücretinde bir kolaylık yapabilirim."

Sonra yanıma gelip öfkeli öfkeli yüzüme baktı. "Ne istiyorsun?"

"Özür dilemeye geldim."

Bobby hiç kımıldamadı. Üç saniye kadar kimse konuşmadı. "Tamam. Özür diledin işte. Git artık."

Sert bir şekilde geri dönüp yeniden müşterilerinin yanına doğru yürüdü.

Esperanza sırtıma vurup, "Çok iyi yaptın adamım," dedi dükkândan çıkarken.

Doktor. Freida Schneider kısa boylu ama sağlam yapılı, yüzünde insana güven veren gülümsemesi olan bir kadındı.

Koyu bir ortodoks yahudi olduğu, taktığı bereden ve kapalı giyim tarzından hemen belli oluyordu. Beşinci caddenin 103 numaralı sokağında bulunan Terence Cardinal Cooke Tıp Merkezi'nin kafeteryasında buluştuk. Doktor. Schneider bir şeyler yemek isteyip istemediğimi sordu. "Hayır" dedim. Kendine karışık bir sandviç ısmarladı. Oturduk. Kısa bir duadan sonra sandviçini hızla ve hırsla yemeye koyuldu. Sanki sandviç şahsına hakaret etmiş gibi.

"Sadece on dakikam var," dedi açıklama gereği duyarak.

"On beş dakika denmişti bana."

"Fikrimi değiştirdim. Bağış için teşekkürler."

"Size Sam Collins'le ilgili birkaç soru sormak istiyorum."

Schneider, lokmasını yuttu. "İş arkadaşınız da öyle söylemişti. Doktor-hasta gizliliğini bilirsiniz. Dolayısıyla herhâlde bu konuşmamızı burada sonlandırmak zorundayız."

"Lütfen."

"O öldü. Belki neden kendisiyle bu kadar ilgilendiğinizi anlatabilirsiniz bana."

"İntihar etmiş."

"Biliyorum."

"Huntington hastalarında sık görülen bir şey midir intihar?"

"Huntington hastalığının ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Genetik bir hastalık olduğunu biliyorum."

"Kalıtsal genetik nörolojik bir hastalık," dedi elleriyle tırnak işareti yaparak. "Bu hastalık insanı doğrudan öldürmez ama ilerledikçe oluşturduğu zatürree, kalp krizi ve daha bir sürü öğrenmek istemeyeceğiniz komplikasyonlar hastanın ölümüne neden olabilir. Huntington fiziksel ve psikolojik düzensizliklere neden olur. Hoş bir hastalık olduğu söylenemez. Dolayısıyla, evet, intihar bu hastalarda çok görülen bir vakadır. Bazı araştırmalara göre bu hastalığa yakalananların yüzde yedisi bir şekilde kurtulmayı başarıyor. Tabii burada "kurtulmayı başarmakla" intiharın kasdedilmesi oldukça acı bir gerçek."

"Bu söylediklerinizi Sam Collins için de geçerli miydi?"

"Teşhis konmadan önce depresyona girmiş. Hangi belirtinin önce geleceğini söylemek zor. Huntington genelde fiziksel ama bazen de psikiatrik belirtilerle başlar."

"Huntington kalıtsalmış öyle mi?"

"Evet."

"Yani o zaman eğer anne ya da babada bu hastalıktan varsa, çocukların bu hastalığa yakalanma şansı yüzde elli."

"Evet, aynen öyle diyebilirim."

"Yani o zaman Sam Collins'in anne ya da babasında bu hastalıktan varmış öyle mi?"

"Doğru. Şu anda seksen yaşlarında olan annesinde Huntington belirtisi yok. Dolayısıyla büyük bir ihtimalle hiç belirti göstermeden genç yaşta ölen babasından geliyor olabilir."

"Sam Collins'in çocuklarını da muayene ettiniz mi?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

"Aslında Rick Collins'ten bahsediyorum. O da öldü. Aslında öldürüldü demek daha doğru olur."

"Haberlerde izlemiştim. Teröristler tarafından öldürülmüş."

"Evet."

"Peki babasının hastalığının onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet."

Freida Schneider, sandviçinden bir parça daha ısırdı ve başını salladı.

"Rick Collins'in bir oğlu var," dedim.

"Biliyorum."

"Ve bir kızı da olabilir."

Tam bir ısırık daha alacaktı ki, "Pardon? Anlayamadım?" dedi.

Nasıl kıvıracağımdan emin olamadım. "Rick Collins,

kızının hayatta olduğunu bilmiyor olabilirdi."

"Ayrıntı mı istiyorsunuz?"

"Tam sayılmaz," dedim. "Sadece on dakikamız var."

"Doğru."

"O zaman?"

İçini çekti. "Evet, Rick Collins'i testlerden geçirdik."

"Sonuç?"

"Kan testi CAG sayısının her bir HTT alelinde tekrarlandığını gösterdi."

Hiçbir şey anlamamıştım tabii. Boş boş baktım yüzüne.

"Neyse. Önemli değil. Kısacası maalesef sonuçlar pozitifti. Kan testinin kesin sonuç verdiği düşünülemez, zira belirtiler bazen birkaç yıl, bazen on yıl sonra başlayabilir, ama Rick Collins'te kore belirtileri vardı. Yani kontrolü dışında sarsıntılı hareketler yapıyordu. Bizden gizli kalmasını rica etti. Biz de tabii kabul ettik."

Düşündüm. Rick, Huntington hastalığına yakalanmıştı. Acaba ömrünün son yıllarını nasıl geçirmişti?

"Rick'in oğlunu da muayene ettiniz mi?"

"Evet. Rick'in ısrarı üzerine. İtiraf etmeliyim ki bu pek alışıldık bir şey değildir. Çocukların muayene edilmesinin doğru olup olmadığı konusu çok tartışıldı. Yani demek istenen şu. diyelim bir oğlan çocuğunun bu hastalığa yakalandığı öğrenildi. Bu gerçekle yaşamak hem aile hem de kendisi için büyük bir yük. Çok zor. Ama bir yandan da ölmeden önce hayatı dolu dolu yaşaması açısından, bilmesi iyi bir şey olabilir. Başka bir konu da var. Mesela hasta olduğunuzu öğrendiniz ve çocuk yaparsanız yüzde elli oranla hastalığa yakalanma olasılığı var. Bu durumda çocuk yapmanız doğru olur mu? Bütün bu ahla-

ki değerler insanların kafasını karıştırıyor."

"Ama Rick, oğlunu test ettirdi değil mi?"

"Evet. Rick işini layığıyla yapan bir gazeteciydi. Görmediği şeye asla inanmazdı. Neyse ki oğlu negatif çıktı."

"İçi rahatlamıştır herhâlde."

"Evet."

"CryoHope Merkezi diye bir yer biliyor musunuz?"

Doktor biraz düşündü. "Araştırma ve saklama merkezi sanırım. Daha çok kök hücre saklıyorlar değil mi?"

"Rick Collins size gelmeden önce onları ziyaret etmiş. Nedenini biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Peki, Melekleri Koru diye bir hayır kurumunu duydunuz mu?"

Schneider hayır anlamında başını salladı.

"Bu hastalığın tedavisi yok değil mi?" diye sordum.

"Hayır, yok."

"Peki kök hücreyle tedavisi olabilir mi?"

"Bir saniye Bay Bolitar, az önce bana Rick Collins'in bir kızı olabileceğini söylediniz değil mi?"

"Evet."

"Ne demek istediğinizi bana açıklar mısınız lütfen?"

"Size on yıl önce trafik kazasında kaybettiği bir kızı olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Neden söylesin ki?"

Sorusunun üzerinde fazla durmadım. "Rick'in cesedi Paris'te bulunduğunda, cinayet mahallinde kan vardı. DNA testi sonucunda kanın kızına ait olduğunu tespit ettik."

"Ama az önce kızının öldüğünü söylemiştiniz. Sizi ta-

kip edemiyorum."

"Ben de bazı şeyleri çok iyi anlayamadım henüz. Bana lütfen kök hücre araştırmalarından bahseder misiniz biraz?"

Omuzunu silkti. "Bu aşamada hâlâ oldukça şüpheli. Teorik olarak beyinde hasar görmüş nöronların yerine kordon kanından alınan kök hücreleri nakletmek mümkün. Hayvanlar üzerinde yapılan deneylerde oldukça başarı sağlandı ama insanlarda aynı başarının gözlendiği söylenemez."

"Peki, ya ölüyorsanız ve bunun için yapabileceğiniz bir şey yoksa..."

Tam o sırada kafeteryaya bir kadın girdi. "Doktor. Schneider?"

Doktor, parmağını kaldırıp son lokmayı da yuttu ve kalktı. "Ölüyorsanız ve umutsuzsanız, evet. Her şey mümkün. Bir mucize de iyileşmenizi sağlayabilir ve de evet. Bir intihar da. On dakikamız bitti Bay Bolitar. Bir ara yine gelin de buraları gezdireyim size. Ne kadar metanetli olduğumuza ve ağır çalıştığımıza şahit olacaksınız. Bağış için teşekkürler ve neyin peşindeyseniz iyi şanslar."

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Sonsuz tıbbi olanakları, geniş bir kök hücre bankasıyla CryoHope Merkezi müthiş bir yerdi. Danışma masası yüksek bir yerdeydi ve koyu ahşap rengindeydi. Esperanza da yanımdaydı. Güzel ama aptal görünümlü resepsiyonistin parmağında nikâh yüzüğü olmadığını farkettim. Belki de planlarımı yeniden gözden geçirmeliydim. Bekâr bir kadın vardı karşımda. Cazibeme yenik düşecek ve bütün sorularıma cevap verecekti. Esperanza aklımdan geçeni okuyor gibi dik dik baktı bana. Omuzumu silktim.

"Karım hamile," dedim Esperanza'yı göstererek. "Bebeğimizin kök hücresini saklatmak için kiminle görüşebiliriz?"

Güzel resepsiyonist önceden çalışılmış, yapmacık bir gülücük attı bize. Oldukça kalın sayfalardan oluşan dört renkli bir broşür uzatıp, bizi konforlu bir odaya götürdü. Duvarlarda büyük çocuk fotoğrafları ve bir de kendimi lisedeki biyoloji dersinde hissetmeme neden olan insan vücudu diagram-

ları vardı. Adıma soyadıma I.P. Daily ya da Wink Martindale yazmayı düşünmüştüm ama en sonunda Mark Kadison'da karar verdim. Yani arkadaşım Mark'ın adını verdim. Nasıl olsa ararlarsa sadece kahkahalarla gülüp geçecekti.

"Selam! Hoşgeldiniz!"

İçeriye, üzerinde beyaz bir laboratuar önlüğü, bir kravat olan ve aktörlerin biraz entellektüel görünmek istediklerinde taktıkları koyu çerçeveli gözlüklerden takmış bir adam girdi.

Ellerini birbirine çarptı ve odadaki diğer şık koltuklardan birine oturdu.

"Söyleyin bakalım," dedi "ne kadarlık?"

Esperanza'ya baktım.

"Üç aylık," dedi içini çekerek.

"Tebrikler. İlk bebeğiniz mi?"

"Evet."

"Bebeğinizin göbek bağını saklama kararı vermenize çok memnun oldum."

"Bunun ücreti nedir acaba?" diye sordum.

"Bütün işlemler dahil bin dolar. Bir de her sene aldığımız yıllık ücretler var. Biliyorum. Belki bu rakam size biraz yüksek gelmiş olabilir ama sadece bir kez elinize geçecek bir fırsat bu. Kordon bağında hayat kurtaran kök hücreler vardır. Bu kadar basit. Anemiyi, lösemiyi, enfeksiyonları ve bazı kanser hastalıklarını tedavi eder. Kalp hastalıklarını da tedavi edebileceğini düşünüyoruz. Bu konu şu an araştırma aşamasında. Henüz tedavi edemiyoruz ama ayrıca sırada parkinson ve şeker hastalığı da var. İlik nakli konusunda bir şeyler biliyor musunuz?"

Hiçbir şey bilmiyordum.

"Az çok," dedim.

"Göbek bağı nakli hem daha iyi sonuçlar verir hem de tabii ki ameliyat olayı ortadan kalktığı için daha çok tercih edilir. İlik naklinde %83 uyum gerekir. Ama kök hücre nakli için %67 uyum yeterlidir. Bu kök hücre nakilleriyle ne kadar çok hayat kurtardığımızı bilemezsiniz. Beni takip edebiliyor musunuz?"

İkimiz de başımızı salladık.

"İşte bu yüzden bebeğinizin kök hücresinin doğar doğmaz saklanması çok önemlidir. Doğar doğmaz. Çocuğunuz üç yaşına geldiğinde değil ya da Allah korusun ileride önemli bir hastalığı olduğunda değil."

"Peki ne yapmamız lazım tam olarak?" diye sordum.

"Acısız ve çok kolay bir işlem. Bebeğiniz doğduğunda göbek bağından kan alınır. Bu kandan kök hücreleri ayırır ve dondururuz."

"Peki bu kök hücreler nerede saklanıyor?"

Kollarını açtı. "İçinde bulunduğumuz binada. Emniyetli bir ortamda. Güvenlik görevlilerimiz, jeneratörlerimiz ve çok emniyetli bir odamız var. Aynı bir banka gibi. Aile bankası şeklinde çalışmayı tercih ediyor ve öneriyoruz. Kısacası bebeğinizin kök hücrelerini saklıyorsunuz. Bebeğinizin ileride buna ihtiyacı olabilir. Hatta ikinizden birinin ya da hatta aileden herhangi birinin de ihtiyacı olabilir. Bu şekilde."

"Kök hücrenin uyumlu olup olmayacağını nereden biliyorsunuz?"

"Garantisi yok tabii. Bunu bilmeniz lazım. Ama uyum ihtimali çok yüksek. Bir de siz ikinizin ayrı ırklardan olduğunu görebiliyorum. Bu durumda kendiniz için uyumlu birilerini

bulmanız zor. Dolayısıyla bu sizin için çok önemli olabilir. Bu arada bahsettiğimiz kök hücreler göbek bağından alınanlar. Embriyonik kök hücrelerle uzaktan yakından alakası yok."

"Embriyo saklamıyor musunuz?"

"Oh evet, saklıyoruz ama bu sizin ilgi alanınızın dışında bir konu. Kısırlık problemleri için. Göbek bağı kök hücre korunmasında hiçbir embriyoya zarar verilmez. Bunu özellikle belirtiyorum."

Kocaman gülümsedi.

"Siz doktor musunuz?" diye sordum.

Sonra gülümsemesi soldu biraz. "Hayır ama burada beş doktorumuz var."

"Ne doktoru?"

"CryoHope her konuda liderdir." Bana bir broşür uzatıp doktor listesini gösterdi. "Bir tanesi kalıtsal hastalıklarla ilgili bir genetik uzmanı. Transplantasyondan sorumlu bir hematolog. Kısırlık konularıyla ilgilenen bir kadın doğum uzmanı, bir de çocuk onkoloğu. Çocuklarda görülen kanser tedavisi için."

"Peki," dedim, "size bir şey soracağım."

Öne doğru eğildi ilgiyle.

"Diyelim ki bebeğimin göbek bağını saklıyorum. Aradan yıllar geçiyor. Sonra bir şekilde hastalanıyorum. Belki bu hastalığın tedavisi de yok ama deneysel tedavi yöntemlerine başvuruyorum. Bu durumda bu göbek bağını kullanabilir miyim?"

"İstediğinizi yapabilirsiniz Bay Kadison. Onunla istediğinizi yapabilirsiniz."

Daha sonrasında ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Espe-

ranza'ya baktım. Onun da fikri yoktu anlaşılan.

"Doktorlarınızdan biriyle görüşebilir miyim?" diye sordum.

"Başka sorunuz varsa hiç çekinmeden sorun lütfen."

Birden başka bir yola başvurmayı denedim. Açık açık soracaktım. "Rick Collins adında bir hastanız var mı?"

"Pardon? Anlayamadım."

"Rick Collins. Benim arkadaşımdır. Bana o tavsiye etti sizi. Sadece hastanız olup olmadığından emin olmak istedim."

"Hasta adları gizli tutulur. Eminim anlayış gösterirsiniz. Bana biri sizi sorsa, sizin de adınızı gizli tutarım."

Çıkış yolu yoktu anlaşılan.

"Melekleri Koru diye bir dernek adı duydunuz mu?" diye sordum.

Yüzü asıldı birden.

"Duydunuz mu?" diye tekrarladım.

"Nedir bu?" diye sordu.

"Size bir soru sordum."

"Size bütün işlemleri açıkladım," dedi ayağa kalkarak. "Broşürü iyice okumanızı tavsiye ederim. CryoHope'u tercih ettiğiniz için teşekkürler. İkinize de iyi şanslar."

Binadan dışarı çıktığımızda, "Boşu boşuna zamanımızı harcadık," dedim Esperanza'ya.

"Evet."

"Win, cinayet mahallinde bulunan kanın, göbek bağından alınan kan olduğunu düşünmüştü."

"Bu çok şey açıklar," dedi Esperanza.

"Ama yine de bazı şeyleri anlayamıyorum. Diyelim ki Rick Collins, kızı Miriam Collins'in kanını sakladı. Sonra ne oldu peki? Sonra kanı Paris'e götürdü ve kan o öldürüldüğünde yere saçıldı. Ne anlama geliyor bu şimdi?"

"Bence öyle olmadı," dedi Esperanza.

"Peki ne oldu sence?"

"Bir şey atladığımız kesin. Hatta birden çok şey atlıyoruz. Belki de Paris'te dondurttu kanı. Belki insanlar üzerinde deney yapan araştırmacı birkaç doktorla işbirliği yapıyordu. Bilemiyorum ama her halûkârda kızının trafik kazasından kurtulmuş olması ve on yıl boyunca bir şekilde ortaya çıkmaması çok anlamsız bence."

"Melekleri Koru'dan bahsederken yüz ifadesi nasıl değişti gördün mü?"

"Hiç şaşırmadım. Bu dernek kürtaja ve kök hücre araştırmalarına karşı bir dernek. Zaten göbek bağının kök hücre karşıtlığıyla alakası olmadığını sürekli tekrarlayıp durdu."

"Ne olursa olsun şu Melekleri Koru Derneği'ni iyice araştırmalıyız."

"Kimse telefonlara cevap vermiyor," dedi Esperanza.

"Adresi var mı peki sende?"

"New Jersey'de ama..."

"Ama ne?"

"Hep aynı noktada dolaşıp duruyoruz. Şimdiye kadar tek bir şey öğrenemedik. Ve gerçek şu ki, müşterilerimiz daha iyisini hakediyor. Onlara bir söz verdik ama zamanımızı sadece bu konu üzerine harcayarak sözümüzü tutmuyoruz."

Öylece kalakalmıştım.

"Sen gelmiş geçmiş en iyi menajerlerden birisin," diye devam etti. "Ben de işimi en iyi şekilde yaptığımı düşünüyorum. Çok iyiyim diyebilirim hatta. Benim kadar iyi arabuluculuk yapmadığına eminim. Aynı zamanda müşterilerimizin nasıl daha iyi para kazanabileceklerinin yollarını senden iyi biliyorum. Ama müşteriler sana güvendikleri için bize geliyor. Çünkü tek arzuları menajerlerinin onlara gereken ihtimamı göstermesi ve sen de bunda çok başarılısın."

Omuzunu silkti. Bekledim biraz.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Çoğu zaman, sırf bir müşteriyi korumak için bir sürü pisliğe bulaşıyorum. Ama bu sefer gerçekten çok ama çok pis bir işe giriştim. Siz daha çok kendi çıkarımı kollamamı istiyorsunuz. Bunu anlayabiliyorum. Ama bu konunun üzerinde durmam lazım gerçekten."

"Sen de kahraman olma saplantısı var," dedi.

"Hah! Yeni bir şey söyle lütfen."

"Bazen bu saplantı gözünü kör ediyor. Öylesine körü körüne bir yerlere sürükleniyor ama diğer yandan da nereye gittiğinin farkına vardığında çok iyi iş çıkartıyorsun."

"Ve şimdi," dedim. "Ben New Jersey'ye gidiyorum, sen de ofise işlerinin başına geri dönüyorsun."

"Seninle gelebilirim."

"Çocuk değilim ben. Bakıcıya ihtiyacım yok."

"Bence var. Birlikte Melekleri Koru Derneği'ne gidiyoruz. Eğer oradan da bir şey çıkmazsa birlikte ofise geri dönüp bütün gece çalışacağız tamam mı? Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedim.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Çıkmaz bir sokakta bulduk kendimizi. Hem mecazi hem gerçek anlamda.

Arabanın GPS'ini takıp HoHoKus New Jersey'deki çıkmaz sokağa gittik. Ed'in tamirci dükkânı, Eagle's Talon adında bir karate salonu, son derece paçoz bir vitrini olan Yetkili Fotoğrafçı Albin Laramie'nin fotoğraf stüdyosu. Önünden geçerken plastik harflerle yazılmış yazıları gösterdim Esperanza'ya. "Yetkiliymiş," dedim. "Albin Laramie'nin yetkisiz çektiği fotoğrafları düşünmek bile istemiyorum." Bazı düğün fotoğrafları o kadar bulanıktı ki hangisi gelin, hangisi damat anlamak zordu. Bir de çoğunluğu bikinili kadınlardan oluşan bazı kışkırtıcı fotoğraflar vardı vitrinde. Güya Victoria dönemine aitmiş gibi gösterilen sararmış birkaç çocuk resmi. Fırfırlı elbise giymiş insanı ürperten çocuk resimleri. Ne zaman bu sararmış çocuk fotoğraflarını görsem, "Bu fotoğraf-

taki kimse, çoktan ölmüştür," diye düşünürüm. Önüme gelen herşeyden şikâyet ettiğimi düşünmenizi istemem ama kim bu kadar dokunaklı, insana hüzün veren fotoğrafları almak isteyebilir ki? Ya da bakmak?

Apartmandan içeri girip zillere baktık. Birkaç doktorun muayenehanesi ve küçük bir yatırım şirketi vardı içeride. Melekleri Koru'nun 3B de olması gerekiyordu ama kapı kilitliydi. Kapıdaki sökülmüş tabelanın izlerini görebiliyorduk. Yandaki yatırım şirketine girip derneği sorduk. "Aylar önce gittiler buradan," dedi telefonlara bakan sekreter. Kızın yaka kartında MINERVA yazıyordu. Adı mı soyadı mı emin olamadım. "Her yeri boşalttıktan sonra çekip gittiler."

Bir kaşımı kaldırıp kıza yaklaştım. "Boşaltmak mı?" dedim.

İfade almakta çok ustayımdır.

"Evet. Her yeri boşalttılar. Görmeniz lazımdı"–Yüzünü buruşturdu–"Hey Bob, ne zaman taşınmıştı yandakiler?"

"Üç ay önce."

Minerva ve Bob'dan fazla bir şey öğrenemedik. Televizyonda dedektifler hep, "Gidecekleri yerin adresini bıraktılar mı?" diye sorarlardı. Gerçek hayatta böyle bir soru soran birine hiç rastlamamıştım. Dışarı çıkıp bir kez daha baktık derneğin kapısına. Kapının da bize söyleyecek fazla bir şeyi yoktu.

"Artık işe dönmeye hazır mısın?" diye sordu Esperanza.

Başımı salladım. Dışarı çıktık. Güneş ışığı gözlerimi kamaştırmıştı. "Bak sen şu işe," dedi Esperanza.

"Ne oldu?"

Sokağın karşısındaki arabayı gösterdi. "Arkasındaki çıkartmaya bakar mısın?"

Bilirsiniz. Beyaz zeminli, siyah harfli ve oval, hangi ülkeden geldiğinizi gösteren çıkartmalardan. Mesela İtalya'yı ziyaret etmiş bir turist buraya döndüğünde bazen üzerinde ROM yazan bu çıkartmalardan alıp arabasının arkasına yapıştırır. Şimdi sanırım bütün şehirlerin böyle çıkartmaları var. Şehirleriyle övündüklerinden midir nedir?

Bu çıkartmanın üzerinde HHK harfleri vardı.

"HoHoKus," dedim.

"Evet."

O kod geldi aklıma. "HoHoKus'ta YFAL. Belki de 4712 de apartman numarasıdır."

"YFAL birisinin isminin kısaltması olabilir."

Arabayı parkettiğimiz yöne doğru döndüğümüzde başka bir sürprizle karşılaştık. Siyah bir Cadillac Escalade çıkmamızı engelleyecek şekilde bizimkinin arkasına parketmişti. İşveren vekilleri gibi kahverengi takım elbise giymiş, iri kıyım bir adam bize doğru yürüyordu. Saçları kısacık kesilmişti. Kocaman üçgen bir suratı vardı. 1953'te Green Bay Packer takımında oynayan defans oyuncularına benziyordu.

"Bay Bolitar?"

Sesi tanımıştım. Daha önceden bu sesin sahibiyle iki kez görüşmüştüm. Bir seferinde Berleand'nı telefonla aradığımda, bir seferinde de Londra'da kendimden geçmeden bir iki saniye önce.

Bir adım geri çekildim. Esperanza beni korumak istermiş gibi önümde durdu. Ona iyi olduğumu belirtmek istermişim gibi omuzuna dokundum.

"Özel Ajan Jones," dedim.

Ajan olduklarını düşündüğüm diğer ikisi, Cadillac'tan

dışarı çıktılar. Kapıları açık bırakıp arabaya dayandılar. İkisinde de güneş gözlükleri vardı.

"Benimle gelmenizi istiyorum," dedi

"Tutukluyor musunuz beni?" diye sordum.

"Henüz değil, ama gerçekten bizimle gelmeniz gerekiyor."

"Ne suretle götürüleceğimi bilmek istiyorum," dedim. "Hem avukatımı da çağıracağım."

Jones bir adım ilerledi. "Yanlış hareket olur. Suçlu duruma düşersiniz."

"Siz de şahitsiniz buna öyle mi?"

Jones omuzunu silkti.

"Kendimden geçtikten sonra beni nereye götürdünüz?" diye sordum.

Sahte sahte içini çekti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ama ikimizin de böyle laf salatasıyla geçirecek zamanımız yok. Şöyle bir dolaşacağız sadece. Tamam mı?"

Kolumdan tuttuğu anda Esperanza adama dönüp, "Ajan Jones?" dedi.

Ajan, Esperanza'ya baktı.

"Size telefon var," dedi Esperanza.

Esperanza ona cep telefonunu uzattı. Ajan Jones kaşlarını çatarak telefonu Esperanza'dan aldı. Ben de kaşlarımı çatmış Esperanza'ya bakıyordum. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlayamamıştım.

"Alo?" dedi Jones.

Ses en yükseğe ayarlandığından, karşı tarafın ne dediğini net bir şekilde duyabiliyordum. "Krom kaplı bir asker silahı ve sol alt köşede bir Gucci logosu." Konuşan Win'di.

"Ne?" dedi Jones.

"Dürbünlü silahımla kemerinden beş santim kadar aşağısına hedef aldığım için tokasını net olarak görebiliyorum. Gözlerim adamın kemer tokasına kaydı. Hakikaten de kemerinin markası Gucci'ydi."

"Devlet maaşıyla nasıl Gucci kemer alabiliyorsun ki?" dedi Win. "Çakma sanırım."

Jones telefonu kulağına yapıştırmış, bir yandan da etrafı tarıyordu gözleriyle. "Sanırım siz Bay Windsor Horne Lockwood olmalısınız."

"Neden bahsettiğini anladığımdan emin değilim."

"Ne istiyorsun benden?"

"Çok basit. Bay Bolitar sizinle gitmeyecek."

"Federal bir memuru tehdit etmek çok büyük suçtur."

"İzin verirsen giyim zevkine bir yorumda bulunacağım," dedi Win. "Siyah kemer takıp kahverengi ayakkabı giyiyorsan esas suçu sen işliyorsun demektir."

Jones gözlerini kaldırıp bana baktı. Gözgöze geldik. Kasıklarına hedeflenmiş bir silah olmasına rağmen gözlerinde tek bir heyecan belirtisi yoktu. Esperanza'ya bir bakış attım. Bana bakmadı bile. Bir şey daha geldi aklıma. Win, Bangkok'tayım diyerek bana yalan söylemişti.

"Olay istemiyorum," dedi Jones. Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam tamam. Kimse kimseyi zorlamıyor. Size iyi günler."

Döndü ve arabaya yöneldi.

"Jones?" diye seslendim.

Dönüp bana baktı. Gözlerini kırpıştırıyordu.

"Terese Collins'e ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Söyle o zaman."

"Benimle gelirsen söylerim."

Esperanza'ya baktım. Telefonu yeniden Jones'a uzattı.

"Her şeyi söyledim sanıyorum. Saklanamazsın. Ailen de öyle. Eğer ona bir şey olursa hepinizi yok ederim. Sevdiğin ve önem verdiğin herşeyi. Ve bil ki hiç şakam yok."

Telefon kapanmıştı. Jones bana baktı. "Şirin çocuk."

"Bir de yakından tanısan."

"Gidelim mi?"

Cadillac'a kadar onu takip edip arabaya bindim.

BÖLÜM OTUZ

George Washington Köprüsü'nden geçip Manhattan'a girdik. Jones bana arabanın önünde oturan iki ajanı tanıttı ama adlarını artık hatırlamıyorum. 79 batı caddesi yönüne saptık. Birkaç dakika sonra Central Park West'te durduk. Jones kapıyı açıp çantasını kaptı ve, "Biraz yürüyeceğiz," dedi.

Güneş ışınları hâlâ çok parlaktı.

"Terese'e ne oldu?" diye sordum.

"Önce bazı şeyleri öğrenmen lazım."

Neden olduğunu bilmiyorum ama birden garip bir şekilde çok ciddileşmişti. Ona baskı yapmanın anlamsız olduğunu düşündüm. Zamanı geldiğinde bana her şeyi anlatacaktı nasıl olsa. Kahverengi ceketini çıkarttı ve düzgün bir şekilde arka koltuğa koydu.

Diğer iki ajanın parkedip çıkmalarını bekledim ama Jones arabanın üstüne vurup onları uğurladı.

"Sadece ikimiz mi?" dedim.

"Sadece ikimiz."

Nuh nebiden kalma bond çantalarından taşıyordu. Babamın da eskiden içine anlaşma kâğıtlarını, faturaları, kalemlerini, küçük ses kayıt cihazını koyduğu aynı çantadan vardı. Jones, 67.caddedeki parka doğru yürümeye başladı. "Kendimi casus gibi hissetmeye başladım," dedim.

"Önlem alıyorum. Büyük ihtimalle gereksiz ama benim yerimde olsan sen de benim gibi yapardın."

Neredeyse ağlatacaktı beni ama hislerimi kendime sakladım ve fazla üzerine gitmek istemedim. Jones önceden de söylediğim gibi birden ciddileşmiş, düşünceli bir ifade takınmıştı ve nedenini hâlâ anlayamamıştım. Parkta koşanları, paten kayanları, bisiklete binenleri, bebeklerini dolaştıran anneleri seyrediyordu.

"Biliyorum söyleyeceklerim çok basmakalıp ama," dedi ve devam etti. "İnsanlar paten yapıyor, koşuyor, çalışıyor, seviyor, gülüyor, frizbi oynuyor ama bütün bunları yaparlarken hayatlarının pamuk ipliğine bağlı olduğunun farkında bile değiller."

Suratımı asmıştım. "Bırak tahmin edeyim. Sen özel ajan Jones, vatandaşlar gece yataklarında rahat uyuyabilsinler diye kendini kurban edip onları koruyan o gizli güç sensin değil mi?"

Gülümsedi. "Bunu bir iltifat kabul ediyorum."

"Terese'e ne oldu?"

Jones yürümeye devam etti.

"Londra'daki olaydan sonra beni alıp götüren sendin."

"Evet."

"Ya sonra ne oldu?"

Omuzunu silkti. "Görev bölümü yaparız biz. Bilmiyorum. Seni başka bir departmana havale ettim."

"Çok disiplinli çalışıyorsunuz demek," dedim.

Şöyle bir irkildikten sonra yürümeye devam etti.

"Mohammad Matar'la ilgili ne biliyorsun?" diye sordu.

"Sadece gazeteden okuduğum kadarını," dedim. "Sanırım şu kötü çocuklardan biriymiş."

"Kötünün de kötüsü. Diğer teröristlerin, karşısında korkudan altına yaptığı, çok iyi öğrenim görmüş, iyi yetişmiş, aşırı dinci bir adam. Matar işkence etmeye bayılırdı. Kafirleri avlamanın en iyi yolunun içlerine sızıp onlarla birlikte yaşamak olduğuna inanırdı. Yeşil Ölüm adlı bir örgüt kurmuştu. Sloganları Ah-med Leh at min di."

Birden mideme bıçaklar saplanmıştı sanki.

"Ah-med Leh at min."

"Ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Sabır ve kılıç imansızları yokedecektir."

Hafızamın berraklaşmasına bir faydası olacakmış gibi kafamı salladım.

"Muhammad Matar hayatının hemen hemen tümünü batıda geçirmiş. Çocukluk yıllarının çoğu İspanya'da geçmiş ama aynı zamanda Fransa ve İngiltere'de de bulunmuş. Ve Ölüm Doktoru da tesadüfen verilmiş bir isim değil. Georgetown'da tıp fakültesine giderken, New York City'de yaşamış. Amerika Birleşik Devletleri'nde on iki yıl değişik takma adlar kullanarak yaşamış. Tahmin et bakalım ne zaman burayı terketmiş."

"Şu an tahminde bulunamayacak kadar kafam karışık."

"10 Eylül 2001."

İkimiz de bir an durduk, sonra öylesine parkın güneyine doğru yürümeye başladık. Artık o kuleler yok ama orada ölenlere saygımız büyük ve bu daima böyle olacak.

"Yani bu işe bulaşmış mıdır diyorsun?"

"Bulaşmak mı? Emin değilim. Ama Mohammad'ın bunun olacağından haberi vardı. Ülkeden çıkışı tesadüf olamaz. Olaydan bir ay önce onu Pink Pony'de gören bir tanık var. Bu isim sana bir şey hatırlattı mı?"

"11 Eylül saldırısından önce teröristlerin gittiği striptiz kulübü değil miydi orası?"

Jones evet der gibi başını salladı. Geziye çıkmış okul çocukları geçti önümüzden. Önlerinde okullarının logosu bulunan parlak yeşil renkte forma giymiş yaklaşık on-on bir yaşlarında çocuklar. Grubun hem başında hem de sonunda birer öğretmen vardı.

"Yani sen bir terörist liderini öldürdün," dedi Jones. "Eğer yandaşları gerçeği öğrenirlerse başına neler geleceği hakkında bir fikrin var mı?"

"O yüzden mi cinayeti üzerine aldınız?"

"Bu yüzden senin ismini ifşa etmedik demek daha doğru olur."

"Minnettarım."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Ben de emin değildim pek dalga geçip geçmediğimden.

"Eğer etrafta gezinip araştırma yapmaya devam edersen gerçeği öğrenebilirler. Sonra da arı kovanına üşüşen arılar gibi bir grup cihadçı beliriverir etrafında."

"Diyelim ki onlardan korkmuyorum."

"O zaman kafayı üşütmüş olduğunu düşünürüm."

"Terese'e ne oldu?"

Bir bankın önünde durduk. Bir ayağını banka koyup çantasını sallayıp eliyle yokladı. "Mohammad Matar'ı öldürdüğün günün arifesinde Miriam Collins'in mezarını açıp DNA testi için örnek aldınız."

"Bir şeyleri itiraf ettirmeye mi çalışıyorsun bana?"

Jones başını salladı. "Anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum?"

"Örneklere el koyduk. Bunu biliyorsundur."

Devam etmesini bekledim.

Jones çantasından kalın bir zarf çıkarttı. "İstediğin DNA testi sonuçları."

Zarfa uzandım. Jones bir-iki saniye verip vermeme konusunda tereddüt edermiş gibi rol yaptı. Ama ikimiz de biliyorduk ki orada oluşumun sebebi buydu zaten. Bana zarfı uzattı. Zarfı açtım. En üstte Win'le birlikte o gece aldığımız kemik parçalarının fotoğrafı vardı. Sayfayı çevirdim. Jones okumamı beklemeden açıklama yapmaya başlamıştı bile.

"Bunlar kesin test sonuçları. Mezardan aldığınız kemik kesinlikle Miriam Collins'e ait. DNA babası Rick Collins ve annesi Terese Collins'le uyuşuyor. Aynı zamanda kemik ölçüleri de büyümekte olan on yaşındaki bir kızın ölçülerinde."

Raporu okudum. Jones yürümeye devam etti.

"Rapor sahte de olabilir ama," dedim.

"Evet, olabilir," dedi Jones.

"Peki Paris'te cinayet mahallinde bulunan kan için ne diyorsun?"

"Az önce ilginç bir olasılıktan bahsettin," dedi.

"Yani?"

"Belki de sonuçlar sahtedir."

Durdum.

"Az önce DNA kan testinde sahtekârlık yaptığımı söyledin. Peki ya ben değil de Fransızlar yaptıysa bu sahtekârlığı?"

"Berleand mı?"

Omuzunu silkti.

"Neden böyle şey yapsın ki?"

"Peki ben neden böyle bir şey yapayım? Ama sen yine de bana inanmamaya devam et. Mezardan alınan kemik bende. İşimiz bittiğinde sana geri vereceğim. Eğer istersen kendin de test ettirebilirsin."

Başım dönmeye başlamıştı. Yürümeye devam etti. Söylediklerinde çelişki yoktu. Gayet mantıklıydı. Eğer Berleand yalan söylediyse bütün taşlar yerine otururdu.

"Sen bu işe karıştın, çünkü Miriam Collins'in bulunmasını istiyordun," dedi Jones. "Artık buldun işte. Gerisini bize bırakman lazım. Bundan sonra ne olursa olsun artık Miriam Collins'in öldüğünden eminsin. Bu kemik örneği istediğin tüm kanıtlara ulaştıracak seni."

Başımı salladım. "Ateş olmayan yerden bu kadar fazla dumanın çıkması bence normal değil."

"Nasıl yani? Teröristleri mi kasdediyorsun? Örgütü mü kasdediyorsun? Senin o fazla duman dediğin, Rick Collins'in örgüte sızma çabasından kaynaklandı."

"Peki ya sarışın kız?"

"Ne olmuş ona?"

"Yakaladınız mı onu Londra'da?"

"Hayır. Geldiğimizde çoktan kaçmıştı. Onu gördüğünü biliyoruz. Mario Contuzzi'nin oturduğu apartmandan bir komşusu, kızın seni tuzağa düşürmeye çalıştığını söyledi."

"Peki o kız kim?"

"Örgüt mensuplarından biri."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sarışın genç bir kız nasıl bir cihatçı olabilir ki?"

"Neden olmasın? Örgütlerde her türden insan vardır. Haklarından mahrum edilmiş göçmenler, Arap yurttaşları, birkaç da uçuk Batılı. Terör örgütlerinin beyaz ırktan batılıları, özellikle de kadınları toplamaya başladığını biliyoruz. Nedeni açık. Güzel bir sarışın, bir Arabın giremeyeceği yerlere kolayca kabul edilir. Bu kızların çoğu da babalarından taciz görmüş problemli tipler. Bilirsin. Bu tip kızlar ya pornocuların tuzağına düşer ya da köktencilerle yatarlar."

Pek anlayamamıştım ya hadi neyse.

Kıs kıs güldü. "Seni rahatsız eden başka bir şey varsa söyle."

"Aslında bir çok şey var," dedim.

Başını salladı. "Sanmıyorum Myron. Sadece tek bir şeyi takmışsın kafana. Sadece araba kazasında ne olduğunu merak ediyorsun."

"Kaza raporu koca bir yalandan ibaret," dedim. "Öldürülmeden önce Karen Tower'la konuştum," diye devam ettim. "Nigel Manderson'la da konuştum. Kaza, raporda yazıldığı gibi olmamış."

"Kafanı karıştıran bu mu?"

"Evet, bu."

"Peki bunu açıklığa kavuşturursam peşini bırakacak

mısın?"

"O gece olan bir şey saklanıyor."

"Peki bunu aydınlatırsam peşini bırakacak mısın?" diye tekrar etti Jones.

"Olabilir," dedim.

"Tamam o zaman. Değişik teorilerin üzerinden geçelim." Yürümeye devam etti.

"On yıl önce bir araba kazası oluyor. Sana göre..." durup bana döndü. "Hey baksana, demin söylediğin şey... neden bir şey sakladıklarını düşünüyorsun ki?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Bir araba kazası olduğu doğru. Sanırım bu konuda şüphen yok. Terese'i hastaneye gönderdiler. Sanırım bu konuda da şüphen yok. Peki burada sana ters gelen ne? Bana yardımcı ol Myron. Terese Collins'in en yakın arkadaşının bir şeyler çevirip bilmediğimiz bir neden yüzünden kızı polislere verdiğini ve senelerece bir yerlerde sakladığını mı düşünüyorsun? Peki sonra ne oldu sence?"

Yine bir şey söylemedim.

"Ve şu DNA testi konusunda yalan söylediğimi düşünmen hakkında... tekrar ediyorum, yalan söylemiyorum ve testi kendin de yaparak bunu kanıtlayabilirsin zaten."

"Bir şeyler saklıyorlardı," dedim.

"Evet," dedi. "Saklıyorlardı."

Bekledim. Parkın atlı karıncasının yanından geçtik.

"Kaza, söylendiği gibi oldu. Terese'le kızı giderken A40 yolundan bir araba çıktı karşılarına. Bayan Collins direksiyonu kırdı ve ondan sonrası felaket zaten. Öncesini de biliyorsun. Evdeymiş ve ana haber bültenine sunucu olarak çağ-

rılmış. O gece kendini dışarı çıkmaya planlamadığı için anlaşılabilir bir durum."

"Neresi anlaşılır bunun?"

"Bir Yunan atasözü vardır. 'Kambur asla arkasındaki kamburun farkında değildir.' "

"Ne alakası var?"

"Belki hiçbir şey. Hayatta insanın karşısına çıkan aksaklıklar için söylenmiştir. Hep suçu başkasına atmakta ustayızdır. Hiç kendimizi eleştirmeyiz nedense. Kendi yeteneklerimizi de değerlendirmekten acizizdir. Özellikle de önümüze güzel bir fırsat çıktığında."

"Seni hiç anlamıyorum."

"Neler saklanıyor bilmek istiyorsun. Ama aslında o kadar açık ki her şey. Terese Collins, kızının ölümüyle yeteri kadar ceza çekmedi mi sence? Terese Collins o gece çok içmişti. Eğer ayık olsaydı belki böyle bir kaza gelmeyecekti başına. Tamam. Belki diğer şoföründe suçu vardı bu kazada ama Terese belki içmeseydi direksiyonu toparlayıp kurtulabilirlerdi."

Kafam allak bullak olmuştu. Toparlamaya çalıştım. "Terese sarhoş muymuş?"

"Evet. Kan testinde yasal limiti aştığı çıkmış."

"Peki saklanan şey bu muymuş?"

"Evet."

Her yalan bir gün ortaya çıkar. Doğrular da öyle.

"Peki bunu kim biliyordu?"

"Rick Collins ve Karen Tower. Sakladılar, çünkü gerçeği söylerlerse Terese'in kariyerinin biteceğini biliyorlardı."

"Demek saklanan gerçek buymuş," diye düşündüm. Bir

diğer gerçeği farkettiğimde göğsüme bir bıçak saplandı sanki.

Terese sarhoş sarhoş trafiğe çıkmıştı. Suçluluk duyması bundan dolayıydı. Böyle bir trajedi yaşayan her anne yıkılırdı. Aradan on yıl geçmiş olsa dahi kendini bir şekilde affettirmeye çalışıyordu.

Birden durdum.

"Terese'e ne oldu?"

"Öğrenirsen kafandaki sis dağılacak mı Myron?"

"Ona ne oldu?" diye sordum tekrar.

Jones dönüp yüzüme baktı. "Ne olmuşsa olmuş. Bırak artık tamam mı? Amaca giden her yol mübah falan değildir bana göre. İşkence konusunda yapılan tartışmaların hepsine katılıyorum. Fakat bazı konular istisna. Yakalanmadan önce bir yere binlerce çocuğun ölümüne neden olacak bir bomba koyan teröristin suratına bir yumruk patlatmaz mıydın konuşsun diye? Hatta iki, üç, dört defa. Bunun da yanlış olduğunu ileri süren insanlardan şüphe duyarım. Onun da bir tür teröristten farkı yoktur bence."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eski hayatına geri dön." Jones'un sesi yalvarır gibi çıkmaya başlamıştı. "Biliyorum söylediklerim umurunda bile değil ama sana olanlar hoşuma gitmiyor. Bu yüzden seni uyarıyorum. Ben korunuyorum. Jones gerçek adım değil. Şu an bu parktayız, çünkü çalıştığım yerleşik bir adres yok. Arkadaşın Win bile yerimi çok zor bulur. Artık senin hakkında herşeyi biliyorum. Geçmişini biliyorum. Dizinin sakatlanmasını ve geçirdiğin zor dönemleri biliyorum. Fazla şansın olduğunu düşünme. Bu işten şimdi vazgeçtin vazgeçtin. Yoksa başı-

na çok kötü şeyler gelebilir."

Jones uzaklara baktı. "Git ve hayatına devam et. Kendi iyiliğin için." Sonra da çenesini kaldırıp işaret etti. "Ve onun için de tabii."

Bir an gösterdiği yöne doğru bakmaktan korktum. Yavaş yavaş kafamı döndürdüğümde donakalmıştım. Şaşkınlıktan ellerimi ağzıma götürdüm. Mideme bıçaklar saplanıyordu sanki.

Her zamankinden çok daha güzel görünen Terese, alabildiğine uzanan yemyeşil çimenlerin üzerinde durmuş, gözlerinden yaşlar süzülerek bana bakıyordu.

BÖLÜM OTUZ BİR

Londra'daki saldırı sırasında Terese boynundan vurulmuştu.

Omuzlarından hasretle öperken görmüştüm yara izini. Ona uyuşturucu vermemişlerdi. Gizli güçler tarafından alıkonmamıştı benim gibi. Apar topar Londra dışında bir hastaneye yatırılmış, sonra da New York'a gönderilmişti.

Yaraları benimkinden çok daha ciddiydi. Çok kan kaybetmişti. Hâlâ acı çektiği için mümkün olduğu kadar ağır hareket ediyordu.

Win'nin dairesindeki odamda birbirimize sıkı sıkı sarılmış vaziyette, bir süre boş boş tavana baktık. Başını göğsüme dayamıştı. Kalp atışlarımı duyabiliyordum.

"Jones'un söylediklerine inanıyor musun?" diye sordum ona.

"Evet."

Arkasını sıvazladım. Elimi sırt çukuruna götürüp ken-

dime daha çok çekmek istedim. Hafifçe titriyordu. Hep gözümün önünde olmasını istiyordum artık.

"Bir yanım kendimi kandırdığımdan emin gibiydi," dedi. "O kadar çok istiyordum ki yaşamasını. Böylece günahlarımdan arınacaktım. Anlarsın ya. Kaybolan çocuğumu bulup kurtarmak büyük bir şans olacaktı bunun için."

Ne hissettiğini anlayabiliyordum.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Sadece burada seninle böylece uzanmak istiyorum. Mümkün mü bu?"

"Mümkün." Tavanın ahşap kaplamasına bakmaya devam ettim. Sonra bir şeyler dürttü beni yine. "Miriam doğduğunda göbek bağını sakladınız mı?" diye sordum.

"Hayır."

Çıkmaz, yine çıkmaz.

"DNA testinin yeniden yapılmasını ister miydin emin olmak için?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence olabilir," dedim.

"O zaman yaptıralım."

"Senden bir örnek alınması lazım," dedim. "Böylece karşılaştıracak bir veri olur. Rick'in DNA'sı yok elimizde ama çocuğun sizin olduğunu teyid edersek... Bu arada sanırım bir kez doğum yaptın değil mi?"

Sessizlik.

"Terese?"

"Evet. Sadece bir kez doğum yaptım," dedi.

Sessizlik devam ediyordu.

"Myron?"

"Evet?"

"Bir daha benim çocuğum olmayacak."

Hiçbir şey söylemedim.

"Miriam'ın doğması mucizeydi. Doğumdan hemen sonra rahmimi aldılar, çünkü bende endometriosis hastalığı vardı. Bir daha çocuğum olmayacak."

Gözlerimi yumdum. Onu rahatlatıcı bir şeyler söylemek istiyordum ama ne söylesem ukalalık gibi algılanacaktı, ne söylesem boş olacaktı. Sadece biraz daha çektim kendime. Geriye bakmak istemiyordum. Sadece orada onunla öylece tek kelime etmeden uzanmaktı isteğim.

Yine o İbrani deyişi geldi aklıma: İnsanlar planlar, Tanrı kahkahalarla güler.

Gittikçe yana kaymaya başlamıştı. Yeniden kendime doğru çektim onu.

"Konuşmak için çok mu erken?" dedi.

Düşündüm. "Bence çok geç," diye karşılık verdim.

Yani?"

"Şu anda," dedim. "Sadece burada seninle böylece uzanmak istiyorum."

On kapının anahtarı çevrildiği sırada Terese hâlâ uyuyordu. Yatak odasındaki saate baktım. Saat gecenin biriydi.

Hemen üzerime sabahlığımı geçirdim. Win'le Mee içeri girdi. Mee elini şöyle bir sallayıp, "Merhaba Myron," dedi bana.

"Selam Mee."

Yan odaya geçti sonra. Gittiğinde, "Söz konusu seks olduğunda önceliği hep Mee'ye veririm."

Öylece baktım ona.

"Ve en zevklisi de Mee'yi tatmin etmek için sürekli yeni bir şeyler keşfetmek."

"Kes artık," dedim.

Win bir adım öne atıp sıkı sıkı sarıldı bana. "İyi misin?" diye sordu.

"Gayet iyiyim."

"Değişik bir şey duymak ister misin?"

"Ne?" diye sordum.

"Duke'tan beri hiç bu kadar uzun ayrı kalmamıştık."

Kucaklaşma faslının bir an önce bitmesini diliyordum. Biraz geri çekildim. "Bangkok konusunda bana yalan söyledin," dedim.

"Hayır. Yalan söylemedim. Bangkok derken Bangkok Striptiz Kulübü'nü kasdetmiştim."

Başımı salladım. Louis bilmem kaçıncıdan kalma ağır ahşaptan yapılmış, kakmalı, süslü püslü koltuklarla, gösterişli heykelciklerle, uzun saçlı erkek büstleriyle döşenmiş odaya geçtik. Mermer şöminenin yanındaki deri koltuklara oturduk. Win bana bir Yoo-Hoo uzatıp kendine de pahalı viskilerinden doldurdu.

"Aslında kahve içecektim ama içersem Mee'yi sabaha kadar uyutmam diye içmiyorum," dedi Win.

Başımı salladım. "Şu Mee esprilerin de sıktı artık. Neyse. Bangkok konusunda bana neden yalan söyledin?"

"Sence?"

Cevap çok açıktı. Utançtan kızardığımı hissediyordum.

"Beni kollamak için değil mi?" diye sordum.

"Evet."

Gözlerim dolmuştu. İçimi bir korku kaplamıştı birden. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Sağ ayağımı yine sallamaya başladım elimde olmadan.

"Yine beni içeri alacaklar diye korktun," dedim. "Eğer alsalardı, yine canımı yaksalardı onlara yanlış bilgi verebilirdim."

"Evet."

"Üzgünüm," dedim.

"Üzülecek bir şey yok."

"Ben... ben daha güçlü olacağımı sanmıştım."

Win içkisinden bir yudum aldı. "Sen şimdiye kadar tanıdığım en güçlü adamsın."

Biraz bekledikten sonra bir espri yapıp havayı yumuşatmak istedim. "Mee'den de mi güçlü?"

"Evet. Ama sen onun kadar esnek değilsin."

Sessizce oturduk bir süre.

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Her şey çok bulanık."

"Psikolojik yardıma ihtiyacın olacak."

"Biliyorum."

"DNA için alınan kemikler elinde mi?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Şu Jones'un da söylediği gibi artık herşey bitti mi?"

"Jones hemen hemen bütün sorularıma cevap verdi."

"Ama?"

"Aslında bir sürü "ama" lar var kafamda."

"Anlat."

"Şu Berleand'nın verdiği numarayı aradım," dedim. "Ama cevap vermedi."

"Sonra?"

"Mohammad Matar'la ilgili söylediklerini biliyor musun?"

"Örgüttekilerin intikam alacaklarından bahsediyorsan, evet."

"Eğer doğruysa herkes tehlikede demektir. Yardım etmemiz gerekiyor."

Win başını öne arkaya salladı.

"Jones, Matar'ın yandaşlarının, onu öldürenin ben olduğumu öğrenirlerse peşimi bırakmayacaklarını düşünüyor. Hiçbir şey yapamadan sürekli korkuyla yaşamak istemiyorum."

"Bu konuda bir şeyler mi yapmayı düşünüyorsun?"

"Evet, sanırım yapmalıyım."

Win başını salladı. "Başka bir şey var mı?"

Kocaman bir yudum aldım içkimden. "O sarışın kızı gördüm. Yürüyordu. Yüzünü çok net bir şekilde gördüm."

"Ah," dedi Win. "Önceden de söylemiştin. Şu senin Bayan Collins'le arasında benzerlikler gördün."

Yoo-Hoo içmeye devam ettim.

"Çocukken göz yanılması oyunları oynardık hatırlıyor musun?" dedi Win. "Bir şekle bakar, hepimiz değişik bir şeye benzetirdik. Mesela bir resim vardı, kimimiz bir cadı, kimimiz güzel bir kadın görürdü o resimde. Ya da hem tavşana hem de bir ördeğe benzetilen resimler gibi mesela."

"Bu, onun gibi bir şey değil."

"Kendine şu soruyu sor lütfen. Terese'in seni Paris'ten

hiç aramadığını ve bunları yaşamadığını düşün. Diyelim ki sen işe giderken o sarışın kız yanından geçip gitti. Onu durdurup, "Vay canına. Sizi bir arkadaşıma o kadar benzettim ki, siz Terese'in kızı mısınız?" diye sorar mıydın?"

"Hayır."

"O zaman demek ki neymiş? Tamamen duruma bağlı bir benzetme bu. Anlatabiliyor muyum?"

"Anlıyorum."

Sessizce oturduk bir süre daha.

"Tabii," dedi Win sonunda. "Şunu da belirtmem lazım ki duruma bağlı olsa bile, bu illaki yanıldığın anlamına gelmez."

"Ben de bunu demek istiyordum."

"Hem terörist avına çıkmak da oldukça zevkli olacak."

"Benimle misin?"

"Henüz değil," dedi. "Ama şu içkimi bitirip yatak odasına gittiğimde hazır olacağım."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Bazen insan çok ahmak olabiliyor.

Mantık hiçbir zaman doğru bir çizgide gitmez. Bazen bir ileri bir geri hızla koşar, duvarlardan atlar, keskin virajlar alır, bazen de dolambaçlı yollara girip kaybolur. Çoğu zaman elinizdeki işle hiç ilgisi olmayan bir şey ya da biri, düşüncelerinizi daha önceden hiç aklınıza gelmeyen bir yöne sevkederek katalizör görevi görür.

İşte böyle bir şey olmuştu bana. İşte bu şekilde kafamı toparlamayı başarabilmiştim.

Odaya geri döndüğümde Terese uyanmıştı. Çok iyi görünüyordu. Sarışın kızla ilgili Win'le konuştuklarımızı anlatmadım ona. Ondan bir şey saklamak istemiyordum ama henüz bir şey öğrenmemesi daha iyi olurdu. Henüz nakahat dönemindeydi çünkü. Neden daha fazla bir şeyler öğrenmeden dikişlerini attırayım ki? Sonra yatıp yeniden uykuya daldı. Ona sarılıp gözlerimi yumdum. Neler olduğunu hatırlamadığım onaltı günlük boşluk sonrasında ne kadar az uyuduğumu dü-

şünürken kâbuslarla dolu bir uykuya dalmışım. Sabahın üçünde kan ter içinde uyandım. Kalbim son sürat atıyordu. Gözlerimde yaşlar vardı. Sadece birinin beni yakalayıp sert bir şekilde sıktığını ve bu yüzden nefes alamadığımı hayal meyal hatırlıyorum. Yataktan kalktım. Terese hâlâ uyuyordu. Eğilip yavaşça öptüm yanağından.

Yatak odasından çıkınca hemen kenarda bir diz üstü bilgisayar vardı. İnternet'e girip Melekleri Koru Derneği'ni aradım. Web sayfasını bulup açtım. Sayfanın en üstündeki MELEKLERİ KORU yazısının tam altında küçük harflerle "Hristiyanlar için çözüm yolları" yazıyordu. Yaşam, sevgi ve Tanrı üzerine bir şeyler yazmışlardı. Seçeneklerin boşverilip çözüm yolları aranmasının daha doğru olacağını yazmışlardı. "Cinayet" yerine "evlat edinme yolunu" seçen kadınların teşekkür mektupları yayınlanmıştı. Çocuk sahibi olamayan karı kocalar Melekleri Koru derneğinin dondurulmuş embriyo yöntemiyle kendilerine nasıl yardımcı olduklarından bahsederek teşekkür ediyorlardı. Mario Contuzzi'yle de bu tip konularda konuştuğumuz aklıma geldi. Derneğin muhafazakâr kanattan ama köktenci olmadığından söz etmişti. Şimdiye kadar okuduklarımdan onunla aynı fikirdeydim. Sitede dolaşmaya devam ettim. Tanrı'nın sevgisini bölüşme ve "doğmasına fırsat verilmemiş" çocukları kurtarma misyonu üstlendiklerine dair bir yazı gördüm. İncil'den bir alıntıyla başlayan bir bağlılık yemini, evlat edinilen çocukların bakımı ve hakları, etkinlikler, taşıyıcı annelerle ilgili bilgiler maddeler hâlinde sıralanmıştı. Sıkça sorulan sorular kısmında hiç evlenmemiş kadınlar ve kısırlık tedavisi gören karı kocaların dondurulmuş embriyo yöntemiyle çocuk sahibi olmaları için gereken şartlar, bu işlemin maliyeti, derneğe nasıl bağışta bulu-

nulacağı, Melekleri Koru Derneği'ne nasıl üye olunabileceğiyle ilgili bilgiler vardı. İnsanları etkileyen, insani duygularını coşturan bir sayfa hazırlamışlardı. Bir sonraki sayfada fotoğraf galerisi vardı. Birine tıkladım. Hiç evlenmemiş kadınların barındığı iki büyük konağın fotoğraflarına baktım. Bembeyaz mermer sütunları ve etrafını kuşatmış upuzun söğüt ağaçlarıyla Georgia eyaletindeki çiftlik evlerine benziyordu bir tanesi. Diğeri ise Viktorya devri evlerine benzer, küçük kuleleri, vitraylı pencereleri, geniş bir verandası, mavimsi gri mansart çatısı olan, süsleme konusunda biraz abartıya kaçılmış olsa da çok güzel bir otel havasında bir evdi. Altlarındaki yazılarda yerleşim yerinin ve oturanların mahremiyete verdikleri önem özellikle vurgulanmıştı. Ne bir isim, ne bir adres. Kartpostal güzelliğindeki bu fotoğraflara baktıkça insanın hamile kalası geliyordu.

İki numaralı fotoğraf galerisine tıkladım. İleri geri koşan, duvarlardan atlayan, keskin virajlar alan, dolambaçlı yollara girip kaybolan beynimi toparlamamı sağlayan o an oldu işte. Bu sayfada bebek fotoğrafları vardı. Çok güzel, sevimli, merak uyandıran ve çocuğu olmayanların kalbini hoplatacak cinsten fotoğraflar.

Huysuz belleğim sürekli mukayese yapmaktan hoşlanır. Çok kötü bir stand-up seyrederken Chris Rock'ın ne kadar başarılı olduğunu düşünürüm mesela. Son sinema teknikleri kullanıldığı halde beni korkutmayı bir türlü beceremeyen bir korku filmi seyrederken Hitchcock'un o siyah beyaz filmlerinin insanı heyecandan nasıl koltuğa mıh gibi sapladığını düşünürüm. O anda ise ekrandaki "korunmuş çocuklara" bakarken dün o paçoz fotoğrafçının vitrininde gördüğüm sararmış çocuk fotoğraflarıyla karşılaştırıldığında ne kadar mü-

kemmel durduklarını düşündüm. İşte çarpışan, birbirine karışan, bükülen, kıvılcımlar saçan gelişigüzel serpiştirilmiş milyonlarca sinir kavşaklarından oluşan insan beyni. Beynimizi zapdetmemiz zordur ama o anda aklıma gelen bir sürü ufak parçayı bir araya toparlamayı başarabilmiştim. Yetkili fotoğrafçı, HHK, Esperanza, onunla tanıştığımız gün, güreştiği zamanlar. Birden hepsi bir araya toplanıverdi işte. Hepsi değil ama en azından ertesi sabah ilk gideceğim yeri belirlememe yetecek kadar.

Yetkili Fotoğrafçı Albin Laramie'ye, yani YFAL'e gidecektim. Şu HoHoKus, yani HHK'daki YFAL'e.

Yetkili Fotoğrafçı Albin Laramie'nin dükkânında kasanın ardında duran adam Albin olmalıydı. Bir pelerin giymişti. Parlak kumaştan bir pelerin. Batman ya da Zorro'nunki gibi. Sanki sakalı kara kalemle çizlimiş gibiydi. Saçları darmadağınıktı. Bir fotoğraf sanatçısından çok, bir sahne sanatçısına benzediğini düşündüm. Dükkândan içeri girdiğimde çatık bir yüz ifadesiyle birisiyle telefonda konuşuyordu. Ona doğru yürümeye başladım. Biraz bekleteceğini belirtmek ister gibi parmağını kaldırdı. "Adam anlamıyor Leopold. Sana ne diyebilirim ki başka? Bu adamın öyle açıyla, tekstürle, renklendirmeyle filan alakası yok. Görüş yok adamda. Göz yok."

Bir kez daha parmağını kaldırarak biraz daha beklememi istedi. Ben de bekledim. Telefonu kapattığında sanki sahnede rol yapıyormuş gibi sahte sahte içini çekti. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba," dedim. "Adım Bernie Worley."

"Ben de," dedi bir elini kalbinin üstüne koyarak, "ben

de Albin Laramie."

Kendisini büyük bir gururla tanıtmıştı. Rol yapmakta oldukça ustaydı. Bana Mandy Patinkin'nin Prenses Gelin filmindeki rolünü hatırlattı birden. Gülümsedim. Ona dünyanın en bezgin, en şanssız insanıymışım gibi, "Karım fotoğrafları almamı istedi," dedim.

"Fişinizi alabilir miyim?"

"Kaybettim."

Albin homurdandı.

"Ama yardımcı olacaksa sipariş numarasını verebilirim."

"Olabilir."

Klavyenin başına geçip parmaklarını oğuşturdu ve bana döndü. "Nedir?"

"4712."

Yeryüzündeki en salak insanmışım gibi tuhaf tuhaf bana baktı. "Bizim böyle bir sipariş numaramız yok."

"Gerçekten mi? Emin misiniz?"

"Bu bana ait bir dosya numarası."

"Dosya numarası mı?"

Uçmaya hazırlanırken kanatlarını açan bir kuş gibi iki eliyle birden pelerinini arkaya doğru attı. "Albümlerden bahsediyorum. Bu bir albüm numarası."

Telefon çaldı ve artık benimle uğraşamayacağını bildirmek ister gibi sırtını döndü. Buraya kadar gelmişken onu elimden kaçırmak istemiyordum. Bir adım geri çekildim. Artık Myron Bolitar'daydı rol yapma sırası. Gözlerimi kısıp dudaklarımı büzdüm. Artık merak dolu bakışlarla beni seyrediyordu. Hayran hayran dükkânın içinde dolanmaya başladım.

"Ne oldu?" diye sordu.

"İşiniz," dedim, "çok heyecan verici."

Koltukları kabarmıştı. Her hâlinden belli oluyordu bu. On dakika boyunca işiyle ilgili sürekli yağ çekip durdum. Ne kadar kabiliyetli olduğundan, ışığı mükemmel bir şekilde ayarladığından bahsettim.

"Marge ve benim küçük bir kızımız var," dedim tüyler ürpertici Victorya dönemine aitmiş gibi eski süsü verilmiş çocuk fotoğraflarını hayran hayran seyrederken. "Bir ara mutlaka getirmeliyiz onu buraya."

Albin'in koltukları kabarmaya devam ediyordu pelerininin içinde. Rol yapmaya devam ettim.

"Bakın. İtiraf etmek gerekirse bu numarayı bana not ettiren karım aslında. Albüm numarasını yani. Fotoğraflara bayılmış. Benim de bakmamı istedi. Bana 4712 nolu albümün fotoğraflarını göstermeniz mümkün mü acaba?"

"Evet tabii ki. Şuradaki bilgisayarda kayıtlı hepsi. Dijital fotoğrafçılıktan hiç hoşlanmadığımı söyleyebilirim size. Küçük bir kızın fotoğraflarında klasik eski makinaları kullanmayı tercih ederim."

"Harika olur bence de."

"Ama tabii ki web sayfasına koymak için bazı dijital fotoğraflar da çekmiyor değilim." Bir şeyler yazıp "return" tuşuna bastı. "Bunlar çocuk fotoğrafları değil gördüğünüz gibi. Buyrun bakın."

Albin ekranı bana doğru çevirdi. Ekranda bir sürü küçük resim vardı. İçlerinden bir fotoğrafa tıkladım. Bütün ekranı kapladığı anda birden kalbimin sıkıştığını hissettim. Onu anında tanımıştım. Bu kız bizim sarışındı.

Heyecanımı bastırmaya çalışarak, "Bana bundan bir tane basar mısınız?" dedim.

"Hangi boyutta olsun?"

"Önemli değil. Onsekize oniki olabilir."

"Tamam. Haftaya gelip alabilirsiniz."

"Olmaz. Bugün istiyorum."

"Bugün imkânsız."

"Bakın. Orada bir yazıcınız var. Buradan hemen basabilirsiniz," dedim.

"Evet ama bence fotoğrafın kalitesi çok iyi olmaz."

Onunla tartışacak zamanım yoktu. Cüzdanımı çıkarttım. "Bu fotoğrafın yazıcı çıktısı için size iki yüz dolar veriyorum. Buyrun."

Çok kısa bir an gözlerini kıstı. Bir an tereddüt ediyormuş gibi geldi bana ama o sadece bir fotoğrafçıydı. Yemin etmiş namuslu bir tıp doktoru ya da bir hukukçu değil. Ona iki yüz doları uzattım. Yazıcıya doğru gitti. "Kişisel Bilgiler" yazılı bir bağlantı gördüm ve o yazıcıdan fotoğrafı çıkartırken çok hızlı bir şekilde üzerine tıkladım.

"Özür dilerim ama..." dedi Albin.

Geri çekildim ama göreceğimi görmüştüm zaten. Kızın adı Carrie'ydi. Adres bölümünde ise hemen yandaki binanın numarası vardı. Melekleri Koru Derneği'nin bulunduğu binanın.

Albin, Carrie'nin soyadını bilmiyordu. Onu biraz sıkıştırdığımda fotoğrafları Melekleri Koru Derneği için çektiğini öğrendim. Ona sadece adlar verilmişti soyadları değil. Fotoğrafın kopyasını alıp yan binaya girdim. Dernek kapısı hâlâ kilitliydi. Bu bana sürpriz olmamıştı. Yan taraftaki şirketin sekreteri, sevgili güzel bayan Minerva'yı bulup ona sarışın Car-

rie'nin fotoğrafını gösterdim.

"Onu tanıyor musun?"

Minerva kafasını kaldırıp neden soruyorsunuz der gibi şaşkın şaşkın bana baktı.

"Kayıp," dedim. "Onu bulmaya çalışıyorum."

"Dedektif falan mısınız siz?"

"Evet. Dedektifim." Ona kim olduğumu Uzun uzun anlatacak hâlim yoktu.

"Harika."

"Bence de. Adı Carrie. Tanıyor musun onu?"

"Yandaki dernekte çalışıyordu."

"Melekleri Koru Derneği'nde mi?"

"Aslında pek çalışıyor sayılmazdı. Geçen yaz bir-iki hafta staj yapmıştı sanırım."

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Çok güzel değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Adını bilmiyordum. Sempatik biri sayılmazdı. Aslında stajyerlerin hepsi soğuktu diyebilirim. Tanrı'ya o kadar aşıklar ki herhâlde kullarına verecek sevgileri kalmıyor. Neyse. Aşağıda ortaklaşa kullandığımız bir tuvalet var. Orada rastlaştığımızda selamıma karşılık soğuk soğuk bakardı yüzüme hep."

Minerva'ya teşekkür edip dernek kapısına gittim yeniden. Durup kapıya baktım boş boş. Belki yeniden ufacık, önemsiz bir detaydan bir şeyler çıkartabilirdim. O ufacık detaylar aynı bir kurutma makinasındaki çoraplar gibi bu harika beyin çukuruna girip taklalar atmaya başlamıştı. Geçen gece baktığım web sayfası geldi aklıma. Organizasyonun adını düşündüm. Elimdeki fotoğrafa baktım. Sarı saçlar. Güzel bir

yüz. Masmavi gözler. Gözbebeklerinin etrafındaki sarı halka. O anda Minerva'nın ne demek istediğini anlamıştım.

Artık bazı şeyler kesin olarak açığa kavuşmuştu. Bazen bir yüzde çok güçlü genetik benzerlikler görürsünüz. Mesela gözbebeğinin etrafındaki sarı halka gibi. Bir yankı gibiydi bu. O kızın yüzünde gördüğüm bir yankıydı. Artık emindim. Annesinin aksi vardı yüzünde.

Yine o kapıya baktım. Sonra yine o fotoğrafa baktım. Ve o anda idrak ettiğim şey iliklerime kadar ürpertti bedenimi.

Berleand da doğruyu söylemişti.

Cep telefonum çaldı. Win'di arayan.

"Kemiklerin DNA testi sonuçlandı."

"Sonucu biliyorum," dedim. "Terese'inkiyle uyuyor. Yani kız Terese'in kızı. Jones yalan söylemedi."

"Evet."

Biraz daha inceledim resmi.

"Myron?"

"Sanırım artık anladım," dedim. "Neler olup bittiğini biliyorum artık."

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

New York şehir merkezine geri döndüm. Yani daha doğrusu CyroHope'a gittim.

Olamaz diye düşünüyordum bir yandan da.

Sürekli bunu düşünüyordum. Ne haklı ne de haksız çıkmak mutlu edecekti beni. Gerçeğin bir kokusu vardır.

Ve "olamaz olamaz" diye tekrar ettikçe yine Sherlock Holmes'ün o ünlü sözü geliyordu aklıma: "İmkânsızlar elendiğinde geri kalan, ne kadar ihtimal dışı olursa olsun gerçeğin ta kendisidir."

Özel ajan Jones'u aramak istiyordum. Artık kızın resmi elimdeydi. Bu Carrie denen kız büyük ihtimalle bir terörist ya da bir sempatizandı ya da belki iyimser bir tahminle bazı şeylere zorlanmış olabilirdi. Ama buna karar vermek için henüz erkendi. Önce Terese'le konuşabilir, ihtimaller üzerinde ondan da fikir alabilirdim. Ama bunun için de erkendi henüz.

Terese'i heyecanladırmadan önce emin olmalıydım.

CryoHope'a geldiğimde otopark görevlisine arabanın

anahtarlarını verip hiç vakit kaybetmeden içeri girdim. Rick Collins, Huntington hastası olduğunu öğrenir öğrenmez buraya gelmiş olmalıydı. Görünüşte normaldi buraya gelmesi. CryoHope kök hücre konusunda araştırma yapan merkezlerin en büyüğüydü çünkü. Onu bu genetik kaderinden kurtaracak büyük bir şanstı burası onun için.

Ama öyle olmamıştı işte.

Broşürdeki doktorun adı geldi aklıma. "Doktor. Sloan'ı görmek istiyorum," dedim girişteki kadına.

"Adınız nedir?"

"Myron Bolitar. Ona kendisiyle Rick Collins ve Carrie adında bir kızla ilgili görüşmek istediğimi söylersiniz."

Geri döndüğümde Win girişte filmlerdeki jönler gibi duvara dayanmış beni bekliyordu.

"Anlat bakalım," dedi.

Ona herşeyi teker teker anlattım. Hiç kesmeden, tek bir soru sormadan dinledi beni. Bitirdiğimde, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Terese'le konuşacağım."

"Nasıl bir tepki vereceği konusunda bir tahminin var mı?"

"Hayır, yok."

"Bekleyebilirsin. Biraz daha araştırabiliriz."

"Neyi araştıracağız ki?"

Fotoğrafı eline aldı. "Bu kızı."

"Tamam, ama şimdi Terese'e söylemem lazım."

Cep telefonum tiz bir sesle çalmaya başladı. Ekranda "BİLİNMEYEN NUMARA" yazıyordu. "Alo?"

"Özledin mi beni?"

Berleand'dı bu. "Beni hiç aramadın," dedim.

"Güya kendi işine dönecektin. Dikkatini işlerine ver diye rahatsız etmek istemedim."

"Peki şimdi neden arıyorsun?"

"Çünkü bir problemle karşı karşıyasın," dedi.

"Dinliyorum."

"Hoparlörün açık mı?"

"Evet."

"Win de seninle mi?"

"Evet," dedi Win oradan.

"Anlat bakalım, problem neymiş?" diye sordum.

"Bir ajanımız bir teröristin Paterson New Jersey'deki bir bilgisayardan yapılmış yazışmalarını yakalamış. Bu yazışmalarda Terese'den bahsediyorlarmış."

"Terese'den mi? Yani benden değil."

"Belki senin de adın geçiyordur. Konuşma net duyulamamış."

"Bizi biliyorlar mı sence?"

"Evet, sanırım."

"Nasıl öğrenmiş olabilirler? Bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum. Jones'un adamları, yani seni gözetim altında tutanlara kefilim. Çok profesyonellerdir. Asla tek kelime etmezler etrafta."

"Ama biri konuşmuş."

"Bundan emin misin?"

Kim olabilir diye düşündüm. Londra'daki o gün geldi aklıma. Kim diğer cihatçılara liderleri Mohammad Matar'ı benim öldürdüğümü söylemiş olabilirdi ki? Win'e baktım. Carrie'nin fotoğrafı elinde, kaşlarını çatmıştı.

İmkânsızlar elendiğinde geri kalan, ne kadar ihtimal dışı olursa olsun gerçeğin ta kendisidir.

"Annenleri ara," dedi Win. "Onları Palm Beach'deki Lockwood malikânesine yerleştireceğiz. Esperanza'ya da sıkı bir güvenlik lazım. Zorra ya da şu Philadelphia'daki Carl denen çocuğu ayarlayabilirim. Kardeşin hâlâ Peru'da kazıda mı?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Onun da güvenlikte olmasını sağlamalıyız."

Win'in benimle ve Terese'le kalacağını biliyordum. Hemen birkaç yere telefon etmeye başladı.

"Berleand?"

"Evet?"

"Jones, Paris'teki DNA testiyle ilgili yalan söylemiş olabileceğini ima etti."

Berleand hiçbir şey söylemedi.

"Ben senin gerçeği söylediğini biliyorum," dedim.

"Nasıl?"

Çok uzamıştı konuşmamız. "Birkaç yere telefon açmam lazım. Seni ararım sonra," deyip telefonu kapattım ve hemen annemleri aradım. Her zamanki gibi babamın açacağını düşünürken, annem çıktı telefona.

"Anne, benim."

"Merhaba tatlım." Sesi yorgun geliyordu. "Doktordan yeni geldim."

"İyi misin peki?"

"İyi olup olmadığımı bu gece bloğumda okuyabilirsin," dedi annem.

"Bir dakika. Demin doktordan geldim demedin mi sen?"

Annem içini çekti. "Öyle dedim değil mi?"

"Evet. Ben de sağlığının iyi olup olmadığını sordum."

"Bloğumun bugünkü konusu da bununla ilgili olacak işte. Daha fazla bilgi istiyorsan bloğumu oku."

"Bana söylemeyecek misin?"

"Lütfen üzerine alınma tatlım. Oraya yazdığımda herkese teker teker cevap vermek zorunda kalmıyorum."

"Yani bana cevap vermeyeceksin öyle mi? Bloğuna yazacaksın yani."

"Evet. Böylece bloğumun okuyucusu çoğalacak. Bak gördün mü şimdi ne kadar çok meraklandın mesela."

İşte annem baylar bayanlar.

"Bir bloğun olduğunu bilmiyordum bile."

"Tabii ki var. Ben modayı takip eden bir kadınım. Her türlü yenilikten de haberim var. MyFace'im de var benim."

Arkadan babamın anneme bağırdığını duydum. "MySpace Ellen. MySpace."

"Ne?"

"Anne, MySpace demek istedin herhâlde."

"Ben onu MyFace sanıyordum."

"Sen Facebook'la karıştırdın anne."

"Emin misin?"

"Evet. Eminim."

"Bak Bill Gates burada. Birden başımıza internet canavarı kesildi baban."

"Annenin sağlığı gayet iyi," diye bağırdı babam telefona doğru.

"Söyleme," diye mızıldandı annem. "Şimdi bloğuma tıklamaz bu."

"Anne. Babamı verir misin? Önemli bir şey söyleyeceğim ona."

Babam telefona geldi. Durumu fazla detaya girmeden kısa bir özet geçtim ona. Yine her zamanki gibi gayet net anlamıştı beni. Hiç sorgulamadı. Hiçbir şekilde soru sormadı. Tam evden nasıl alınacaklarını ve malikâneye yerleştirileceklerini anlatmayı bitirmiştim ki diğer hattan Terese'in aradığını gördüm.

Babamla konuşmamı bitirip Terese'e cevap verdim.

"İki dakika sonra yanındayım," dedim ona. "Oraya gelene kadar sakın dışarı çıkma."

Sessizlik.

"Terese?"

"Beni aradı."

Hıçkırarak ağladığını duyabiliyordum.

"Kim aradı?"

"Miriam. Telefonu az önce kapattık."

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Kapıda buluştuk.

"Bana neler olup bittiğini anlat."

Her tarafı titriyordu. Bana yaklaştığında ona sarılıp gözlerimi yumdum. Artık anlamıştım. Rick Collins'in ona neden hazır ol dediğini anlamıştım şimdi. Ona neden anlatacaklarının bütün hayatını değiştireceğini söylediğini anlamıştım.

"Telefon çaldı. Açtığımda hattın diğer ucundaki bir kız "Anne" dedi bana."

O anı gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Yıllar sonra hayatta herkesten fazla sevdiğin kendi öz çocuğunun sesini duymanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım.

"Başka ne dedi sana?"

"Rehin tutulduğunu söyledi."

"Kim rehin tutuyormuş onu?"

"Teröristler. Bana, kimseye söyleme ama dedi."

Hiçbir şey söylemedim.

"Sonra kaba aksanlı bir adam aldı telefonu. Benden ba-

zı istekleri olacakmış. Sonra yeniden arayacakmış."

Sıkı sıkı sarılmış sadece dinliyordum onu.

"Myron?"

Zorla kanepeye kadar gitmeyi başarabildik. Bana bakarken gözlerinde umut ışığı vardı. Bu ışıkta tek bir şeyi gördüm. Sevgiyi.

Ona fotoğrafı uzatırken göğsümün sıkıştığını hissettim.

"Bu, Paris ve Londra'da gördüğüm kız," dedim.

Birkaç dakika hiçbir şey söylemeden fotoğrafa baktı. "Anlayamıyorum," dedi sonra.

Ne söyleyeceğimi kestiremiyordum. Aralarındaki benzerliği farkedip farketmediğini merak ediyordum. Belki o da bazı parçaları birleştirebilmişti kafasında.

"Myron?"

"Gördüğüm kız buydu," dedim yeniden.

Başını salladı.

Cevabı bilmeme rağmen yine de sordum sorumu. "Ne oldu?"

"Bu Miriam değil," dedi.

Başını eğip gözyaşlarını sildi. "Belki de Miriam'ın yüzünde estetik vardır. Öyle değil mi? Olamaz mı yani? Kaç sene geçti üzerinden. İnsanların görünüşleri pekâlâ değişebilir. Onu son gördüğümde yedi yaşındaydı..."

Gözlerini, onu tasdik etmemi bekliyormuş gibi ümitsizce yüzümde dolaştırıyordu. Onu tasdiklemedim. Yüzümde aradığı şeyi bulamamıştı. Zamanı gelmişti. Hiç uzatmadan, "Miriam öldü," dedim sadece.

Yüzündeki bütün kan bir anda çekilmişti. Yine içim parçalanmıştı. Ona uzanmak istedim ama bunun yanlış bir hareket olacağını biliyordum. Bocalıyor, makul olmaya çalışıyor

ve bütün bu olan bitenin ne kadar önemli olduğunu gayet iyi biliyordu. "Peki o telefon?..."

"Biri seni de ihbar etmiş. Bence seni kendilerine çekmeye çalışıyorlar."

Terese sonra yeniden fotoğrafa baktı. "Peki bütün bunlar birer oyun mu?"

"Hayır."

"Ama sen az önce dedin ki..." Beni anlamakta çok güçlük çekiyordu. Anlayabileceği kolay bir yol olmalıydı ama ben o yolu bulamıyordum işte. Sonunda ona her şeyi anlatmaya karar verdim.

"Birkaç ay öncesine geri dön," dedi. "Rick'in Huntington hastası olduğunu öğrendiği zamanlara."

Bana bakıyordu.

"İlk yaptığı şey ne oldu?" diye sordum.

"Oğlunu test ettirdi."

"Doğru."

"Peki sonra?"

"Sonra CryoHope'a gitti. Hep bir tedavi yolu aramak için oraya gittiğini sanmıştım."

"Yanılmış mısın peki?"

"Evet," dedim. "Doktor. Everett Sloan'ı tanıyor musun?"

"Hayır. Ama dur biraz. Bu adı bir broşürde görmüştüm. CryoHope'ta çalışmıyor muydu?"

"Doğru," dedim. "Aynı zamanda Doktor. Aaron Cox'ın görevini devralmış."

Hiçbir şey söylemedi.

"Cox senin bir zamanlar gittiğin kadın doktorundu. Miriam'ı doğurduğun zamanlarda."

Terese hiçbir şey söylemeden sadece bana bakıyordu.

"Çocuğunuz olmuyordu. Bana çok zorluklar çektiğinizi söylemiştin. Ta ki tüp bebek gibi senin tabirinle bir tıp mucizesi karşınıza çıkana kadar."

Hâlâ tek kelime çıkmıyordu ya da daha doğrusu çıkamıyordu ağzından.

"Tüp bebek yönteminde sperm ve yumurtalar rahimin dışında döllendirilir ve embriyo daha sonra kadının rahmine aktarılır. Bana yumurta sayını fazlalaştırmak için Pergonal aldığını söylemiştin. Dolayısıyla fazladan üretilen embriyoların var. Son yirmi yıldır bu embriyolar donduruluyor. Bazen kök hücre araştırmalarında kullanılmak üzere eritiliyor, bazen eşler yeni bir deneme yapmak istediklerinde kullanılıyor, bazen de eşlerden biri ölürse, ya da kanser hastasıysa ve hâlâ çocuk istiyorsa bunları kullanabiliyor. Bütün bunları biliyorsun. Boşanma hâlinde saklanması ya da saklanmaması ile ilgili yasalar biraz tartışılır ve bir çok embriyo bu yüzden ya yokediliyor ya da boşanan eşler eğer aralarında anlaşırlarsa saklanmaya devam ediliyor."

Yutkundum, zira biraz düşünüp bu konuşmanın nereye varacağını tahmin etmek için kısa bir süreye ihtiyacı vardı. "Sizin fazladan embriyolarınıza ne oldu?" diye sordum sonra.

"Dördüncü denememizdi," dedi Terese. "Hâlâ hamile kalamamıştım. Ne kadar kahredici bir şey olduğunu anlayamazsın. Ve sonunda tutturduğumuzda bizim için harika bir sürpriz oldu..." Sesi kısılmıştı birden. "Sadece iki embriyomuz vardı fazladan. Sonradan belki Miriam'a kardeş isteriz diye onları saklatmaya karar verdik ama hastalığım ortaya çıkınca bir daha hamile kalamayacağımı anladım. Doktor. Cox da bize zaten bu ekstra embriyoların dondurulamadığını

söylemişti."

"Yalan söyledi," dedim.

Terese yeniden sarışın kızın fotoğrafına baktı.

"Melekleri Koru adında bir dernek var. Bu insanlar her türlü embriyonik kök hücre araştırmasına ya da embriyoların her hangi bir şekilde ortadan kaldırılmasına karşılar. Son on yıldır embriyoların başkalarına verilebilmesi için lobi faaliyeti yürütüyorlar. Aslında bu istekleri gayet mantıklı zira yüz binlerce dondurulmuş embriyo ve çocuk sahibi olmayı bekleyen yüz binlerce kısır çift var. Bununla ilgili yasalar biraz karmaşık. Çoğu ülkede embriyoların başka çiftlere verilmesini yasaklanmış, çünkü bir bakıma taşıyıcı anne sadece bir aracı. Melekleri Koru Derneği dondurulmuş embriyoların kısır kadınlara nakledilmesinden yana."

Artık anlamaya başlamıştı. "Aman Tanrım!..."

"O kadar ayrıntısını bilmiyorum ama Doktor. Cox'un yanında çalışanlardan biri Melekleri Koru Derneği'nin en sıkı destekçilerinden biri sanırım. Doktor. Jimenez'i tanıyor musun?"

Terese başını salladı.

"Melekleri Koru Derneği, Cox'a CyroHope'a başladığında baskı yapmış. Neden kabul ettiğini bilemiyorum. Belki çok fazla baskı gördü. Belki iyi para verdiler ya da doktorun sadece bu adamlara sempatisi vardı kimbilir. Cox büyük ihtimalle bir daha kullanılması mümkün olmayan embriyoların heba olacaklarına bu işte kullanılabileceğinin farkına varıp neden olmasın dedi. Bir süre saklamanın ve sonra ortadan kaldırmanın ne faydası olacaktı ki? Böylece embriyoları başkalarına verdi."

"Yani bu kız," dedi Terese fotoğrafa bakarak. "Yani bu

benim kızım mı?"

"Biyolojik olarak evet. Senin kızın."

Hiç kımıldamadan kızın yüzünü seyretti uzun uzun.

"Doktor. Sloan altı yıl önce görevi devraldığında klinikte neler döndüğünü anlamış ve çok zor durumda kalmıştı. Bir yandan sessiz kalmak istiyor, bir yandan da bunun hem kanunlara hem de tıp etiğine aykırı olduğunu biliyordu. Bu yüzden kendine ara bir çözüm yolu seçti. Emriyolarının verildiği insanlardan izin istemek. İşte o sırada Rick'le temas kurdu ve ondan embriyolarınızın verilmesi için izin istedi. Rick'in aklından geçenleri bilemem ama sanırım embriyoların yokedilmesi yerine yaşatılmasını seçti. Ama aslında Doktor. Sloan daha önceden kendisi merkezde çalışmadığı zamanlarda izinsiz verilmiş embriyolar için imza topluyordu. Pisliği temizlemek için."

"Beni de aramaları gerekmez miydi?"

"Sen zaten bunun için izin vermiştin zamanında. Oysa Rick vermemişti. Hem kimse senin nerede olduğunu bilmiyordu. Dolayısıyla Rick gerekli kâğıtları imzaladı. Bunun yasal olup olmadığını bilmiyorum. Ama bir şekilde belge imzalanmış, izin alınmıştı işte. Rick, Huntington hastası olduğunu öğrendiğinde embriyolarınızın verildiği ailelerin hastalığından haberdar olmasını istedi ve bunun için CryoHope'a gitti. Doktor. Sloan ona doğruyu söyledi. Yani embriyoların seneler önce Melekleri Koru'nun vasıtasıyla başka bir aileye verildiğini. Bu ailenin kimler olduğunu bilmiyordu ve Rick'e Melekleri Koru'yla irtibat kurup bilgi edinebileceğini söyledi. Sanırım Rick doktoru beklemeden kendisi doğrudan harekete geçmeyi tercih etti."

"Böylece ofislerine zorla girdiğini mi düşünüyorsun?"

"Akla yakın," dedim.

Sonunda gözlerini fotoğraftan kaldırabilmişti. "Peki kız şimdi nerede?"

"Bilmiyorum."

"O benim kızım."

"Biyolojik olarak."

Bozulmuştu biraz. "Bunu bana yapma. Bir oğlun olduğunu o on dört yaşındayken öğrendin. Jeremy'yi oğlun olarak benimsemedin mi yani?"

Benim durumumun farklı olduğunu söylemek istedim ama bir bakıma da haklı olduğunu düşündüm. Jeremy biyolojik olarak benim oğlumdu ama beni hiç babası olarak görmemişti. Onun yetişmesinde hiçbir katkım olmamıştı ama o hâlâ hayatımın bir parçasıydı. Arada hakikaten büyük bir fark yoktu.

Elindeki fotoğrafa yeniden bakmam için kaldırdı. "Adı ne? Nasıl bir ailede yetişti acaba? Nerede yaşıyor olabilir şimdi?"

"Adı Carrie olabilir. Emin değilim. Diğer sorularını cevaplayamayacağım, çünkü henüz bir şey bilmiyorum."

Fotoğrafı indirdi.

"Jones'a bütün bunları anlatmalıyız," dedim.

"Hayır, olmaz."

"Ama eğer kızın kaçırıldıysa..."

"Ama sen buna inanmamıştın az önce öyle değil mi?"

"Emin olamıyorum."

"Yapma Myron. Açık ol. Bana kızın bu canavarlarla ilgisi olduğunu söyledin. Jones'un bahsettiği o örgütün sempatizanlarından biriymiş."

"Bilemiyorum. Ya masumsa peki..."

"O her halûkârda masum zaten. En fazla on yedi yaşındadır. Eğer genç ve dikkat çekici olduğu için onlarla birlikte çalışıyorsa Jones ve Ulusal Güvenlik'teki arkadaşları buna asla anlayış göstermeyecekler. Hayatı kararacak. Sana yaptıklarını anlatmıştın bana."

Hiçbir şey söylemedim.

"Neden onlarla birlikte bilmiyorum," dedi Terese. "Stockholm Sendromu olabilir mi acaba? Belki çok kötü bir ailede yetişti ve sonunda isyankâr bir genç oldu. Ben de onun gibiydim ama neyse şimdi sırası değil bunların. O daha bir çocuk ve benim kızım Myron. Beni anlayabiliyor musun? O Miriam olmayabilir ama hayatımın ikinci şansı. Ona sırtımı dönemem. Lütfen anlamaya çalış beni."

Yine hiçbir şey söylemedim.

"Ona yardım edebilirim. Rick onu korumaya çalışırken öldü. Şimdi sıra bende. Telefonda senden başka kimseye bu konudan bahsetmememi söylediler. Lütfen Myron. Sana yalvarıyorum. Lütfen kızımı kurtarmam için bana yardım et."

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Berleand'ı ararken Terese de yanımdaydı.

"Jones bana DNA testiyle ilgili yalan söylediğini ya da testin üzerinde oynadığını söyledi," dedim.

"Biliyorum."

"Doğru mu peki?"

"Seni davadan geri çekmek istedi. Ben de öyle. Bu yüzden sen beni aradığında sana geri dönmedim."

"Ama önceden aramıştın."

"Seni uyarmak için ve hâlâ da bunlardan uzak durmanı istiyorum."

"Yapamam."

Berleand içini çekti. O havalimanında ilk karşılaştığımız günü hatırladım birden. Dağınık saçlarını, kocaman çerçeveli gözlüklerini hatırladım. Daha sonra beni polis merkezinin çatısına götürüşünü hatırladım. Bu adamı seviyordum.

"Myron?"

"Evet?"

"Bana DNA testiyle ilgili yalan söylemediğimi bildiğini söylemiştin."

"Doğru," dedim.

"Neden inanmıştın bana? Güven verici yüz hatlarımdan mı, yoksa müthiş karizmamdan mı etkilenmiştin?"

"Hayır."

"O zaman aydınlat beni biraz."

Terese'e baktım. "Bana bir konuda söz vermeni istiyorum."

"Neymiş o ?"

"Elimde değerli bulabileceğini düşündüğüm bir bilgi var. Bence senin elinde de benim değerli bulabileceğim bir bilgi var."

"Değiş tokuş yapmak istiyorsun yani."

"Başlangıç olarak, evet."

"Başlangıç ha?" diye tekrar etti Berleand. "Yalnız buna evet demeden önce ana yemekle ilgili bir şeyler anlatmalısın bana."

"Biz bir ekibiz. Bu konuda birlikte çalışıyoruz. Jones ve diğerlerini bunun dışında tutacağız."

"Peki ya Mossad bağlantılarım ne olacak?"

"Sadece biz ilgileneceğiz bu meseleyle."

"Anladım. Yalnız dur bir dakika. Anlamadığım bazı şeyler var."

Terese, Berleand'nın telefonda neler söylediğini daha iyi duymak için biraz daha yaklaştı.

"Eğer bize tuzak kurarlarsa," dedim, "Sadece baştakileri temizleyeceğiz. Herkesi değil."

"Neden?"

"Neden mi? Çünkü sarışın kıza zarar gelsin istemiyorum."

Bir sessizlik oldu. "Jones bana Miriam Collins'in mezarından çıkartılan kemiklerin DNA analizine gönderildiğini söyledi," dedi Berleand sonra.

"Evet."

"Miriam Collins'e aitmiş."

"Biliyorum."

"Kusura bakma ama kafam karıştı biraz. O zaman neden büyük ihtimalle bu teröristlerle çalışan bir kızı korumaya çalışalım ki?"

"Benimle birlikte çalışmayı kabul etmezsen sana tek kelime bir şey söyleyemem."

"Ve Jones'u da bunun dışında tutacağız öyle mi?"

"Evet."

"Çünkü büyük ihtimalle Karen Tower ve Mario Contuzzi'nin cinayetlerinde rolü olan bir kızı korumak istiyorsun."

"Bak sen de söyledin. Büyük ihtimalle dedin. Yani kesin değil."

"Hukuk sistemi bu yüzden kurulmuş. İnsanların suçlu olup olmadığını bulmak için."

"Sana bildiklerimi anlattığımda nedenini anlayacaksın."

Berleand yine sustu bir süre.

"Anlaştık mı?" diye sordum.

"Bir noktaya kadar."

"Yani?"

"Yani bir kez daha aynı hataya düşüyor ve detayına inmiyorsun. Sadece bir kişiyle ilgileniyorsun. Bunu anlayabiliyorum. Diyelim ki bana neden birden bu kızın önem kazandığını anlattın. Ama belki binlerce kişinin ölümüne neden olacak bir terör örgütünden bahsediyoruz. Binlerce anne, baba, çoluk çocuk. Benim için sadece bir kızınki değil, binlercesi-

ninki önemli."

"Peki o zaman bana söyle. Hangi konuda anlaşabiliriz seninle?"

"Bırak bitireyim. Bu kızla ilgilenmiyorum. Yakalanmış yakalanmamış beni hiç ilgilendirmiyor. Dolayısıyla tamamdır. Seninle birlikte çalışacağım. Kendi başımıza bu işi halledeceğiz. Aslında başından beri tek başınaydım ya haydi neyse. Ama bize yardımcı olacak tek bir adam yok. Silahımız yeterli değil. O yüzden başım sıkıştığında Jones'u arama hakkımı baki tutuyorum. Sözümü tutup, o kızı korumana yardımcı olacağım. Ama önceliğim her zaman bu cihatçıların başını ezmek. Sadece bir hayat kurtaracağım diye binlercesininkini tehlikeye atamam ben."

"Çocuğun var mı Berleand?"

"Hayır, yok. Ama lütfen bana şu anne-baba olmanın nasıl bir şey olduğuna dair martaval okuma. Hakaret sayarım bunu." Sonra da ekledi, "Bir dakika. Yoksa sen o sarışın kızın Terese Collins'in kızı olduğunu söylemeye falan mı çalışıyorsun?"

"Bir bakıma evet."

"Nasıl olduğunu açıkla bana."

"Anlaştık mı? Sen önce bana bunu söyle," dedim.

"Evet. Yalnız demin söylemiş olduğum şartlar doğrultusunda. Bana ne bildiğini anlat şimdi."

"Ona Melekleri Koru Derneği'ne yaptığım ziyaretten Albin Laramie'nin fotoğraf stüdyosuna, embriyo nakliden Terese'e bir kızın telefon açıp anne deyişine kadar teker teker herşeyi anlattım." Beni sürekli kesip bir şeyler sordu ve ben de ona elimden geldiğince açık cevaplar verdim. Açıklamamı bitirdikten hemen sonra nasıl işe koyulacağımızı anlatmaya başladı.

"Öncelikle şu kızın kimliğini bulmamız lazım. Fotoğrafını çoğaltacağız. Bir tanesini Lefebre'e göndereceğim. Eğer Amerikan pasaportu taşıyorsa belki bir değişim programı çerçevesinde Paris'e gitmiştir. Lefebre etrafta araştırır kızı."

"Tamamdır," dedim.

"Terese'in cep telefonunu mu aramışlar?"

"Evet."

"O zaman aradıkları telefon büyük ihtimalle ekranda gözükmemiştir."

Cevabı bildiğim halde Terese'e baktım yine de. Evet anlamında başını salladı. "Evet Berleand."

"Saat kaçta aranmış tam olarak?"

Terese'e baktım. Telefondan kontrol edip bana saatini söyledi.

"Beş dakika sonra seni arayacağım," deyip telefonu kapattı.

Win gelip her şeyin yolunda gidip gitmediğini sordu.

"Süper."

"Annenle baban güvende. Esperanza ve diğerleri de öyle."

Başımı salladım. Telefon yeniden çaldı. Arayan Berleand'dı.

"Bir şey buldum galiba," dedi.

"Devam et."

"Terese'e Danbury, Connecticut'tan alınmış konuş-at hatlardan birinden telefon edilmiş."

"Çok büyük bir şehir orası."

"Belki bir şeyler bulabiliriz. Sana daha önceden bir ajanımızın, bir teröristin Paterson New Jersey'deki bir bilgisayardan yapılmış yazışmalarını yakaladığını söylemiştim."

"Evet."

"Bu tip gizli yazışmaların çoğu, okyanus ötesi servis sağlayıcılarından yapılır. Ama bunun kesinlikle Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğundan eminiz. Bir de bedava mail adresi sağlayıcılardan bir adres ediniyorlar ve bunu kullanıyorlar. Ama bu kullanıcıların bilmedikleri bir şey var. Bu mail adresinin nerede oluşturulduğunu bulabiliyoruz... Ama bazen bu da işe yaramıyor, zira çoğunlukla bir internet cafedeki ya da bir kütüphanedeki umuma açık bilgisayarlarda yapıyorlar bu işi."

"Peki bunlar ne yapmış?"

"Terörist altı ay önce Redding'deki Mark Twain Kütüphanesi'ndeki bir bilgisayardan edinmiş e-mail adresini. Yani Connecticut'a çok yakın bir yerden. Ayrıca bu kütüphane karma eğitim veren bir özel okul tarafından kullanılıyor. Adı Carver Academy. Eğer sizin "Carrie" o okulun öğrencisiyse çok şanslıyız demektir."

"Kontrol edebilir misin?"

"Şu anda bakıyorlar. Redding buradan bir buçuk saat uzaklıkta. Gidip fotoğrafı araştırabiliriz istersen."

"Gelip alayım mı seni?"

"Evet. İyi olur," dedi Berleand.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Terese'i bu işe bulaşmaması konusunda biraz zor ikna ettikten sonra bir şey öğrenir öğrenmez hemen kendisini arayacağımı söyledim. İsteksiz de olsa kabul etti. Hepimizin orada olması gerekmiyordu. Win çoğunlukla da Terese'i korumak için şehirde kalacak, Berleand'la ikimiz derhâl araştırma yapmaya başlayacaktık. Bu araştırmanın tek ipucu Melekleri Koru Derneği'ydi tabii ki. Eğer kayıtlarına ulaşabilirsek Carrie'nin tam ismini öğrenebilir, onu büyüten ama genetik olarak anne babası olmayan kişileri bulabilirdik.

Arabada giderken, "Hiç evlendin mi?" diye sordu Berleand.

"Hayır. Sen?"

Gülümsedi. "Dört kez evlendim."

"Vay canına."

"Hepsinden de boşandım ve hiçbir şekilde pişman olmadım."

"Acaba eski karıların da seninle aynı fikirde mi dersin?"

"Sanmam. Ama hepsiyle arkadaşım şimdi. Kadınları tut-

mak konusunda değil ama elde etmek konusunda iyiyimdir."

Gülümsedim. "Hiç de öyle göstermiyorsun ama."

"Yakışıklı olmadığım için mi böyle düşünüyorsun?"

Omuzumu silktim.

"Görünüşe gereğinden fazla önem veriliyor aslında," dedi. "Benim esas özelliğim..."

"Hiç söylemene gerek yok. İyi bir espri anlayışın var ondan değil mi? Kadın dergilerinde yazar ya hep. Kadınların bir erkekte en önem verdiği şey iyi bir espri anlayışıymış."

"Evet. Tabii. Bu doğru olabilir ama..."

"O zaman senin sırrın bu değil."

"Yoo, hayır. Ben eğlenceli bir tipimdir," dedi Berleand, "ama evet. Sırrım bu değil."

"Ne o zaman?" diye sordum.

"Sana önceden de söylemiştim."

"Unutttum. Yine söyle."

"Karizma," dedi Berleand. "Neredeyse insanüstü bir karizmam var."

Gülümsedim. "Buna itirazım olamaz."

Bu son derece hareketsiz, sakin Redding kasabası New England Püriten mimarisi, post modern banliyö evleri, yol kenarlarındaki antikacı dükkânları ve köhne çiftlikleriyle tahmin ettiğimden daha fazla köyümsü bir yerdi. Gösterişsiz kütüphanenin yeşil kapısının üzerindeki tabelada,

MARK TWAIN KÜTÜPHANESİ yazıyordu.

Altında da daha küçük harflerle,

SAMUEL L. CLEMENS'ın kasabamıza armağanıdır yazılıydı.

Bu adamın kim olduğunu hatırlamaya çalıştım ama şimdi bununla beynimi meşgul etmek için doğru bir zaman değildi.

Kütüphane görevlisinin yanına gittik. Berleand'nın her ne kadar sorumlu olduğu alanın dışında da olsa, polis olduğu için önden gitmesi gerekirdi.

"Merhaba," dedi göğsünde "Paige Wesson" yazan kütüphane görevlisine.

Kadın, Berleand'a sanki okuduğu kitabı zamanında geri getirmemiş gibi aksi aksi baktı.

"Kayıp bir kızı arıyoruz. Onu tanıyor musunuz?"

Polis kimliğini ve fotoğrafı gösterdi kadına.

"Siz Paris'te mi görevlisiniz?" dedi kadın.

"Evet."

"Sizce buranın Paris'e benzer bir tarafı var mı?"

"Doğru. Paris'le alakası yok buranın," dedi Berleand. "Ama bu uluslararası bir dava ve bu davada bu kız kilit isim diyebilirim. Buradaki bilgisayarlardan birini kullandığını düşünüyoruz."

Kadın fotoğrafı eline alıp, "Onu hiç görmedim. Tanımıyorum," dedi.

"Emin misiniz?"

"Hayır, emin değilim. Etrafınıza bir bakın," dedi. Biz de dediğini yaptık. Hemen hemen her masada bir sürü genç oturmuştu. "Buraya her gün sürüyle çocuk gelir. Size bir şey söyleyemem. Sadece onu hiç görmediğimi söylemekle yetiniyorum."

"Lütfen kayıtlarınıza bir bakar mısınız, Carrie adında biri var mı diye?"

"Mahkeme emri çıkarttınız mı?" diye sordu Paige.

"Bu kızın bilgisayarlarınızdan birinden altı ay kadar önce bir e-mail adresi aldığını tespit ettik. Bu isim kayıtlarda var mı diye bir bakar mısınız lütfen?"

"Bir kez daha sorumu tekrarlıyorum. Mahkeme emri çıkarttınız mı?"

Berleand kadına gülümsedi. "Size iyi günler."

"Size de."

Paige Wesson'nın masasından uzaklaşıp kapıya doğru yürüdüğümüz sırada telefonum çaldı. Arayan Esperanza'ydı.

"Carver Academy'nin kayıtlarını araşırdım," dedi. "Carrie adında tek bir öğrencileri yok."

"Çok kötü," dedim ve teşekkür edip telefonu kapattım.

"Peki ne yapacağız şimdi?" diye sordu Berleand.

"Ayrılıp fotoğrafı buradaki çocuklara göstereceğiz," dedim.

Salona şöyle bir baktığımda köşede oturan üç çocuk gördüm.

İkisinin üzerinde benim Livigston Lisesi'ndeyken giydiğimin benzeri, göğsü armalı, kolları suni deriden takım montları vardı. Diğeri tepedan tırnağa tam bir özel okul öğrencisi gibi giyinmişti. Polo yakalı bir gömlekle, haki renkli pahalı kanvas bir pantolon. Onlardan başlamaya karar verdim.

Yaklaşıp fotoğrafı gösterdim.

"Bu kızı tanıyor musunuz?"

Cevap tepeden tırnağa özel okul öğrencisi gibi giyinmiş çocuktan geldi. "Sanırım adı Carrie."

Büyük sürpriz ve tam isabet!

"Soyadını biliyor musun?"

Üçü de hayır anlamında, aynı anda başlarını salladı.

"Aynı okulda mı okuyor sizinle?"

"Hayır," dedi özel okullu çocuk. "Sadece etrafta takılırken görmüştük."

Üzerinde takım montu olan çocuklardan biri, "Seksi bir

tip," dedi.

Özel okullu çocuk, arkadaşını tasdik edip kısık sesle, "Süper bir poposu var," dedi.

Win çocukken tıpkı bunun gibiydi herhâlde diye geçirdim içimden.

Berleand kafasını kaldırıp uzaktan bana baktı. Bir şey bulduğumu işaret ettim ona. Yanımıza geldi.

"Nerede oturduğunu biliyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır. Ama Kenbo kafaladı kızı."

"Kim?"

"Ken Borman. Kızı iyi kafaladı."

"Kafaladı mı? O da ne demek?" dedi Berleand.

Ona baktım. Anlamıştı. "Evet, tamam anladım. Kafaladı demek."

"Bu Kenbo'yu nerede bulabiliriz?" diye sordum.

"Kampüsteki vücut geliştirme salonunda."

Bize nasıl gidileceğini tarif ettiler. Hemen yola koyulduk.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Takma adının Kenbo olması, seksi bir kızı kafalaması, bir de üstüne üstlük vücut çalışması bana onun daha iri yarı, kaslı, yakışıklı bir tip olduğunu düşündürmüştü ama değildi. Büyük ihtimalle boyalı siyah saçlarına dümdüz fön çektirmişti. Bir tutamı ağır siyah bir perde gibi bir gözünün üzerine düşmüştü. Benzi soluk, kolları ipincecikti. Tırnaklarını siyah ojeyle boyamıştı. "Gotik" diye adlandırılan gençlerden biri.

Ona fotoğrafı uzatırken açıkta kalan gözünün içine baktım. Fotoğrafa baktı. Birden korkmuştu.

"Onu tanıyorsun," dedim.

Kalktı, bir-iki adım geriledi ve birden arkasını dönüp süratle koşmaya başladı. Berleand'a baktım.

"Peşinden gidecek gücüm olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" dedi bana.

Çocuğun arkasından koşmaya başladım. Artık dışarı çıkmış, Carver Academy'nin kampüsünden aşağı doğru koşuyordu. Yaramın acısı beni yavaşlatamamıştı. Etrafta üç beş öğrenci gördüm. Hiç öğretmen yoktu ama öğrencilerden biri

yetkilileri çağırabilirdi. Bu da bizim için iyi olmazdı.

"Bekle!" diye bağırdım arkasından.

Durmadı. Sola doğru dönüp tuğla bir binanın arkasına geçti ve gözden kayboldu. Üzerinde bol bir eşofman olduğu için çok rahat koşabiliyordu. Aramızdaki mesafeyi gittikçe kısaltıyordum. Bir tel örgünün üzerinden atlarken dizimde eski bir yaradan kalma bir sancı hissettim. Suni çimle kaplı bir spor sahasını geçti. Bir daha seslenme gereği duymadım. Bu sadece gücümü ve zamanımı azaltmama neden olurdu. Kampüsün tamamen dışına, Kimsenin bizi göremeyeceği bir alana çıkmıştı artık. Bu bir avantajdı tabii ikimiz için de. Ormanın yanındaki açıklık alana geldiğinde ona yetişip ayaklarından çektim ve kollarımla bacaklarına sarılıp yere yatırdım. Benden kurtulmak için çabalaması, zemine daha sert düşmesine neden olmuştu.

"Sana zarar vermeyeceğim!" diye bağırdım.

"Beni rahat bırak!"

Tıpkı bir iki kardeşin dövüşmesinde olduğu gibi bacaklarını iyice açıp göğsünün üzerine oturdum ve kollarını yere bastırdım. "Sakin ol."

"Bırak beni!"

"Tek amacım o kızı bulmak."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Ken—"

"Bırak beni diyorum sana!"

"Kaçmayacağına söz verirsen bırakırım."

"Bırak beni. Lütfen!"

Çaresiz, korumasız ve korkmuş bir gencin canını acıtıyordum. Beni bırak diye acıyla yalvaran bu zavallı kediciği boğacak mıydım yani? Üzerinden kalktım.

"Bu kıza yardım etmek için buradayım," dedim.

Doğrulup oturdu. Gözyaşlarını sildi ve kollarını yüzüne kapattı.

"Ken?"

"Ne?"

"Bu kız kayıp ve büyük ihtimalle başı belada."

Kafasını kaldırıp bana baktı.

"Onu bulmaya çalışıyorum."

"Onu tanıyor musun?"

Hayır anlamında başımı salladım.

Berleand'ın uzaktan geldiğini görebiliyordum şimdi.

"Siz polis misiniz?"

"Ben değil ama o polis." Berleand'ı gösterdim. "Benim nedenlerim kişisel."

"Ne gibi?"

"Birilerine yardımcı olmaya çalışıyorum." Nasıl anlatacağımı bilememiştim. "Bir annenin kızını bulmasına yardımcı olmaya çalışıyorum. Carrie kayıp ve ciddi bir şekilde başı derde girmiş olabilir."

"Anlamıyorum. Neden bana geldiniz?"

"Arkadaşların onunla çıktığını söyledi."

Yine başını indirmişti.

"Aslında çıkmaktan çok öteye gittiğinizi söylediler."

Başını salladı. "Ne olmuş yani?"

"Soyadını öğrenmek istiyoruz."

"Onu bile bilmiyor musunuz?"

"Başı dertte diyorum Ken."

Berleand sonunda yanımıza kadar gelebilmişti. Tık nefes olmuştu. Elini cebine daldırdı. Kalem alacak sanmıştım ama o bir sigara çıkarttı. Tabii tabii. Rahatlaması gerektiğini

unutmuşum.

"Adı Carrie Steward," dedi.

Berleand'a baktım. Başını salladı, hırıldayarak soluyordu. "Hemen sorarız," diyebildi güçlükle.

Telefonunu alıp yürümeye başladı. Telefonu havada tutup hat arıyordu.

"Neden kaçtığını anlamadım yalnız," dedim.

"Yalan söyledim tamam mı?" dedi. "Arkadaşlarıma yalan söyledim. Onunla bir kere bile yatmadım. Laf olsun diye öyle söyledim onlara."

Devam etmesini bekledim.

"Onu ilk kütüphanede gördüm. Yani çok güzel bir kızdı tamam mı? Etrafında başka sarışın kızlar da vardı. Birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki, Mısır Çocukları filminden fırlamış gibiydiler. Çok ürkütücüydü. Neyse. Üç gün kızı kesip durdum ve sonunda kalkıp bir merhaba demeye cesaret edebildim. Başlarda bana hiç yüz vermedi. Bekledim. Aslında soğuk bir tipimdir ama bu kıza hasta olmuştum ve kaybedeceğim ne var ki diye düşündüm. Neyse. Yanına gidip konuştum ve i-podumu gösterip ne tür müziklerden hoşlandığını sordum. Bana müzik dinlemeyi sevmediğini söyledi. Ona inanmamıştım. Kim müzik dinlemeyi sevmez ki? Bunun üzerine Blue October'ın bir şarkısını dinlettim ona. Yüzü birden değişmişti. Müziğin gücü. Anlarsın ya."

Durdu. Etrafa baktım. Berleand telefonla konuşuyordu. Hem Esperanza'ya hem de Terese'e cep telefonumdan mesaj atıp Carrie Steward adını biraz araştırmalarını istedim. Okuldan birilerinin geleceğini düşünmüştüm ama kimse yoktu ortalıkta. Şimdi ikimiz de çimlerin üzerine oturmuş arkamızı kampüse vermiştik. Güneş, gökyüzünü turuncu renge boya-

yarak batmaya başlamıştı.

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Konuşmaya başladık. Bana adının Carrie olduğunu söyledi. Başka şarkılar da çalmamı istedi benden. Ama sürekli etrafa bakıyordu. Sanki arkadaşlarının benimle takıldığını görmelerinden korkuyor gibiydi. Yanımda kendini ezik hissediyord. Belki özel okulda okuduğum içindir. Bilemiyorum. Sonra bir-iki kere buluştuk. Kütüphaneye arkadaşlarıyla geliyor, sonra gizlice yanıma geliyordu. Arka tarafa geçip orada sohbet edip müzik dinliyorduk. Bir gün Norwalk'taki bir konserden bahsettim ona. Gitmek isteyip istemeyeceğini sordum. Yüzü bembeyaz oldu o anda. Sonra gelemezsen önemli değil dedim ama o gelmeye çalışacağını söyledi. Onu evden alabileceğimi söyledim. Heyecanlanmıştı. Hem de çok fazla."

Hava iyice serinlemişti. Berleand telefon konuşmasını bitirdi. Arkasına dönüp bana baktı, yüz ifademizden araya girmemesinin daha iyi olacağını anlamıştı.

"Sonra?"

"Sonra bana konsere geleceğini ve konser akşamı Duck Run Yolu'nun sonuna park etmemi söyledi. Saat dokuzda oraya gelecekti. Dokuza beş kala oradaydım. Hava karanlıktı. Arabanın içinde öylece bekledim. Yolda tek bir ışık yoktu. Saat dokuzu çeyrek geçmişti. Sonra birden bir ses duydum. Arabamın kapısı açıldı ve biri beni dışarı çekti."

Ken durdu. Yine ağlamaya başlamıştı. Hem de az öncekinden daha şiddetli. Gözyaşlarını sildi.

"Biri hızla yumruk attı ağzıma. İki dişim kırıldı." Dişlerini bana gösterdi. "Beni arabadan çekip dışarı sürüklediler. Kaç kişi olduklarından emin değilim. Dört, belki de beş. Be-

ni tekmeliyorlardı. Sadece kendimi korumaya çalışmıştım. Sadece ellerimi kafama koydum ve korunmaya çalıştım. Öleceğimi düşündüm o anda. Sonra sırt üstü yere düştüm. Bunu bana kimlerin yaptığına bakamıyordum. Aslında bakmaya da hiç niyetim yoktu. İçlerinden bir tanesi bir bıçak çıkartıp, "Bir daha onunla konuşmanı istemiyoruz. Eğer bu konuda herhangi birine tek kelime edersen aileni öldürürüz," dedi.

Bir süre öylece durduk. Berleand'a baktım. Başını sağa sola salladı. Carrie Steward hakkında hiçbir şey öğrenememişti.

"Hepsi bu kadar," dedi çocuk. "Sonra bir daha hiç görmedim onu. Yanındakileri de görmedim. Sanki hepsi birden yokolup gitmişlerdi."

"Kimseye bahsettin mi bundan?"

Hayır anlamında başını salladı.

"Peki ya vücudundaki yara bereleri nasıl açıkladın insanlara?"

"Konserden çıkmak için duvardan atlarken oldu dedim. Kimseye anlatmayacaksınız bunları değil mi?"

"Kimseye anlatmayacağız söz," dedim. "Ama onu bulmamız lazım Ken. Carrie'nin nerede oturduğu konusunda bir fikrin var mı?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Ken?"

"Nerede oturduğunu sordıuğumda söylemedi bana."

Bir şeyler saklıyordu. Baklayı ağzından çıkartması için bekledim.

"Ama bir gün," dedi, durdu ve derin bir nefes aldı. "Kütüphaneden çıktıktan sonra onu takip ettim."

Ken uzaklara bakıp gözlerini kıstı.

"O zaman nerede oturduğunu biliyorsun."

Omuzunu silkti. "Emin olamıyorum."

"Nereye gittiğini gösterir misin bize?"

Ken başını salladı. "Size tarif edebilirim," dedi. "Ama sizinle gelmem, tamam mı? Şu anda sadece evime dönmek istiyorum."

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Yolumuzu kesen zincirin üzerindeki levhada "ÖZEL MÜLKİYET" yazılıydı.

Arabayı bir kenara çektik. Etrafta çalı çırpı ve ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu.

Carrie Steward'la ilgili hiçbir şey bulamamıştık. Kız gerçek adını vermemiş olabilirdi ama hâlâ herkes araştırmaya devam ediyordu. Esperanza beni arayıp, "İlgini çekebilecek bir şey buldum," dedi.

"Devam et."

"Jimenez diye genç bir doktordan bahsetmiştin. Cyro-Hope'ta ilk başladığında Doktor.Cox'la birlikte çalışmış hani."

"Evet?"

"Jimenez'in aynı zamanda Melekleri Koru'yla bağlantısı varmış. On altı yıl önce bir toplantılarına katılmış. Gidip hakkında biraz araştırma yapacağım, bakalım embriyoların verilmesi konusunda bir şeyler bulabilecek miyim?"

"Tamam. Güzel."

"Carrie hangi adın kısaltması acaba?" diye sordu.

"Bilmem. Caroline olabilir mi acaba?"

"Bakıp bir şey öğrenirsem seni ararım."

"Bir şey daha," dedim ve Esperanza'ya en yakın anayol ismini verdim. "Bu adrese bir baksana Google'dan."

"Oralarda yerleşim yok gibi. Bir tarım arazisinde olabilirsiniz. Kime ait olduğunu bulamadım. Araştırmamı ister misin?"

"Lütfen."

"En kısa zamanda seni ararım."

Telefonu kapattım. "Bir baksana," dedi Berleand.

Yol kenarındaki bir ağacı gösteriyordu. Girişe bir güvenlik kamerası yerleştirilmişti.

"Bir tarım arazisi için ne gerek var bu kadar sıkı güvenliğe?"

"Ken bize özel mülk yazısından söz etmişti. Carrie'nin içeri girdiğini söylemişti."

"Eğer içeri girersek bizi görürler."

"Tabii kamera açıksa. Sadece korkutmak için de konmuş olabilir."

"Hayır," dedi Berleand. "Korkutmak için olsaydı daha ortalıkta bir yerde dururdu."

Haklıydı.

"Şöyle bir içeri bakabiliriz ama," dedim.

"Başkasının arazisine izinsiz gireceğiz yani," diye ekledi Berleand.

"Çok da umurumdaydı. Buraya kadar gelmişken bir şey yapmamız lazım. Buralarda bir çiflik evi falan olmalı." Sonra bir şey geldi aklıma. "Bir saniye bekle."

Yeniden Esperanza'yı aradım.

"Bilgisayar karşında mısın şu anda?"

"Evet."

"Sana az önce söylediğim yolu Google haritasında ara bir."

Seri bir şekilde tuşlara bastığını duyuyordum. "Tamamdır. Buldum."

"Şimdi satelit fotoğrafı seçeneğine bas ve büyüt."

"Bekle biraz... tamamdır."

"Yolun sağındaki patikadan sonra ne görüyorsun?"

"Yemyeşil bir alan ve tepeden görünüşüne bakılırsa büyük bir ev. Bulunduğunuz yere çok uzak değil ve etrafında başka ev yok."

"Teşekkürler."

Telefonu kapattım. "Yakınımızda büyük bir ev varmış."

Berleand gözlüklerini çıkarttı, havaya tutup camlarını temizledi. "Sence burada neler oluyor?"

"Gerçeği duymak ister misin?"

"Tabii ki."

"Hiçbir fikrim yok."

"Sence Carrie Steward bu evde mi tutuluyor?" diye sordu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedim.

Zincirle ayrılan yoldan sonra yayan devam etmeye karar verdik. Eğer işler ters giderse yardımcı olabilmesi için Win'i arayıp ona her şeyi bütün detayıyla anlattım. Bir kez daha Terese'in güvende olduğundan emin olduktan sonra yanımıza gelmeye karar verdi. uzun uzun tartıştıktan sonra, sonunda Berleand'la eve kadar gidip kapıyı çalmaya karar verdik. Hava hâlâ aydınlıktı ama güneş ışınları can çekişmeye

başlamıştı artık. Zincirin üzerinden atlayıp yolun ortasından yürümeye başladık. Güvenlik kamerasını geçmiştik. Her iki yanımızda da ağaçlar vardı ve hemen hemen çoğunun üzerinde GİRMEK YASAKTIR yazan etiketlerden yapıştırılmıştı. Yol toprak olmasına rağmen, engebesiz ve gayet düzgündü. Bazı noktalara çakıllı kum dökülmüş olsa da yolun çoğu çamurluydu. Berleand suratını asmış, parmak uçlarında yürüyordu. Bir taraftan ellerini pantolonun kenarına siliyor, bir taraftan da dudaklarını yalıyordu.

"Bundan hoşlanmadım," dedi.

"Neden hoşlanmadın?"

"Orman, çamur, böcekler. Her yer pislik dolu. Kendimi çok rahatsız hissediyorum."

"Tabii tabii," dedim. "Şu seninle buluştuğumuz striptiz kulübü çok hijyenikti sanki."

"Bir dakika. Orası klas beylere hitap eden bir kulüptü. Tabelasını okumadın mı?"

Uzaktaki çalılıkların ardında, tepesi dik, mavimsi gri renkte bir çatı gördüm.

Hafif bir çınlama sesi duydum bir an. Adımlarımı hızlandırdım.

"Myron?"

Geride bıraktığımız zincir açılmış ve bir araba içeri girmişti. Hava kararmadan önce daha hızlı hareket etmeli, etrafı daha iyi görmeliydim. Polis arabası bize doğru gelirken arkama bir bakış attım. Berleand durdu, ben devam ettim.

"Bayım. Özel bir arazidesiniz."

Köşeyi döndüm. Evin etrafı çitle çevriliydi. Şimdi bulunduğum noktadan malikâneyi daha iyi görebiliyordum.

"Dur orada. Daha fazla ileri gitme."

Durdum. Kafamı kaldırıp malikâneye baktım. Aslında o mavimsi gri çatıyı gördüğüm anda anlamam lazımdı. Küçük kuleler, vitraylı pencereler, geniş bir veranda ve evet mavimsi gri mansart çatı. Çok güzel bir otel havası olan bir malikâne. Bu evi daha önceden de Melekleri Koru Derneği'nin web sitesinde görmüştüm.

Bu onların bekâr anneleri barındırdıkları evlerden biriydi.

İki polis arabadan çıktılar.

İkisi de genç ve oldukça kaslıydı. Kasım kasım kasılıyorlardı. Kafalarında atlı polislerin giydiği fötr şapkalardan vardı. Bu şapkaların karşısındakinde ters etki yarattığını ve polislere çok aptal bir görünüm verdiğini düşünürüm. Ama o anda fikrimi kendime saklamaya karar verdim.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz beyler?" diye sordu uzun boylu olanı. Kasları gömleğinin kollarını yırtacak gibiydi. Yaka etiketinde TAYLOR yazıyordu.

Berleand fotoğrafı kaldırdı. "Bu kızı arıyoruz."

Polis, fotoğrafı aldı şöyle bir bakış attıktan sonra yaka etiketinde ERICKSON yazan meslekdaşına uzattı ve, "Siz kimsiniz peki?" diye sordu.

"Paris Organize Suç Masası Müdürü Berleand."

Berleand, Taylor'a kimlik kartını uzattı. Taylor kartı sanki içi köpek bokuyla dolu bir poşetmiş gibi ucundan tuttu. Bir süre kimliği inceleyip sonra çenesiyle beni işaret etti. "Peki oradaki arkadaşınız kim?"

Elimi sallayıp, "Myron Bolitar," dedim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Peki siz burada ne arıyorsunuz Bay Bolitar?"

Bir an onlara her şeyi uzun uzun bütün detaylarıyla anlatmayı düşündüm ama sonunda sadece, "Aradığımız kız, bir arkadaşımın kızı olabilir," demekle yetindim.

"Olabilir mi?" deyip Berleand'a döndü Taylor. "Peki Dedektif Clouseau, sizin burada ne işiniz var sorabilir miyim?"

"Dedektif Clouseau ha?" diye tekrarladı Berleand. "Çok komiksiniz. Herhâlde Fransız olduğum için bana böyle dediniz değil mi?"

Taylor hiçbir şey söylemeden boş boş Berleand'a baktı.

"Uluslararası bir terör örgütünün peşindeyiz," dedi Berleand.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bu kayıp olayı da bununla bağlantılı olabilir. Kızın burada oturduğunu düşünüyoruz."

"Arama emriniz var mı?"

"Şu anda zaman hayati önem taşıyor."

"Bu da arama emriniz yok demek oluyor herhâlde," dedi Taylor içini çekerek ve ortağı Erickson'a bir bakış attı. Erickson sadece cikletini çiğniyor ve düşüncelerini kendine saklamayı tercih ediyordu. Taylor bana baktı. "Bu doğru mu Bay Bolitar?"

"Evet, doğru."

"Yani o zaman arkadaşınızın kızı uluslararası bir terör örgütüyle çalışıyor öyle mi?"

"Evet," dedim.

Bebek yüzlü Taylor çenesini kaşımaya başladı. Yaşlarını tahmin etmeye çalıştım. Büyük ihtimalle henüz yirmili yaşların başındaydılar. Ne zamandan beri bu kadar genç polisleri alıyorlardı ki kadroya?

"Nerede olduğunu biliyor musunuz peki?" diye sordu Taylor.

"Bekâr annelerin kaldığı evde," dedim Berleand başını sallarken.

Taylor bana işaret edip başını salladı. "Burası özel bir mülk."

"Biliyorum," dedim.

"O zaman şu anda burada oturanların özel hayatına müdahale ettiğinizi biliyorsunuz herhâlde."

"Evet," dedim.

"Burada da mahremiyetleri kalmayacaksa nereye gidecekler başka? Onlar buraya meraklı gözlerden kaçmak için geliyorlar."

"Bunu anlayabiliyorum."

"Ve siz de arkadaşınızın kızı olabileceğini düşündüğünüz kişinin burada başka nedenlerle tutulduğunu düşünüyorsunuz öyle mi?"

Aslında düşününce böyle bir soru sormakta haklıydı. "Alakası yok. Komiser Berleand size söyleyebilir. Bu tamamen terör örgütüyle ilgili. Başka nedenle tutulmuş tutulmamış çok fazla önemi yok."

"Burayı işleten kişiler bize şimdiye kadar hiç sorun çıkartmadılar."

"Doğrudur."

"Ve unutmayın ki Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyoruz. Eğer insanların mülklerine girmelerini istemiyorlarsa arama izniniz olmadan buraya giremezsiniz."

"Bunu anlayabiliyorum," dedim ve malikâneye bakarak sordum, "onlar mı çağırdılar sizi buraya?"

Taylor gözlerini kısıp bana baktı. Bu seni ilgilendirmez

diyecekmiş gibi geldi bir an ama o da eve doğru baktı ve, "Aslında çok garip ama hayır. Çünkü genelde hep onlar çağırır bizi. Mesela bazen ormanda oyun oynayan çocuklar sınırı geçtikleri zaman falan. Sizi bize kütüphane görevlisi Paige Wesson şikâyet etti. Ayrıca biri sizi Carver Academy'de bir çocuğu kovalarken görmüş," dedi.

Taylor eve ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu.

"Lütfen beni dinleyin," dedi Berleand. "Bu çok önemli."

"Amerika'dayız demiştim," dedi yeniden Taylor. "Eğer sizinle görüşmek istemiyorlarsa buna saygı göstermeniz gerekir. Yani..." dönüp Erickson'a baktı. "Ne dersin? Kapılarını çalıp fotoğrafı gösterelim mi?"

Erickson biraz düşündükten sonra tamam der gibi kafasını salladı.

"İkiniz de buradan ayrılmayın."

Etrafımızdan dolanıp giriş kapısını açtılar ve evin ana kapısına doğru ilerlediler. Arka taraftan bir motor sesi duydum. Döndüm. Hiçbir şey göremedim. Belki ana yoldan geçen bir arabanın sesi olabilirdi. Artık güneş tamamen batmış, gökyüzü kararmaya başlamıştı. Eve baktım. Buraya geldiğimizden beri hiç hareket yoktu.

Bu sefer evin bulunduğu taraftan bir motor sesi duydum. Yine hiçbir şey göremedim. Berleand bana yaklaştı.

"Sen de benim gibi kötü kokular alıyor musun?" diye sordu.

"Aslında hiç iyi kokular aldığım söylenemez."

"Sanırım Jones'u arama zamanı."

Taylor ve Erickson sundurmanın basamaklarından çıkarken telefonum çaldı. Arayan Esperanza'ydı.

"Bir şey buldum. İlgilenebileceğini düşündüm."

"Öyle mi? Neymiş?"

"Sana Doktor. Jimenez'in 'Melekleri Koru Derneği'nin' bir toplantısına katıldığından bahsetmiştim ya?"

"Evet?"

"Bu toplantıya katılan birkaç kişi daha buldum. Facebook sayfalarına baktım. Fotoğraflardan birini sana yolluyorum. Doktor. Jimenez en sağda ayakta duran."

"Tamam. Gönder bakalım."

Telefonu kapatıp Esperanza'nın gönderdiği e-postayı açtım ve eki indirdim. Fotoğraf yavaş yavaş yükleniyordu. Berleand omuzumun üzerinden yüklenen fotoğrafa bakıyordu.

Bu arada Taylor ve Erickson artık evin kapısına ulaşmışlardı. Taylor zili çaldı. Sarışın genç bir çocuk açtı kapıyı. Taylor bir şey söyledikten sonra çocuk da bir şeyler söyledi. Fotoğraf Blackberry'me yüklenmişti. Ekran çok küçük olduğundan yüzleri seçmekte güçlük çekiyordum. Bu yüzden "büyüt" seçeneğine basıp kursörü sağa doğru sürükledim ve yeniden "büyüt" seçeneğine bastım. Fotoğraf büyümüş ama bu sefer de bulanıklaşmıştı. Genişlet tuşuna bastım. Fotoğraf büyürken ekranda bir kum saati belirdi.

Arkamı dönüp evin kapısına bir bakış attım yeniden. Taylor içeri girmek istiyormuş gibi ileri doğru bir adım attı. Sarışın çocuk elini kaldırıp onu engelledi. Taylor, Erickson'a baktı. Şaşırdığını görebiliyordum yüz ifadesinden. Erickson öfkeli öfkeli bir şeyler söyledi. Sarışın çocuk korkmuş görünüyordu. Fotoğrafın genişlemesini beklerken eve doğru bir adım ilerledim.

Sonunda fotoğraf genişlemişti. Başımı indirip ekrana baktım. Doktor. Jimenez'in yüzünü gördüğümde neredeyse telefonu elimden düşürüyordum. Jones'un da dediği gibi işler

iyice korkunç bir hale dönüşüyordu. Şok olmuştum, zira Doktor. Jimenez gayet zeki bir şekilde kendisini İspanyol olarak tanıtmış koyu tenli Mohammed Matar'dan başkası değildi.

Daha şoku üzerimden atamadan sarışın çocuğun, "İçeri giremezsiniz!" diye bağırdığını duydum.

"Evlat, kenara çekil," dedi Erickson.

"Hayır!"

Erickson bu cevaptan hoşlanmamıştı. Tam çocuğu kenara itmeye hazırlanıyordu ki, çocuk birden bir bıçak çıkartıp kimsenin müdahale etmesine fırsat vermeden Erickson'nun göğsüne sapladı.

Yoo, hayır olamaz!

Derhal telefonumu cebime atıp kapıya doğru koşmaya başladım. Bir silah sesiyle, olduğum yerde kalakaldım.

Erickson göğsünde bıçak, biraz sendeledikten sonra yere düştü. Taylor silahını çıkartmak istedi ama hiç şansı yoktu. Birkaç silah sesi daha ve Taylor'ın bedeni bir iki kez sendeleyip sonunda bir hurda yığının üzerine düştü. Berleand nerede diye baktım. Bana doğru hızla koşuyordu.

"Ormana koş!" diye bağırdım.

Bir aracın acı fren seslerini duyuyordum. Yeniden birkaç kez ateş edildi. Evin ve özel yolun dışındaki ağaçlara ve karanlığa doğru koştum. Eğer ormana girebilirsek saklanabiliriz diye düşündüm. Bir arabanın farlarını gördüm. Bizi arıyorlar, bir yandan da rastgele ateş açıyorlardı. Geri dönüp ateşin nereden açıldığına bakmaya gerek duymadım. Bir kaya parçası görüp arkasına sığındım. Döndüm ve Berleand'nın hâlâ açıklıkta bir yerlerde koştuğunu gördüm.

Yine ateş açıldığında Berleand iyice eğildi.

Kayanın arkasında oturduğum yerden doğruldum ama

Berleand benden çok uzaktaydı. İki adam vardı yanında şimdi. Diğer üç adam jipten indi. Hepsi de silahlıydı. Ormana doğru rastgele ateş ederek Berleand'a koştular. Kurşunlardan biri arkamdaki bir ağaca isabet etmişti. Başımı çabucak kaldırıp indirdiğim anda yanımda hızla bir kurşun daha geçti.

Sonra bir süre hiç hareket olmadı. "Çık dışarı!" diye bağırdı birisi sonra.

Adam orta doğu aksanıyla konuşuyordu. Başım eğik vaziyette sesin geldiği yöne doğru bir bakış attım. Hava karanlık olmasına rağmen iki adamın siyah saçlı, koyu tenli ve uzun sakallı olduğunu görebildim. Çoğu boyunlarına yeşil bir fular bağlamışlardı. Hani yukarı çekildiğinde aynı zamanda yüzün gizlenmesini sağlayan fularlardan. Anlamadığım bir lisanla konuşuyorlardı. Arapçaydı bu.

Neler oluyordu burada hiçbir şey anlamamıştım.

"Eğer çıkmazsan arkadaşına zarar veririz."

Bunu söyleyen adam büyük ihtimalle şefleriydi. Diğerlerine gürleyip sağ ve solu işaret etti. İki adam etrafımda dönmeye başladılar. Bir adam arabaya geri dönüp farlarla ormanı taramaya başladı. Çenemi yere yapıştırmış öylece durmaya devam ettim. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi.

Yanıma silah almamıştım. "Aptal Myron, sen geri zekâlının tekisin," dedim kendi kendime.

Elimi cebime atıp cep telefonuma ulaşmaya çalıştım.

Liderleri bağırmaya başladı yine, "Bu son şansın! Dizleriyle başlayacağım."

Berleand bağırdı, "Onu dinleme!"

Tam telefonumu bulmuştum ki bir el ateş edildiğini duydum.

Berleand çığlık atmıştı.

Yine bağırdı liderleri, "Çık dışarı artık!"

Ellerim titreye titreye Win'i aradım. Berleand artık hafif hafif inlemeye başlamıştı. Gözlerimi yumdum.

Sonra yeniden Berleand'ın sesi geldi. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Onu dinleme!"

"Şimdi diğer dizine ateş edeceğim!"

Ve bir silah sesi daha.

Berleand acı acı bağırdı. Bu bağırış yüreğimi paramparça etmişti. Vazgeçmeyeceğimi biliyordum. Eğer kendimi gösterirsem ikimizin de ölmesine sebep olurdum. Win şimdiye kadar neler olup bittiğini duymuş olmalıydı telefondan. Herhâlde Jones'u ve polis güçlerini aramıştır diye düşündüm. Gelmeleri uzun sürmezdi.

Berleand'nın ağladığını duyabiliyordum.

Sonra bir kez daha ama bu sefer çok güçsüz bir şekilde bağırdı Berleand, "Onu... din... leme!"

Yakınımda bir yerlerden ormana giren adamların sesleri geliyordu. Başka seçeneğim kalmamıştı. Bir şekilde harekete geçmeliydim. Sağımdaki malikâneye baktım. Parmaklarım, kafamda oluşmaya başlayan planı uygulamak üzere büyük bir taşı kavradı.

"Şimdi artık elimdeki bıçakla gözlerini çıkartmaya başlayacağım," dedi liderleri.

Bir pencereden gördüğüm kadarıyla artık evde bir kıpırtı başlamıştı. Fazla zamanım yoktu. Harekete geçmek üzere dizlerimin üzerinde doğruldum. Taşı evin tam aksi yönünde bir yere doğru tüm gücümle fırlattım. Taş büyük bir gümbürtüyle bir ağacın yanına düştü. Liderleri sesin geldiği yöne doğru döndürdü kafasını. Ormandaki adamlar da silahlarını o yöne doğru ateşlediler aynı anda. Jip hızla dönüp taşın düş-

tüğü yöne doğru gitmeye başladı.

En azından umduğum şey olmuştu.

Bekleyip neler olup bittiğini seyredecek zamanım yoktu. Taşı fırlatır fırlatmaz evin kenarındaki ağaçlık alana doğru hızla koşmaya başladım. Berleand'nın çığlıklarından ve beni öldürmeye çalışan iki adamın bulunduğu yönden gittikçe uzaklaşıyordum. Hava artık iyice kararmış hiçbir şey göremez olmuştum ama bu beni durduramamıştı. Dallar yüzümü çiziyordu ama umurumda değildi. Çok ama çok az zamanım olduğunu biliyordum. Artık zaman çok büyük önem kazanmıştı ama eve ulaşmanın o kadar kolay olabileceğini düşünmüyordum.

Hiç vakit kaybetmeden bir taş daha aldım elime.

Liderleri, "Şimdi bir gözünü çıkartıyorum!" diye bağırdı.

Berleand'nın, "Hayır!" diye bağırdığını duydum. Sonra çığlık atmaya başladı.

Zaman tükenmişti.

Koşmaya devam ederek eve doğru hızla attım taşı. Neredeyse omuzum çıkacaktı. Karanlıkta taşın kallavi bir yay çizerek yukarı doğru çıktığını seçebiliyordum. O anda bulunduğum tarafta, yani evin sağ tarafına doğru çok güzel vitraylı bir pencere vardı. Taşın pencereyi sıyırıp geçeceğini sandım ama öyle olmadı. Camı tuzla buz edip içeri girdi. Birden bir panik koptu. Kafamda planladığım şey gerçekleşmişti. Silahlı adamlar eve doğru koşarlarken hızla ormana geri döndüm. Biri erkek biri kız iki sarışın gencin kırılan pencereden dışarı baktıklarını görmüştüm. Bir an kızın Carrie olup olmadığını merak etmiştim ama ikinci kez bakmak için zamanım yoktu. Adamlar arapça bas bas bağırıyorlardı. Sonra neler olup bit-

tiğini göremedim. Liderlerini şaşırtmacayla kazandığım zamanı telafi etmek için mümkün olduğu kadar hızla koşuyordum geriye doğru. Jip durmuş, içindeki adam dışarı çıkmıştı. O da kırılan pencereye doğru koşuyordu. Onların buradaki başlıca görevi evi koruyup kollamaktı çünkü. Dikkatlerini dağıtmıştım. Avaz avaz bağırıp yeniden gruplaşmaya çalışıyorlardı. Karmaşa hakimdi şimdi evin etrafında.

Hiç kimseye görünmemeye ve zaman kaybetmemeye dikkat ederek önceden saklanmış olduğum yeri geçtim koşarak. Liderleri bana arkası dönük şekilde evi seyrediyordu. Altı-yedi metre vardı aramızda artık.

Sürekli oraya buraya emir yağdırıyordu. Berleand adamın dizlerinin dibinde öylece yatıyordu. Hiç hareket etmeden. Daha da kötüsü hiç sesi çıkmıyordu. Ağlamıyordu artık. İnlemiyordu da.

Ona ulaşmam lazımdı.

Ama nasıl yapacağımdan emin değildim. Ağacın arkasından ileri doğru bir adım atsam tamamen açığa çıkacak ve çok salak bir biçimde savunmasız kalacaktım.

Ama artık başka bir seçeneğim yoktu.

Liderlerine doğru koşmaya başladım.

Belki iki-üç adım atmıştım ki birisinin bağırarak lideri uyardığını duydum. Adam bana doğru döndü. Hâlâ aramızda beş-altı metre vardı. O da diğerleri gibi boynuna kovboy stilinde yeşil bir fular bağlamıştı. Upuzun sakalları vardı. Diğerlerine göre daha uzun boylu ve iri yapılıydı. Bir elinde bıçak, diğerinde silah vardı. Silahı bana doğrulttu. Vurulmamak için yere düşmeyi ya da yan yatmayı planlarken birden ani bir hareketin ters tepeceğini idrak ettim. Evet, ilk atışta sektirme olasılığı yüksekti ama sonrasında çok açık bir hedef hâline

gelecektim onun için. İkinci atışında mutlaka başarılı olacaktı. Hem dengemi de kaybetmiştim. Diğer adamlar bize doğru geliyorlardı ve onlar da muhtemelen ateş açacaklardı.

Paniğe kapılıp ıskalamasını ummaktan başka çarem yoktu.

Silahına davrandı. Gözgöze geldiğimiz anda morali yerinde, kendinden emin bir adamın bakışlarını gördüm. Hiç şansım yoktu. Iskalamayacaktı. Ve sonra, tam tetiğe basarken birden acıyla inlediğini ve arkasına baktığını gördüm. Berleand tıpkı öfkeli bir Rottweiler köpeği gibi dişlerini baldırına geçirmişti adamın. Lider silahını Berleand'nın başına doğru hedef aldı. Ani bir adrenalin taşmasıyla kollarım önde lidere doğru atıldım. Ama tam üzerine atlayacakken ani bir patlama duydum ve silahının ateş aldığını gördüm. Berleand'nın bedeni lidere ulaştığımda ani bir hareketle kasıldı. Kollarımı orospu çocuğuna dolayıp dengede kalmaya çalıştım. İkimiz birden yere yuvarlandığımızda tüm ağırlığımı bileğimle dirseğim arasındaki bölgeye vererek burnuna bastırdım. Burnundan oluk oluk fışkırmaya başlayan ılık kan, yüzüme sıçradı. Bir çığlık attı ama hâlâ dövüşmeye hazır bir hâli vardı. Benim de öyle. Şiddetle bir kafa attım yüzüne. Sıkı sıkı sarılmak istedi bana. Yanlış hareket. Kollarıyla vücudumu sarmasına izin verdim. Sıkmaya başladığında kollarımı serbest bırakarak tamamen savunmasız kalmasını sağladım. Berleand'nın, sevgili dostumun ne kadar çok canını yaktığını düşündüm.

Artık buna son verme zamanı gelmişti.

Sağ elimin parmaklarını pençe hâline getirdim. Göz ya da burun ya da herhangi bir yumuşak organını sakatlamak ya da işlevsiz hale getirmek ona armağan olurdu. Gırtlağın altında ve tam göğüs kafesinin üzerinde bir oyuk vardır. Baş

parmağım ve diğer iki parmağımla bu kısma hızla bastırıp pençelerimi gırtlağına geçirdim. Soluk borusunu kendime doğru çekerken bağırıyor, adam pençelerimin içinde geberirken bir kurt gibi uluyordum.

Hareketsiz kalan elinden silahı çekip aldım.

Adamlar bize doğru koşuyorlardı. Henüz ateş açmamışlardı. Sağ tarafımda yatan bedene doğru eğildim.

"Berleand?"

Ama ölmüştü. Artık görebiliyordum. Kocaman çerçeveli şapşal gözlükleri yumuşak tenli yüzünün üzerinde çarpılmıştı. Ağlamak istiyordum. Herşeyi bırakıp ona sarılmak ve hüngür hüngür ağlamak istiyordum.

Adamlar artık yaklaşmaya başlamışlardı. Kafamı kaldırıp baktım. Onlar beni görmekte güçlük geçiyorlardı ama ben, arkalarındaki evden gelen ışık sayesinde çok net seçebiliyordum siluetlerini. Silahı kaldırıp tetiğe bastım. Adamlardan bir tanesi yere yığıldı. Sonra sola doğru dönüp bir daha ateş açtım. Bir adam daha yığıldı yere. Artık onlar da bana ateş açmaya başlamışlardı. Yuvarlanıp liderlerinin cesetlerinin arkasına geçtim ve onu kendime kalkan yaparak yeniden ateş açtım ve bir tanesini daha vurdum.

Uzaktan siren sesleri duyuluyordu.

Eğilip eve doğru koşmaya başladım. Polis arabaları hızla yaklaşıyordu. Üzerimizden bir ya da belki daha fazla helikopter geçtiğini duydum. Daha çok ateş açmaya başlamışlardı. Artık o eve girmek istiyordum.

Koşarak Taylor'ın yanından geçtim. Ölmüştü. Kapı hâlâ açıktı. Erickson'un cesedi onun yanında, verandanın önünde duruyordu. Göğsündeki bıçak saplı vaziyette duruyordu hala. Üzerinden atlayıp içeri girdim.

Her yere sessizlik hakimdi.

Bu hoşuma gitmemişti.

Elimde hâlâ liderlerinin silahı vardı. Sırtımı duvara dayadım. Mekân harap vaziyetteydi. Her yer dökülüyordu. Duvar kâğıtları çoktan soyulmaya başlamıştı. Işıklar açıktı. Yan gözle birinin sıçradığını farkettim. Ardından da merdivenlerden inen ayak seslerini. Aşağıda bir bodrum olmalıydı.

Dışarıdan silah sesleri geliyordu. Birinin, "teslim olun!" diye bağırdığını duydum megafonla. Bu, Jones olabilirdi. Şimdi beklemem lazımdı. Buradan Carrie'yi çıkartmam imkânsızdı. Kapıyı kapatmam ve kimsenin dışarı çıkmasına ya da içeri girmesine izin vermemem gerekiyordu.

Herşey sona erene kadar sessizce beklemek. Sabırla. Bir oyun oynar gibi. Bunu yapabilirdim. Eğer sarışın oğlan telaşla bodruma doğru inmeseydi orada öylece durup bekleyebilirdim.

Oğlan dedim ama bu doğru değil aslında. On yedi belki de onsekiz yaşındaydı. Az önce hiç tereddüt etmeden öldürdüğüm esmer gençten daha büyük değildi. Ama bu kanvas bir pantolon ve şık bir gömlek giymiş sarışın çocuk elinde bir silahla bodrumdan fırlayıverdi. Hemen ateş etmedim.

"Kımıldama!" diye bağırdım. "Silahını at!"

Çocuğun yüzü çarpılıp sanki korkunç bir ölüm maskesine dönüştü birden. Silahını bana doğrulttu. Sıçradım, sola doğru yuvarlandım ve ateş etmeye başladım. Dışarıda yaptığım gibi öldürme amaçlı ateş etmemiştim çocuğa. Sadece bacaklarına hedef almıştım. Çocuk bir çığlık atıp yere düştü. Hâlâ elinde silah vardı ve hâlâ yüzündeki o korkunç ifade geçmemişti. Yeniden bana doğru doğrulttu silahını. Hole doğru sıçradığımda bodrum kapısının önünde buldum kendimi.

Sarışın çocuk bacağından vurulmuştu. Artık beni takip edemezdi. Derin bir nefes aldım, silahsız elimle kapının tokmağını çevirdim ve bodruma inen kapıyı açtım.

Her yer kapkaranlıktı.

Silahımı göğsümün hizasında tutuyordum. Açık bir hedef olmamak için duvara dayandım. Ayağımla önümü kontrol ede ede yavaşça aşağı doğru ilerledim. Bir elimle silahımı tutuyor, diğeriyle bir elektrik düğmesi bulmaya çalışıyordum ama bulamadım. Bedenim duvara yapışık, kısa ve yavaş adımlar atıyordum. Acaba ne kadar cephanem var diye düşündüm. Kaç kurşun kalmıştı silahımda hiçbir fikrim yoktu.

Aşağıdan fısıltılar geliyordu.

Artık hiç şüphem kalmamıştı. Işıklar sönük olmasına rağmen aşağıda, karanlıkta birilerinin fısıldaştığını duyabiliyordum. Aslında durup sessizce geri dönmek ve polisleri beklemek daha akıllıca olacaktı. Dışarıdan artık silah sesi gelmiyordu. Jones ve adamları güvenliği sağlamış olmalıydılar.

Ama yine de dışarı çıkmadım.

Sol ayağımla son basamağa geldiğimi farkettim. Tüylerimi diken diken eden bir ayak sürüme sesi duydum. Elektrik düğmesini bulana kadar elimle duvarı yoklamaya devam ettim. Daha doğrusu elektrik düğmelerini. Yan yana üç düğme vardı. Silahımı hazır ettim ve derin bir nefes aldıktan sonra üçünü birden yukarı kaldırdım. Duvarlara sprey boyayla Arapça yazılmış yazılardan, üzerinden kan damlayan hilalli yeşil bayraktan, saldırı silahlarıyla poz vermiş şehit posterlerinden, Mohammad Matar'ın Doktor. Jimenez olarak çalıştığı zamanlar dahil hayatından kesitleri gösteren fotoğraflardan önce dikkatimi çeken tek bir şey vardı ve bunun bende yarattığı etki diğerlerinin yanında solda sıfır kalırdı.

Orada, bodrumun uzak bir köşesinde neredeyse kalbimin durmasına sebep olacak bir şey gördüm. Emin olmak için gözlerimi kırpıştırıp bir daha baktım. İnanması çok güçtü ama belki de bu gördüklerimle bütün taşlar yerine oturmuş oluyordu artık. Hepsi sarışın genç ve çocuklardan oluşan bir grup, birbirlerine sokulmuş siyah burka giymiş hamile bir kadının ayaklarının dibinde durmuş, donuk mavi gözleriyle nefretle yüzüme bakıyorlardı. Hep bir ağızdan hırlamaya başladılar. Sonra birden bunun bir hırlama değil, arka arkaya sürekli tekrarlanan birkaç kelime olduğunu farkettim.

"Ah-Med Leh At Miiin."

Başımı sallaya sallaya geri çekildim.

"Ah-Med Leh At Miiin."

Yine uyarılmıştı beynim. Sarışınlar, donuk mavi gözler, CryoHope, Doktor. Jimenez'in aslında Mohammad Matar olması, sabır, kılıç... Gerçeği anladığımda cılız bir çığlık attım. Melekleri Koru Derneği'nin amacı, embriyoları çocuk sahibi olamayan kadınlara nakletmek değildi. Onlar bu embriyolardan birer terör silahı yaratıp çoğaltıyor ve geniş çaplı bir cihada hazırlanıyorlardı. Sabır ve kılıç, imansızları dize getirecekti.

Sarışınlar elimde silah olmasına rağmen hiç korkmadan üzerime doğru gelmeye başladılar. Bazıları hâlâ, "Ah-Med Leh At Miiin," demeye devam ediyor, bazıları sadece çığlık atıyor, bazılarıysa korkudan titreye titreye, burkayla örtünmüş kadının arkasına sığınıyordu. Hızla hareket edip merdivenlerden çıkmaya başladım. Yukarıdan tanıdık bir sesin adımı bağırdığını duydum.

"Bolitar! Bolitar!"

Arkamı dönüp donuk mavi gözleriyle bana doğru ilerle-

yen korkunç yaratıklara baktım. Bodrum kapısına vardım ve hızla arkamdan kapattım. Böylece bu kâbus sona erdi. Jones oradaydı. Çelik yelekli adamları da. Yüzümdeki ifadeyi farketmişti.

"Ne oldu?" diye sordu. "Aşağıda ne gördün?"

Konuşamıyordum. Ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. Dışarı çıkıp Berleand'a doğru koştum. Hareketsiz bedenine sarıldım. Bir teselli arıyordum. "Belki de bu karışıklıkta yanıldım, ölmemiştir," dedim kendi kendime. Hayır. Maalesef yanılmamıştım. Dostum Berleand, o saf, iyi kalpli şapşal herif ölmüştü işte. Sadece bir-iki saniye sarılabildim ona. Fazla değil. İşimiz bitmemişti henüz. Bunu bana söyleyen, şu anda kollarımda cansız vücuduyla yatan Berleand olmalıydı aslında.

Carrie'yi bulmam lazımdı.

Gerisin geri eve doğru koşarken Terese'i aradım. Telefonu cevap vermedi.

Hemen arama ekibine katıldım. Jones ve adamları çoktan bodruma inmişler, sarışınları yukarı çıkartmışlardı. Onlara baktım. Nefret dolu gözlerinin ta içine baktım. Carrie yoktu aralarında. Siyah geleneksel burkalardan giymiş iki kadın daha bulduk evde. İkisi de hamileydi. Adamları, dışarıda yakaladıkları teröristleri getirirken, Jones korku dolu ve şaşkın bakışlarla beni süzdü. Ben de ona bakıp başımı salladım. Bu kadınlar anne falan değildi. Onlar sadece birer kuluçka makinası olarak kullanılıyordu. Embriyoları içlerinde büyütüyorlardı, hepsi bu.

Evi araştırdığımızda bir sürü eğitim kitapçığı, film, dizüstü bilgisayar bulduk. Hepsi korkunçtu. Ama hâlâ Car-

rie'yi bulamamıştık.

Telefonu alıp Terese'in numarasını yeniden çevirdim. Hâlâ cevap vermiyordu. Ne cep telefonu ne de Dakota'daki daire. Sallana sallana dışarı çıktım. Win gelmişti. Verandada beni bekliyordu. Gözgöze geldik.

"Terese nerede?" diye sordum.

Win başını salladı. "Gitti."

Yine aynı şeyi yapmıştı. Yine çekip gitmişti işte.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Cabinda Yerleşim Bölgesi
Angola, Afrika
Üç hafta sonra

Yaklaşık sekiz saattir bu pikap kamyonetin içinde, dünyanın belki de en ıssız bölgesinde yol alıyorduk. Hemen hemen altı saatten beri tek bir insan ya da ev görmemiştim etrafta. Daha önceden de ıssız yerlerden geçmiştim ama böylesini hayatımda ilk defa görüyordum.

Barakaya ulaştığımızda şoför motoru durdurup arabadan çıktı, kapımı açtı ve elime sırt çantamı tutuşturarak yolu gösterdi. Barakada bir telefonun olduğunu ve onu arar aramaz beni gelip alacağını söyledi. Ona teşekkür edip yürümeye başladım.

Altı kilometre yürüdükten sonra açıklık alana vardım.

Terese oradaydı. Sırtı bana dönüktü. O gece Dakota'ya döndüğümde Win'in de söylediği gibi gitmişti. Arkasında kısa bir not bırakarak:

"Seni çok ama çok seviyorum."

Hepsi bu kadardı.

Saçlarını siyaha boyamıştı. Kendini saklamak için yapmıştı bunu sanırım. Sarışınlar her zaman dikkat çekerdi çünkü. Bu ıssız yerde bile. Yeni rengi hoşuma gitmişti. Yerinden kalkıp yürümeye başladı. Sırtı hâlâ bana dönüktü. Onu seyredip gülümsedim. Başı her zamanki gibi dik, omuzları geriye atılmıştı. Mükemmel bir duruşu vardı. Güvenlik kamerası görüntüleri geldi aklıma o anda. Carrie'nin de aynı mükemmel duruşla kendinden gayet emin bir şekilde yürümesi geldi gözlerimin önüne.

Terese'in yanında rengârenk kıyafetler giymiş üç yerli kadın vardı. Onlara doğru yürümeye başladım. Kadınlardan bir tanesi beni gösterip bir şeyler fısıldadı kulağına. Terese meraklı bakışlarla arkasına döndü. Beni gördüğü anda yüzü aydınlanıvermişti birden. Elindeki sepeti yere bırakıp bana doğru koşmaya başladı. Hiç tereddüt etmeden ben de ona doğru koşmaya başladım. Kollarını boynuma dolayıp beni kendine çekti.

"Tanrım. Çok özledim seni," dedi.

Ben de ona sarıldım sıkı sıkı. O kadar. Konuşmak istemiyordum. Henüz değil. Sadece bu kucaklaşmanın tadını çıkartmak istiyordum. Kollarında erimek ve sonsuza kadar orada kalmak. İçimden bir ses oraya ait olduğumu söylüyordu. Onun kollarında kısa bir an da olsa huzur bulmaya ihtiyacım vardı.

Sonunda, "Carrie nerede?" diye sordum.

Elimi tutup açıklık alanın bir köşesine sürükledi beni. Yüz metre kadar ötede hemen hemen aynı yaşlarda iki Afrikalı kızla birlikte oturuyordu Carrie. Tam olarak göremiyordum. Bir şeyler topluyor ya da soyuyor olabilirlerdi. Diğer kızlar kahkahalar atarken Carrie'nin yüzü asıktı.

O da saçlarını siyaha boyamıştı.

Terese'e döndüm. Sarı halkalarla çevrili gözbebeklerine baktım. Kızının da gözbebekleri sarı birer halkayla çevriliydi. Bunu fotoğrafında görmüştüm. Kendinden emin bir yürüyüş ve sarı halkalar. Son derece belirgin genetik özellikler.

O zamandan beri neler olmuştu çok merak ediyordum.

"Neden kaçtığımı anlamanı istiyorum," dedi Terese. "O benim kızım."

"Biliyorum."

"Onu kurtarmam lazımdı."

Başımı salladım. "Seni ilk aradığında ona telefon numaranı verdin, öyle değil mi?"

"Evet."

"Bana söyleyebilirdin."

"Biliyorum. Ama Berleand'nı duydum. Kimse ona benim kadar değer veremezdi."

Berleand'nın adının geçmesiyle mideme şiddetli bir sancı saplanmıştı. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ellerimi gözlerime siper ederek uzaklara, Carrie'ye baktım. "Şimdiye kadar hayatını nasıl geçirdiğini biliyor musun?"

Terese bana bakmadan, "Terörisler tarafından büyütülmüş," dedi.

"Daha da kötü. Mohammad Matar tüp bebek ve embriyo stoklanmasının gittikçe arttığı zamanlarda Columbia'daki Presbiteryen Hastanesi'nde çalışmış ve bunu kötü emelleri için kullanmış. Sabır ve kılıç. Melekleri Koru Derneği kendisini Hristiyanmış gibi gösteren islami bir terör örgütü aslında. Mohammad baskı yaparak embriyonları elde etmiş. Onları, çocukları olmayan çiflere vermek yerine, embriyoların büyümesi için aynı davaya baş koymuş Müslüman kadın-

ları kullanmış. Sonra da o ve yandaşları doğdukları ilk günden itibaren bu yavruları birer terörist olarak yetiştirmiş. Sadece terörist olmaları için. Başka bir şey için değil. Carrie'nin hiç kimseyle bağlantısı yoktu ve olamazdı da. Asla sevgiyi tadamadı. Küçük bir çocukken bile. Şefkatin ne olduğunu bilemez. Kimse ona sarılmadı çünkü. Uykusunda ağlarken kimse onu sakinleştirmedi. O ve diğerleri her gün imansızları öldürmek için eğitiliyorlardı. Bu kadar. Onlar sanki bizden biriymiş gibi gözüken ama kutsal savaşa hazır birer silahtı. Matar özellikle sarışın mavi gözlü anne babalardan aldı bu embriyoları. Çünkü silahları her yere girip çıkabilecek ve kimse onlardan şüphelenmeyecekti. Düşünsene ne kadar zekice."

Terese'in şaşıracağını, tepki vereceğini düşünmüştüm ama o, "Hepsini yakaladın mı?" diye sordu sadece.

"Ben sadece Connecticut'taki grubu çökerttim. Jones evin içini araştırdığında çok daha önemli bilgilere ulaştı ve canlı ele geçirilen teröristlerin hepsi birer birer sorguya çekildi. Yeşil Ölüm'ün Paris dışında bir kampı daha varmış. Orası da bir-iki saat içinde yerle bir edildi. Mossad ve İsrailliler, Suriye-İran sınırında bulunan çok daha büyük bir eğitim kampını havadan bombaladılar."

"Peki çocuklara ne oldu?"

"Bazıları öldürüldü. Bazılarıysa gözaltında."

Tepeden aşağı doğru yürümeye başladı Terese. "Carrie sevgiyi hiç tatmadığı için bir daha hiç kimseyi sevemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Demek istediğim bu değildi."

"Ama ben öyle anladım."

"Bence gerçeklerle yüzleşmelisin."

"Çocuğu olan arkadaşların var, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki var."

"Çocuk sahibi olmak, onu en iyi şekilde yetiştirmek büyük sorumluluk ister lâfı ağızlarından düşmez. Çocuk yetiştirmede genetik mi, çevre mi daha etkili diye tartışılır hep, bilirsin. Anne babalar onları hep doğru yola sokmak için çalışırlar ama sonunda bazen kendilerini birer hastabakıcı olarak buluverirler. Ama bazı çocuklar da çevre koşulları nasıl olursa olsun asla bozulmazlar ve hep düzgün kalırlar. Bazılarıysa psikoz hastası olur. Bütün çocuklarını aynı şekilde eğiten anne babalar tanıyorsundur mutlaka. Ama bir bakarsın çocuklardan biri canayakın ve sokulgan, diğeri sakin ve mesafeli, biri cimri, diğeri gayet cömert biri olur çıkar. Anne babalar, çocukları üzerinde yaptıkları etkinin bir yere kadar olduğunu çok çabuk öğrenirler."

"O sevgiyi hiç tatmadı Terese."

"Ama artık tadacak."

"Neler yapabileceği konusunda en ufak bir fikrin yok."

"Bu herkes için geçerli değil mi?"

"Bu bir cevap değil," dedim.

"Benden ne yapmamı istiyorsun? O benim kızım. Ona ben bakacağım. Çünkü ben bir anneyim ve anne gibi davranacağım. Aynı zamanda onu koruyacağım da. Ve bence yanlış düşünüyorsun. Ken Borman'la tanıştın değil mi? Hani şu özel okulda okuyan çocuk."

Evet anlamında başımı salladım.

"Carrie o çocuğu sevmiş. Her Allah'ın günü yaşadığı cehenneme rağmen çocukla bir şekilde iletişim kurmuş. Örgütten ayrılmak istemiş. O yüzden Matar onu Paris'e götürmüş. Yeniden eğitime sokmak, aklını başına getirmek için."

"Rick öldürüldüğünde orada mıymış?"

"Evet."

"Demek cinayet mahallindeki kan onunmuş".

"Bana Rick'i korumak istediğini söyledi."

"Buna inandın mı peki?"

Gülümsedi. "Ben bir kız çocuğu kaybettim. Onun yaşaması için her şeyi ama her şeyi yapardım. Bunu anlayabiliyor musun? Mesela bana Miriam'ın dirileceğini ama korkunç bir canavara dönüşeceğini söylesen düşüncem asla değişmezdi. Yine de onun dirilmesini isterdim."

"Carrie'yle Miriam aynı değil."

"Ama o da benim kızım. Daha az değerli değil gözümde."

Şimdi Carrie ayağa kalkmış, tepeden aşağı inmeye başlamıştı. Durdu ve bize doğru baktı. Terese gülümseyip ona el salladı. Kızı da el sallayarak karşılık verdi annesine. Belki o da gülümsüyordu, pek iyi seçemedim. Terese'nin de söylediği şeylerde yüzde yüz haksız olduğunu sanmıyorum. Şu anda orada durmuş el sallayan ve Londra'dayken beni öldürtmek için tuzağa düşürmüş kıza neden o zaman kurşun sıkamadığım da kafamda kocaman bir soru işareti. Genetik nedenlerden ötürü mü? Eğer orada duran kız Matar'ın öz kızı olsaydı ve yine Matar gibi kökten dinciler tarafından kökten dinci olarak yetiştirilseydi, o zaman o çocuğu hiç düşünmeden vururdum herhâlde. Genetik bu kadar mı etkiliyordu insanı? Sarı saçlar, mavi gözler bu kadar mı önemliydi?

Bilemiyorum. Bunları düşünemeyecek kadar yorgun hissediyorum kendimi ayrıca.

Carrie hiç kimse tarafından sevilmemiş ve kimseyi de sevmemiş. Ama şimdi artık hem sevmeyi hem de sevilmeyi öğrenecek. Sizlerin ve benim Carrie gibi yetiştirildiğinizi dü-

şünün. Artık işe yaramayan eşyalar gibi çöpe atılmayı istemezdik herhâlde. İnsanca bir yaklaşımın bizi hayata kazandırmasını tercih ederdik.

"Myron?"

Terese'nin güzel yüzüne baktım.

"Ben senin çocuğundan umudumu kesmezdim. Sen de benim çocuğumdan umudunu kesme."

Hiçbir şey söylemedim.

Güzel yüzünü ellerimin arasına aldım, kendime çektim, alnından öpüp bir süre dudaklarımı orada tuttum, gözlerimi yumarak. Kollarıyla bedenimi sardı.

"Kendine iyi bak," deyip geri çekildim.

Gözleri yaşlarla dolmuştu. Gerisin geri dönüp yürümeye başladım.

"Angola'ya gelmemeliydim aslında," dedi arkamdan.

Durdum ve ona doğru döndüm.

"Myanmar ya da Laos'a ya da beni asla bulamayacağın bir yere gitmeliydim."

"Peki o zaman neden burayı seçtin?"

"Çünkü beni gelip bulmanı istedim."

Şimdi artık ben de ağlamaya başlamıştım.

"Lütfen gitme," dedi.

Çok ama çok yorgundum. Artık hiç uyuyamıyordum. Gözlerimi yumduğum an gözlerimin önünde ölü insaların yüzleri belirliveriyordu. Donuk mavi gözler beni seyrediyordu sanki hep. Kâbuslar görüyor, uyandığımda kendimi çok yalnız hissediyorum.

Terese bana doğru yürümeye başladı. "Lütfen benimle kal. En azından bu gece, olur mu?"

Bir şey söylemek istiyor ama başaramıyordum. Artık göz-

yaşlarıma hakim olamıyordum. Beni kendine doğru çekti. Düşmemek için kendimi zor tutuyordum. Başım omuzuna düştü. Saçlarımı okşayıp beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Tamam," diye fısıldadı Terese. "Artık her şey sona erdi."

Kollarında olduğum süre içinde söylediği her şeye inandım.

Ama aynı gün, Amerika Birleşik Devletleri'nde bir yerde kiralık bir otobüs, çevresi oldukça kalabalık ulusal bir anıtın yakınına parketti. Otobüsün içinde ülke turuna çıkan on altı yaşında gençlerden oluşan bir grup vardı. O gün yolculuklarının üçüncü günüydü. Bulutsuz gökyüzünde güneş pırıl pırıl parlıyordu.

Otobüsün kapıları açıldı. Ağızlarında ciklet, güle oynaya çıktı gençler.

Otobüsten son çıkan, sarışın, mavi gözlü bir çocuktu.

Gözbebeklerinin etrafında sarı halkalar vardı.

Ve çok ağır bir sırt çantası taşımasına rağmen başı dik, omuzları geride dimdik yürümeye başladı ulusal anıta doğru.

SON

HARLAN COBEN

KAYIP

Myron Bolitar, ihtiras dolu ilişkilerinin ardından Terese Collins'ten haber almayalı yaklaşık on yıl olmuştu ve Paris'ten gelen telefon, Myron'ı tamamen savunmasız yakalamıştı. Terese, ortalardan kaybolmasının sebeplerini açık yüreklilikle kabul ediyordu: Hamile kalmak ve hayatında yaşayabileceği en heyecanlı an olan çocuğunu ilk kucakladığı zamanı yaşamak istiyordu. Çocuğu doğduğunda başına gelecek o ölümcül kaza ise her şeyi elinden alıp götürecekti: evliliği, mutluluğu ve en önemlisi kızını.

Eski kocasını öldüren bir şüphelinin Paris'te olduğunu öğrendikten sonra, Terese, Myron'dan yardım ister. Fakat sonradan ortaya çıkan bir delil bütün hikâyeyi altüst etmeye yetecektir.

Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı ve saldırganların kol gezdiği ülkede Myron ve Terese aynı zamanda yerel güvenlik güçlerinden, Interpol ve Mossad'dan kaçmak zorundadırlar. Çok seri hareket etmeleri gereken ikili, bir yandan Terese'nin uzun zamandır kayıp olan kızına ne olduğunu öğrenmeye çalışırken, bir yandan da gizli gizli hazırlanan global bir planın içinde kaybolup, çıkış yolu arayacaklardır.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-605-433-505-3
9 786054 335053
internetten sipariş: kitapsepeti.com